

Giới thiệu Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!

Editor: V.O

Thể loại: hiện đại, thanh xuân vườn trường

Số chương: 32 chương

Trích đoạn ngắn:

"Anh làm bạn trai em đi nha Cố Nan Vong..."

"Cố Nan Vong, em tên là Tô Ý Niệm, thích anh rất lâu rồi..."

Tình yêu cách bảy năm, bọn họ bỏ lỡ bảy năm, Cố Nan Vong không dám yêu, cho nên bảy năm trước, anh từ chối cô.

Bảy năm sau anh lại nói: "Tô Ý Niệm, lời nói bảy năm trước còn tính không?"

Tô Ý Niệm: "Nói gì vậy? Thật xin lỗi, trí nhớ của trẻ con không tốt..."

Trí nhớ không tốt?

Cố Nan Vong hôn cô, môi nói nhỏ vào tai cô: "Vậy bây giờ thì sao?"

Bây giờ...

Đương nhiên là kêu anh làm bạn trai em..

"Bạn trai?" Mặt Cố Nan Vong từ từ biến sắc.

"Không, là ông xã." Tô Ý Niệm lập tức sửa miệng.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thế giới của em đều là anh (1)

Edit: V.O

"Cố Nan Vong, em thích anh..."

"Cố Nan Vong, làm bạn trai em được không?"

"Cố Nan Vong, em tên là Tô Ý Niệm, thích anh đã rất lâu rồi..."

Cô gái đứng mãi trước gương, cầm thư tình, từ về mặt cô có thể thấy được lúc này cô vừa hồi hộp lại hưng phấn.

Cô cố gắng tập cười, nhưng làm sao cũng không có được cảm giác cô mong muốn.

Năm nay là năm thứ bảy cô thích Cố Nan Vong, sinh nhật hai mươi tuổi năm nay của cô, cô đưa ra một quyết định vĩ đại, chính là tỏ tình với Cố Nan Vong.

Cho dù tất cả mọi người nói với cô: "Cố Nan Vong không bao giờ nhận thư tình và quà, càng sẽ không nhận nữ sinh tỏ tình." Nhưng, cô vẫn muốn thử xem, cô không muốn để tình yêu bảy năm này thành uổng phí.

Vì thế, cô chọn đứng dưới tòa nhà dạy học vào lúc sáng sớm, cô nghĩ, như vậy, sẽ không bị anh từ chối, cũng sẽ nể mặt cô.

Dường như cô đã tính toán tốt thời gian, bóng dáng Cố Nan Vong trong đám người, cô chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra, anh đang đi về phía cô, mà lòng cô, cũng bị bước chân anh tác động đến.

Từng bước một...

Rốt cuộc, anh đi đến trước mặt cô, Tô Ý Niệm điều chỉnh tâm tình, học sinh lui tới tòa nhà dạy học vốn nhiều, mà lúc này, cô lại đối mặt với Cố Nan Vong, càng hồi hộp hơn.

Từ tiểu học đến sơ trung rồi đến trung học, quả thật thư tình nhận được có thể làm thành sách, nhưng cách tỏ tình của bạn học nữ này là lần đầu tiên anh nhìn thấy.

Không phải người khác đều nhờ người đưa, hoặc là đặt ở phòng học anh sao.

Mà cô, lựa chọn đứng ở dưới tòa nhà dạy học, hơn nữa còn có nhiều người như vậy...

"Bạn, bạn học Cố Nan Vong." Tô Ý Niệm căng thẳng đến mức cả lăm.

"Em thích anh, xin anh nhận bức thư tình này..." Không biết Tô Ý Niệm lấy can đảm ở đâu ra, đưa thư tình đến trước mặt anh.

Câu "Em thích anh" này, cô đã nhịn vên vên bảy năm, rốt cuộc, ở ngày sinh nhật tuổi hai mươi, chính miệng nói với anh, cho dù anh có chấp nhận cô không, cô vẫn muốn tiếp tục thích.

Có thể, trong suy nghĩ của Tô Ý Niệm, thích Cố Nan Vong, là quyết định đời này cô mãi mãi không thể từ bỏ.

Mặt Cố Nan Vong vô cảm nhìn Tô Ý Niệm, anh thật sự không hiểu, mỗi ngày mấy nữ sinh này đều nghĩ cái gì...

Bây giờ đã học Đại học, còn có người gửi thư tình cho anh, chẳng lẽ trong thế giới của cô, ngoại trừ thích anh, thì không có gì để làm sao?

Thấy Cố Nan Vong không nói chuyện, mà học sinh lui tới cũng càng ngày càng nhiều, bởi vì đều vội vàng lên lớp, cho nên đều tới giành vị trí.

"Em biết, có thể anh không nhận, nhưng chúng ta có thể làm bạn học, bạn thân được không, anh không cần phải vội từ chối em, anh yên tâm, em sẽ không khóc sưng mắt giống các bạn nữ khác, em sẽ tiếp tục thích anh." Cô cố lấy can đảm nở nụ cười.

Đây là lần đầu tiên Cố Nan Vong gặp được cô gái cố chấp như vậy.

"Trong thế giới của cô, ngoại trừ tôi, thì không có gì có thể làm sao?"

Cô lại nghe được đáp án cô không muốn nghe, Cố Nan Vong không nể mặt cô đi thẳng vào tòa nhà dạy học, thư tình trong tay cô bay trong không trung, rơi xuống đất, đột nhiên cô xoay người, nói một câu với bóng lưng anh: "Trong thế giới của em, mãi mãi chỉ có anh..."

Tất cả học sinh trong tòa nhà dạy học đều nghe được câu nói đó của Tô Ý Niệm, người người đều nhô đầu ra.

"Wow, cô gái này thật dũng cảm."

"Đây không phải là hoa khôi của khoa chúng ta sao? Cậu ấy cũng thích Cố Nan Vong?"

"Aiz? Xem ra, Cố Nan Vong này thật có phúc, thủ phạm gây họa cho nữ sinh Đại học B."

Nháy mắt, chuyện hoa khôi khoa Luật tỏ tình với Cố Nan Vong thất bại được truyền khắp Đại học B, mỗi người cứ một truyền mười mười truyền trăm, đủ loại cách nói.

Tô Ý Niệm cầm thư tình buồn rầu đi về ký túc xá, mấy người trong ký túc xá đã sớm biết đáp án.

"Ý Niệm, đừng đau lòng, chuyện anh ta từ chối nữ sinh cũng không phải lần một lần hai..." Thu Hi cầm một miếng khoai tây chiên bỏ vào miệng, mà Cố Giai Giai bên cạnh lại đánh Thu Hi một cái...

Thu Hi bị Cố Giai Giai đánh như vậy, biết mình đã nói sai, nhưng vốn là sự thật, lần trước hoa khôi kia tỏ tình với Cố Nan Vong, còn không phải không có hy vọng sao, huống chi, Ý Niệm còn là hoa khôi khoa Luật, càng không cần phải nói...

Cố Giai Giai nhìn Tô Ý Niệm: "Ý Niệm, cậu đừng lo, người như anh mình, không có người yêu được..." Giống như nhấn nhủ với Tô Ý Niệm.

Đúng rồi, sao cô không nghĩ tới chứ, Cố Giai Giai và Cố Nan Vong là anh em ruột, cái gọi là gần quan được ban lộc, chính là đạo lý này.

Nghĩ vậy, Tô Ý Niệm lập tức có tinh thần, nhìn Cố Giai Giai, Cố Giai Giai nhìn Tô Ý Niệm nảy ra ý xấu, cô biết đáng lẽ mình không nên nói tới chuyện này.

Đều do cái miệng của cô...

"Giai Giai, chúng ta có phải bạn thân, chị em tốt của nhau không?" Cố Giai Giai né tránh, cô biết, Tô Ý Niệm nhìn cô bằng ánh mắt đó, đảm bảo không có chuyện tốt, giống như lúc học trung học.

Cố Giai Giai vội vàng lác đầu: "Không phải, mình với cậu, không phải chị em tốt."

"Giai Giai, cậu nhìn tâm nhìn chị dâu tương lai của cậu theo đuổi anh cậu tới chân trời góc biển, đầu rơi máu chảy sao?"

Cô cần phải ra đòn sát thủ, thích Cố Nan Vong bảy năm, từ lúc sơ trung, bởi vì Cố Giai Giai nói anh cô thích con gái có thành tích môn Toán tốt, vì thế Tô Ý Niệm bắt đầu liều mạng học Toán, từ hạng cuối cho đến đứng đầu cả lớp.

Lúc đến trung học, Cố Giai Giai nói, anh cô thích con gái học Luật, cho nên, cô không hề do dự, tình nguyện điền khoa Luật Đại học B, nhưng thực tế, không phải như vậy...

Rốt cuộc là sai ở đâu vậy?

Cho nên, bốn năm đại học, cô nhất định phải theo đuổi được Cố Nan Vong.

"Giai Giai, cậu nói cho mình biết anh cậu thích ăn gì? Thích làm gì? Bình thường thích đi đâu? Hoặc là anh ấy thích loại con gái nào?" Niềm hy vọng trên mặt Tô Ý Niệm hiện rõ hơn rất nhiều.

Bảy năm, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn...

Người ta thường nói ngựa ngáy bảy năm(*), nhưng cô thích Cố Nan Vong, một chút ngựa cũng không có...

(*)Ngựa ngáy bảy năm là một thuật ngữ tâm lý cho thấy rằng hạnh phúc trong một mối quan hệ sẽ giảm sau khoảng năm bảy của một cuộc hôn nhân.

Thật ra từ sơ trung đến đại học, Cố Giai Giai biết Tô Ý Niệm thật lòng thích anh cô, không giống những cô gái khác, dễ dàng thay lòng.

Chỉ là...

"Niệm Niệm, những gì anh mình thích, mình đã từng nói tất cả những điều về anh mình cho cậu biết lúc sơ trung và trung học rồi, không phải đều có đủ trong cuốn sổ của cậu rồi sao?"

Chỉ là, anh cô từng nói với cô, cô gái như Tô Ý Niệm, anh không thể thích, cũng sẽ không thích...

Về phần tại sao, anh cô không nói, cô cũng không hỏi.

"Mình biết, nhưng lúc đó là sơ trung, bây giờ đã học đại học, nói không chừng anh ấy đã thay đổi những gì mình thích, hoặc là thích thêm gì đó..."

Cô không thể không bội phục chuyện Tô Ý Niệm cố chấp thích anh cô.

"Biết rồi, Chủ Nhật mình về nhà hỏi giúp cậu." Cuối cùng cô vẫn thỏa hiệp, vì anh cô và tình cảm của Tô Ý Niệm, cô giúp được một chút nào thì được một chút ấy.

Tô Ý Niệm vui vẻ kéo cánh tay Cố Giai Giai: "Vẫn là Giai Giai tốt nhất, hôm nào mời cậu ăn cơm."

Thu Hi nhìn hai người đó, lắc lắc đầu, không hiểu thế giới của bọn họ, tiếp tục ăn khoai tây chiên, xem Anime.

Thời gian trôi qua cực kỳ nhanh, lại sắp đến Chủ Nhật.

Nhà Tô Ý Niệm khá xa Đại học B, cho nên không về nhà, mà nhà Cố Giai Giai rất gần Đại học B, cho dù xa, cũng không sao, bởi vì trong nhà có xe tới đón.

Cô nhìn thấy anh cô vác ba lô đi cùng nam sinh nói cười với anh ở cửa trường học, đi về phía cô.

Về mặt Cố Nan Vong luôn rất lạnh lùng, cô thật sự không hiểu, rốt cuộc Tô Ý Niệm thích anh cô chỗ nào mà luôn khẳng khái một lòng với anh như vậy.

Vì vẻ ngoài anh cô đẹp trai sao?

Vì anh cô giỏi sao?

Có lẽ chỉ có mình Tô Ý Niệm biết.

"Anh." Cố Giai Giai kêu một tiếng.

Cố Nan Vong nhìn về phía cửa, thấy là Giai Giai, lại bước nhanh hơn.

"Cố Nan Vong, anh đợi em với, đi nhanh như vậy làm gì?" Lục Vũ Phong vừa đi cùng hàng với Cố Nan Vong đã bị Cố Nan Vong bỏ lại phía sau.

Cố Nan Vong không hề để ý tới cậu, tiếp tục đi tới cửa.

"Lên xe đi." Anh mở cửa xe cho Cố Giai Giai.

Rốt cuộc Lục Vũ Phong cũng biết cái gì gọi là người so với người càng tức chết người. Cố Nan Vong chỉ có gương mặt thối, lại có nhiều người thích như vậy, mấu chốt là, hoa khôi cậu thích cũng thích anh, sáng sớm còn tỏ tình với anh, đúng là mắt mấy nữ sinh này bị mù rồi.

"Ồ, nhưng, anh, người phía sau kia?" Cố Giai Giai chỉ chỉ Lục Vũ Phong thờ hờn hờn phía sau Cố Nan Vong.

"Mặc kệ cậu ta, về nhà."

Bỏ lại mấy chữ, kêu tài xế lái xe, sau đó để lại một mình Lục Vũ Phong ở cửa trường học.

Sớm biết vậy, cậu sẽ không đi cùng với Cố Nan Vong, người này đúng là cực kỳ phúc hắc.

Chỉ là, đây cũng không phải là ngày đầu tiên cậu quen biết Cố Nan Vong, cũng không nói nhiều, nếu đổi lại là người khác, sớm đã không để ý đến anh rồi.

...

Xe một đường tiến tới, dọc theo đường đi, không khí bên trong xe tương đối trầm trọng.

Nếu không biết bọn họ là anh em ruột, thì sẽ tưởng là cặp đôi đang cãi nhau.

"Anh, cuộc sống đại học thế nào?"

Cuối cùng, Cố Giai Giai phải mở miệng.

"Vẫn ổn."

Ít nhất sẽ không khiến anh cảm thấy quá nhàm chán.

"Này, anh, anh có chuyện gì vui không?"

Chuyện vui thì không có, đột nhiên anh nghĩ tới cảnh Tô Ý Niệm tỏ tình với anh vào buổi sáng, không biết chuyện này có được coi là chuyện vui không, ít nhất từ lúc anh đi học cho tới nay, chuyện Tô Ý Niệm tỏ tình là chuyện thú vị nhất anh từng gặp.

Đột nhiên anh nở nụ cười...

Anh cũng không biết mình bị gì?

Nhưng một giây sau, lại nghĩ tới câu nói Lục Vũ Phong nói lúc trung học: "Nan Vong, anh có thích ai không? Hôm nay, lần đầu tiên em nhìn thấy cô ấy, em đã thích cô ấy, em nói cho anh biết cô ấy là ai, cô ấy tên là Tô Ý Niệm, là lớp 11/1."

Tô Ý Niệm, lớp 11/1.

Anh lục tìm trong trí nhớ, Lục Vũ Phong từng cho anh coi hình của Tô Ý Niệm, nhưng đã bị một câu của anh đuổi đi mất: "Dù cho xem, cũng không phải của cậu."

Đột nhiên anh phát hiện, Tô Ý Niệm không phải là nữ sinh sáng nay tỏ tình với anh sao?

Thì ra, cô ấy tên là Tô Ý Niệm

Là người Lục Vũ Phong thích ba năm

Nghĩ vậy, anh lập tức ngưng cười, không khí bên trong xe lại trở nên trầm trọng.

Tốc độ thay đổi sắc mặt của anh cô, có thể nói là nhanh hơn cả lật sách, Cố Giai Giai không biết anh cô nghĩ cái gì, nhưng cô có thể chắc chắn tâm tình lúc này của anh cô vô cùng không tốt.

Nên không mở miệng nói chuyện.

Cô chỉ sợ không hoàn thành nhiệm vụ Tô Ý Niệm giao cho cô, cô cũng không muốn bị anh cô mắng.

Lúc về đến nhà, mặt trời đã lặn...

Từ lúc Cố Nan Vong đi vào phòng sách thì chưa từng đi ra.

Cố Giai Giai nhìn cửa phòng sách, cô biết, anh cô lại một mình trốn vào phòng sách, lúc nào thì anh mới có thể nói chuyện bình thường với ba đây.

Lúc nhỏ, bởi vì ba mẹ luôn cãi nhau âm ỉ trong không vui, mỗi lần cãi nhau, mẹ đều sẽ hỏi Cố Nan Vong và Cố Giai Giai: "Nếu ba mẹ ly hôn, các con

định ở với ai?"

Bọn họ đứng bên cạnh không trả lời, Cổ Nan Vong vẫn mãi không hiểu, vì sao hai người không yêu nhau, lại còn sinh anh và Giai Giai ra để chịu tội?

Anh vốn không nghĩ nhiều, bởi vì mẹ luôn âm ỉ, nhưng vẫn không đi.

Nhưng một ngày nọ, anh tận mắt nhìn thấy ba dẫn người phụ nữ khác về nhà.

Lúc nhỏ, nói anh không hiểu, nhưng cũng biết.

Anh nhìn một đôi nam nữ thân thiết ở phòng khách qua khe cửa, anh biết, cái nhà này, không còn đảm bảo nữa...

Lúc đó Cổ Giai Giai còn nhỏ, anh không cho cô biết chuyện này, anh cho rằng, người phụ nữ này sẽ không trở lại, không nghĩ tới, chưa được vài ngày lại được ba anh dẫn về.

Anh đứng ở khe cửa, nhìn mẹ anh nổi giận đùng đùng kéo va li, ba chỉ vào bà mắng to, mà người phụ nữ bên cạnh lại như đang xem diễn: "Cô út, muốn út bao xa thì út xa bấy nhiêu, tốt nhất là vĩnh viễn đừng về nữa."

Hồi ức kéo anh vào tấm hình này, nhiều năm như vậy, anh luôn luôn tìm bà.

"Mẹ, rốt cuộc mẹ ở đâu? Con rất nhớ mẹ." Lúc này Cổ Nan Vong ôm tấm hình vào lòng giống như một bạn nhỏ ở nhà trẻ, rời khỏi ba mẹ, muốn một mình đến trường.

Mẹ, là từ sâu trong nội tâm anh không dám đụng chạm.

Rất sợ chạm vào, nó sẽ nát.

Lúc trước, lúc Cổ Giai Giai hỏi anh thích cô gái như thế nào, điều kiện của anh chỉ có hai điều, một là thành tích môn Toán tốt, mà một điều khác, nhất định phải biết Luật.

Bởi vì mẹ anh là một thiên tài Toán học, nhưng sau khi quen ba anh, một lòng muốn gả cho ba anh, lại không nghĩ tới ba đối xử với mẹ không tốt như vậy, lại khiến mẹ bỏ phí Toán học.

Nếu lúc đó, bà không quen biết một nam sinh đẹp trai tên là Cổ Ấn Quốc trong lớp Toán, có thể bây giờ mẹ anh đã là một nhà Toán học vĩ đại, nhưng cũng không thể có anh.

Toán học...

Nghĩ đến đây, anh mở máy tính ra xem thời khóa biểu môn Tự chọn ở trường, tìm được môn Toán ở một cột trong khoa, tìm được giáo viên nhận lớp tương ứng là "Hồ Lam Hi".

Vốn cho là, lần này có thể tìm được chút tư liệu về mẹ thông qua môn Toán, xem ra không có, vậy là mẹ quyết tâm không muốn để cho bọn họ tìm được bà.

Nhưng lớp Toán thứ Sáu hôm đó, vẫn có thể đi nghe, lỡ như cô Hồ biết một chút tin về mẹ thì sao?

Mẹ đã từng nói với anh, bạn thân nhất của mẹ làm giáo viên dạy Toán ở Đại học B, cho nên kêu anh phải học giỏi Toán, hơn nữa anh còn nhớ rất kỹ, bạn thân của bà tên là "Hồ Lam Hi".

Nhưng không biết Hồ Lam Hi này và Hồ Lam Hi mẹ nói có phải là cùng một người không.

Nghĩ vậy, tâm tình vốn nặng nề của anh, đã đỡ hơn rất nhiều.

Anh nghĩ đến mẹ, lại nghĩ đến câu nói buổi sáng của Cổ Niệm: "Trong thế giới của em, chỉ có anh."

Anh không thể không thừa nhận, vừa nhìn thấy Tô Ý Niệm, đã cảm thấy cô rất giống mẹ lúc còn trẻ, anh chưa bao giờ biết, người trên thế giới này cũng có thể giống nhau.

Anh rất muốn tiếp cận cô, nhưng anh không làm, có thể là anh quá nhớ mẹ, cho nên ngay cả nữ sinh tỏ tình với anh cũng nhìn thành bà.

Chủ Nhật, Tô Ý Niệm không về nhà, nhưng dù sao cũng phải gọi về nhà một cuộc.

Một tay vòng tay, đứng bên ngoài cửa sổ, một tay kia nghe điện thoại: "Dì, Chủ Nhật con không về."

Đàm Đường ở đầu kia điện thoại nghe được Tô Ý Niệm không về, hơi thất vọng: "Được, đi biết rồi, Niệm Niệm, đi đã chuẩn bị rất nhiều đồ con thích ăn, nhiều như vậy, thật lãng phí..."

Người đi trong miệng Tô Ý Niệm, cũng không phải đi ruột của cô.

Là sau khi mẹ cô chết vì bệnh, ba cô cưới một người phụ nữ khác, Đàm Đường sau khi ly hôn có thể tìm được người hàm hậu gián dị giống như ba Tô Ý Niệm, đúng là phúc tu tám đời, bà coi Tô Ý Niệm như con gái ruột.

Tô Ý Niệm cười cười: "Không có gì đâu dì, chờ lần sau con về nhà lại ăn, đúng rồi, ba con đâu? Thân thể ông ấy thế nào?"

Điều cô lo lắng nhất vẫn là thân thể của ba, từ lúc cô rời nhà đi học, ba đã hơi ho khan, cũng may luôn có dì Đàm Đường chăm sóc: "Ba con rất khỏe, đừng lo, nhưng chính con phải chăm sóc tốt cho mình."

Đàm Đường nhìn lão Tô đeo mắt kính đọc báo bên cạnh, nghĩ đến Tô Ý Niệm, bà lại nhớ tới hai đứa con.

Bà mãi mãi thiếu bọn họ, cho nên bà bù lại tất cả những phần thiếu sót này lên người Tô Ý Niệm, như vậy bản thân cũng sẽ không áy náy nữa.

Nói xong, Tô Ý Niệm cúp điện thoại.

Từ nhỏ, cô chưa từng nhận được tình thương của mẹ, nhưng từ khi dì Đàm xuất hiện, khiến cô biết, thì ra, cô cũng có thể có được sự ấm áp như tình thương của mẹ.

Cho nên, cô luôn luôn quý trọng hạnh phúc không dễ có được này.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Thế giới của em đều là anh (2)

Edit: V.O

Thứ hai đầu tuần đều là khởi đầu mới.

Lục Vũ Phong mới từ căn tin về ký túc xá, chợt nghe có người nói chuyện về cuộc thi Olympic Toán, cậu nhìn Cố Nan Vong, vẫn giống như trước đây, không thích nói nhiều.

"Nan Vong, năm nay lại có cuộc thi Olympic toán, có tham gia không?"

Mặt Cố Nan Vong vô cảm: "Môn Toán có thể hại chết người."

Cậu không hiểu những lời này của Cố Nan Vong.

Cậu đưa một phần cơm cho Cố Nan Vong.

"Vì sao? Mình còn nghe nói người đứng nhất cuộc thi Toán có thể mời cô Hồ Lam Hi đến tham gia cuộc thi Olympic Toán cả nước..."

Thật ra, phần thưởng vô cùng hấp dẫn đối với Cố Nan Vong.

Bởi vì anh muốn biết, bây giờ mẹ anh đang ở đâu, mà tin tức của mẹ anh, cũng chỉ có dì Hồ mới biết được.

Anh ăn một miếng cơm: "Lấy giấy đăng ký ở đâu?"

"Văn phòng chủ nhiệm." Không phải vừa rồi anh nói môn Toán sẽ hại chết người sao?

Thật không hiểu nổi.

Lục Vũ Phong lắc đầu, tiếp tục ăn cơm.

Đi học liên tục ba ngày, Tô Ý Niệm đang lo ba ngày này sẽ không gặp được Cố Nan Vong, anh sẽ không bị chuyện mình tỏ tình lần trước mà dọa chạy chứ?

Cũng đúng, tỏ tình ở tòa nhà dạy học giống cô, hình như chỉ có mình cô, không bị cô dọa chạy mới lạ.

Nhưng, mỗi lần theo đuổi Cố Nan Vong cũng phải hỏi Cố Giai Giai, chuyện này có chút không tốt lắm?

Mặc kệ, dù sao, bốn năm đại học, mình cũng không sợ gì...

Dường như cô đã đưa ra một quyết định vĩ đại...

Thu Hi nhìn Tô Ý Niệm lắc la lắc lư trước mặt: "Tô Ý Niệm, cậu đừng đi qua đi lại nữa, có đi qua đi lại, Cố Nan Vong nhà cậu cũng sẽ không đến." Thu Hi nói chuyện luôn có thể đắm vào chỗ đau của Tô Ý Niệm.

Tô Ý Niệm ngồi xuống: "Cậu chỉ biết làm tổn thương mình thôi, có còn là bạn thân của nhau không hả?" Cô giả bộ tức giận, nhưng Thu Hi cũng không quan tâm.

Cô vẫn không hiểu: "Tô Ý Niệm, cậu còn không hiểu?" Thu Hi bắt đầu dạy dỗ tất cả những điều không thể.

"Cậu xem, cậu thích người ta bảy năm đúng không?"

Tô Ý Niệm gật đầu.

"Cậu có Wechat của anh ta không?"

Tô Ý Niệm lắc đầu.

"Cậu tỏ tình với anh ta, anh ta từng đọc chưa?"

Nhớ lại tình cảnh tỏ tình lúc đó, ai dám đồng ý, vốn muốn nói nhiều bạn học như vậy thì cũng đáng sợ, đã thành truyền kỳ lớn của Đại học B rồi...

Cô lại lắc đầu.

"Chỉ có thể nói rõ một điều..."

Lần này cô không lắc đầu cũng không gật đầu: "Cái gì?"

"Người ta hoàn toàn không thích cậu, cậu chỉ là thiêu thân lao đầu vào lửa thôi."

Nhưng cô cũng chưa từng thấy anh thích người khác: "Cho dù là thiêu thân lao đầu vào lửa, cho dù ngọn lửa đó rất lớn, cho dù có nhiều thiêu thân, mình cũng phải lao vào."

Ai bảo anh, là chàng trai cô thích bảy năm chứ!

Từ ngày đến nhà Cố Giai Giai, lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã thích, không đúng, hẳn là đã yêu...

Cô cho rằng, loại chuyện vừa gặp đã yêu sẽ không xảy ra với cô, nhưng giây phút cô nhìn thấy anh, cái gì không thể xảy ra, lại đã xảy ra...

Nhìn Tô Ý Niệm, Thu Hi bất đắc dĩ, thôi đi, muốn thích là chuyện của cô, chẳng qua đến lúc mình đầy vết thương, cô cũng sẽ hối hận thôi...

"Cậu vừa mới nói, phải có Wechat của Cố Nan Vong phải không?" Thu Hi nói một đồng chuyện, cô chỉ nghe được câu này, thích bảy năm, cô vẫn chưa có Wechat của anh.

"Mình cũng không nói chuyện này..." Về mặt Thu Hi như chuyện không liên quan đến mình, vội vàng cời giày, ôm máy tính leo lên giường trên.

Wechat ơi Wechat, theo đuổi nam thần sao có thể không có Wechat chứ?

Một cái Wechat, khiến cho bọn họ bỏ lỡ bảy năm...

Cô đập đầu mình: "Sao ngu vậy chứ, khó trách người ta không thích mày..."

Chỉ cần có Wechat thì không phải mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn sao?

Mấy năm nay, coi như cô sống uống phí rồi...

Cố Giai Giai vội vội vàng vàng chạy vào ký túc xá: "Niệm Niệm, cậu ở đâu?"

Tô Ý Niệm thấy Cố Giai Giai thở hồng hển, rót cho cô một ly nước, Cố Giai Giai uống một hơi ừng ực ừng ực cạn sạch.

"Mình vừa, nghe được, từ, cô chủ nhiệm..."

Tô Ý Niệm nhìn bộ dạng uống nước của Cố Giai Giai, giúp cô vuốt lưng: "Nói cái gì? Cậu uống từ từ thôi, không ai giành với cậu."

"Năm nay bắt đầu cuộc thi Olympic Toán ở Đại học B, hơn nữa người đứng nhất có thể đi cùng cô Hồ Lam Hi đến tham gia cuộc thi Olympic Toán cả nước." Cố Giai Giai uống hết nước, nuốt một hơi, mới thoải mái hơn.

"Chỉ có chuyện này?" Tô Ý Niệm không hiểu, thấy Cố Giai Giai vô cùng lo lắng, còn tưởng rằng chuyện lớn thế nào.

"Đúng vậy, cậu không tham gia sao?" Cô nhìn nhìn Tô Ý Niệm, ngồi lên giường.

Tô Ý Niệm lắc đầu: "Mình không có hứng thú với môn Toán, hơn nữa, cũng không phải cậu không biết, mình thích môn Toán, hoàn toàn chỉ vì thích anh cậu."

"Vậy à, nhưng mình nghe nói, anh mình cũng sẽ tham gia." Cố Giai Giai thờ ơ nói.

Tô Ý Niệm vừa nghe thấy tên Cố Nan Vong đã phản chấn: "Cậu nói, anh cậu cũng sẽ tham gia?"

Cố Giai Giai gật đầu: "Vừa rồi, mình vội về đây, chính là nói cho cậu biết, anh mình tìm cô chủ nhiệm lấy giấy đăng ký, bây giờ anh ấy còn ở văn phòng chủ nhiệm."

Tin tức quan trọng nhất cô nghe được trong những lời này, chính là: "Bây giờ Cố Nan Vong ở văn phòng chủ nhiệm." Nếu bây giờ cô đến văn phòng chủ nhiệm, cô vẫn có thể gặp Cố Nan Vong, nói không chừng, còn có thể chào hỏi anh, cô càng nghĩ càng vui vẻ, cái gì cũng bắt chặp: "Giai Giai, cảm ơn cậu, mình đến văn phòng chủ nhiệm xem thử."

Cố Giai Giai nhìn bóng lưng và giọng nói Tô Ý Niệm càng ngày càng xa, lắc đầu bất đắc dĩ.

"Giai Giai, cậu cứ chiều cậu ấy như vậy, đến lúc cậu ấy bị anh cậu làm tổn thương đến người đầy vết thương, thì cậu sẽ hối hận." Thật ra Giai Giai hiểu ý Thu Hi, nhưng cô nhìn thấy Tô Ý Niệm thích anh cô cỡ nào từ sơ trung đến cao trung, cô không đành lòng từ chối, cho nên giúp cô hết lần này đến lần khác.

Cố Giai Giai nhìn Thu Hi đeo tai nghe ngồi trên giường, lời nói lộ ra bất đắc dĩ và đau lòng: "Sao mình không biết được, chẳng qua, mỗi người, đều có chuyện mà mình thích, mà vừa khéo Niệm Niệm thích anh mình mà thôi."

Văn phòng chủ nhiệm.

Cố Nan Vong đang cúi đầu điền giấy đăng ký, không thể không nói, anh tuyệt đối được coi là đại thần của khoa Luật.

Ngón tay thon dài cùng với gương mặt mỗi tình đầu hấp dẫn chết người phối với tỉ lệ đáng người cao hoàn mỹ, có thể không khiến Tô Ý Niệm say mê sao?

"Nhìn đủ chưa?"

Còn có giọng nói này...

Này, không đúng, anh ấy đang nói với mình sao?

Tô Ý Niệm nhìn nhìn cửa, hình như chỉ có mình cô.

Từ lúc cô trốn ngoài cửa sổ, Cố Nan Vong đã phát hiện ra cô.

"Đừng nhìn, nói cô đó, tìm chủ nhiệm à?"

"Em không tìm chủ nhiệm, em tìm anh." Tô Ý Niệm thốt ra.

Một giây sau, cô mới phát hiện mình đã nói gì...nói ra ý nghĩ trong lòng mất rồi...cô bùm mặt, hận không thể tìm cái hang chui vào...

Cũng may, Cố Nan Vong cũng không để ý lắm đến lời cô nói...

"Chủ nhiệm không có ở đây, có chuyện gì, tôi nói với thầy giúp cô." Giọng nói của anh vô cùng có từ tính.

Tô Ý Niệm lập tức lắc đầu, cô đi từ cửa tới: "Anh đang điền gì vậy?" Cô biết rõ vẫn hỏi.

Cô ngồi trước mặt anh, nghiêng đầu nhìn tờ đăng ký cuộc thi Toán, thực tế là đang nhìn anh.

"Cuộc thi Toán." Anh đáp.

"À..."

Sau đó, mấy phút tiếp theo, chỉ còn xấu hổ.

Cô cảm thấy, tiếp tục như vậy cũng không phải cách tốt, tuy mình rất nhớ anh, vài ngày không gặp, chỉ từng gặp lúc tỏ tình lần đó, khuôn mặt này của anh, thật sự cực kỳ đẹp trai.

Cố Nan Vong thấy Tô Ý Niệm cứ nhìn nhăm nhăm mình như vậy, có hơi khó chịu, anh điền bảng xong, đứng dậy: "Rốt cuộc cô đến làm gì? Chỉ vì đến nhìn chăm chăm tôi sao?" Anh gài nắp bút lại.

Tô Ý Niệm thấy anh đứng dậy, cô cũng không ngồi nữa, đã ngồi đến mức chân tê rần rồi.

"Đúng rồi, em tên là Tô Ý Niệm, khoa Luật, chính là nữ sinh tỏ tình với anh sáng hôm đó, anh còn nhớ em không?"

Sao có thể không nhớ...

Nữ sinh có vẻ ngoài rất giống mẹ...

Nữ sinh mà Lục Vũ Phong thích ba năm..

Người trong lòng Lục Vũ Phong, anh tuyệt đối sẽ không thích, bởi vì lúc niên thiếu, anh đã hứa với Lục Vũ Phong.

"Không nhớ."

Hai chữ vô cùng đơn giản, không nhớ, lại khiến lòng Tô Ý Niệm co bóp đau đớn, nụ cười trên mặt từ từ biến thành cười như không cười.

"Không sao, không nhớ rất bình thường." Cô cười nói với anh: "Từ hôm nay trở đi, em chính thức tự giới thiệu, em tên là Tô Ý Niệm, là sinh viên năm nhất khoa Luật, xin chiếu cố nhiều." Cô vươn tay ra, đối đối phương tự giới thiệu với cô.

Có thể là cô đã đoán được đáp án của anh, tay cô cứ lơ lửng giữa không trung như vậy.

Cố Nan Vong trực tiếp đi qua cô, đặt giấy báo danh lên bàn làm việc của chủ nhiệm, vốn tưởng anh sẽ đi ra, lại thu chân về, quay lưng về phía cô: "Đi làm những chuyện có ý nghĩa với mình đi, đừng lãng phí thời gian vì tôi."

Mỗi tiếng gằn của Cố Nan Vong đều tác động đến lòng Tô Ý Niệm "Cái gì gọi là những chuyện có ý nghĩa với mình? Em chỉ làm một chuyện em rất thích rất thích, mà chuyện này, chỉ là cũng có anh tham gia vào mà thôi."

Tô Ý Niệm bỏ tay xuống, cái mũi đau xót, cô biết, cô sắp không nhận được, nhưng cô không thể khiến mình rơi nước mắt trước mặt anh, tuyệt đối không thể.

Ngày tỏ tình đó cô từng bị từ chối, cô cũng không khóc, hôm nay cô lại bị từ chối, cô không nhận được nữa rồi.

Cố Nan Vong không muốn nói tiếp, anh sợ anh nói tiếp, anh sẽ không có cách nào từ chối nữa.

Phải biết rằng, người sau lưng kia, cô cực kỳ giống mẹ, hướng chỉ, anh từng đồng ý với Lục Vũ Phong, anh không thể làm chuyện có lỗi với Lục Vũ Phong.

Chỉ là, bọn họ gặp gỡ đối phương vào sai thời điểm.

"Bảy năm, ba năm sơ trung, ba năm trung học, năm nay là năm thứ bảy."

"Anh kêu em từ bỏ thế nào?"

"Anh cho em một lý do để em từ bỏ anh."

Tình cảm bảy năm, không phải cô nói từ bỏ là có thể từ bỏ.

Từng tiếng gằn của cô, đều như nặn ra từ trong kẽ răng, vẻ mặt càng không dám nhìn tới, bởi vì lúc này cô cười còn khó coi hơn cả khóc.

"Bởi vì, tôi sẽ không yêu ai."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Thế giới của em đều là anh (3)

Edit: V.O

Từ trên đường về ký túc xá, câu "Bởi vì, tôi sẽ không yêu ai." luôn quanh quẩn bên tai Tô Ý Niệm.

Đây là lý do Cố Nan Vong từ chối cô.

Cô không biết mình về ký túc xá thế nào, từ lúc cô mất hồn mất vía đi vào cửa ký túc xá, Giai Giai luôn lo lắng nhìn cô, tới bây giờ cũng không mở miệng nói một câu, rốt cuộc giữa Tô Ý Niệm và anh cô đã xảy ra chuyện gì rồi?

"Niệm Niệm, sao vậy? Đừng dọa mình." Cố Giai Giai chuyển ghế tới ngồi trước mặt cô, hai tay quơ quơ trước mắt cô.

"Giai Giai, cậu nói xem, có phải anh cậu là người có ý chí sắt đá không?"

Quả nhiên, Tô Ý Niệm đã vấp phải trắc trở chỗ anh cô rồi.

"Sẽ không đâu, tuy có đôi khi tính tình anh ấy không tốt, nhưng con người anh ấy vẫn rất tốt."

"Vậy anh ấy nói, anh ấy sẽ không yêu ai."

Cô đi vô định tới giường như cái xác không hồn.

Thì ra, anh thật sự nói với cô rồi, khó trách Niệm Niệm không vui như vậy.

"Niệm Niệm, cậu vẫn chưa hiểu rõ anh mình sao?"

"Đúng là anh ấy không chấp nhận cậu, nhưng không phải bên cạnh anh ấy không có ai khác sao?"

Giai Giai thấy hai người bọn họ cũng sốt ruột thay hai người bọn họ.

Đúng vậy, bây giờ, cho tới bây giờ cũng không có nữ sinh khác xuất hiện bên cạnh anh, mình còn rầu rĩ không vui cái gì?

Nhưng, anh từng nói, anh sẽ không yêu ai.

Từ lúc Cố Nan Vong trở lại ký túc xá, Lục Vũ Phong giống như đặc biệt chờ anh về.

Cậu cản Cố Nan Vong, rót nước đi đến: "Tô Ý Niệm lại tỏ tình với anh à?"

Anh biết chắc chắn Lục Vũ Phong sẽ biết chuyện này.

"Cậu không biết sao?"

Anh không quan tâm Lục Vũ Phong cản anh, cầm bình thủy đến phòng nước sôi, sau đó Lục Vũ Phong cũng vội vàng đi theo.

"Vậy anh nói thế nào?"

Nói thế nào? Anh còn có thể nói thế nào?

Anh mở vòi nước nóng, đưa bình nước vào vòi nước: "Từ chối rồi."

Nghe được ba chữ đó, đột nhiên về mặt Lục Vũ Phong từ nghiêm túc biến thành cười tí tưng, vỗ vai anh: "Em biết, anh em tốt, sau này em và hoa khôi thành đôi, sẽ mời anh ăn cơm."

Anh không cần bữa cơm đó, nếu bữa cơm đó có thể tặng Tô Ý Niệm cho anh, Cố Nan Vong anh mời Lục Vũ Phong ăn bao nhiêu bữa cũng không sao.

Nhưng bây giờ, sự thật là Lục Vũ Phong thích Tô Ý Niệm trước, cho nên, anh có tư cách gì đi thích cô?

Tình yêu, đúng ra vẫn phải biết đạo lý thứ tự trước sau, không phải sao?

Thiếu chút nữa nước trong vòi đã bắn lên tay anh, cũng may anh rút tay lại, khóa vòi nước.

Tiết tự chọn môn Toán sắp tới.

Vừa khéo, Tô Ý Niệm cũng chọn tiết này.

Các nữ sinh đều nghe nói Cố đại thần sẽ đến lớp tự chọn môn Toán, hơn nữa đây còn là lần đầu tiên, cho nên mấy người bọn họ đều chạy nhanh đến giành chỗ, nếu đi trễ, có thể sẽ không có chỗ tốt để ngắm Cố đại thần.

Hôm nay, rất nhiều học sinh đến tiết của Hồ Lam Hi, đây đúng là lần đầu tiên trong tháng.

"Hôm nay nhiều bạn đến tiết của tôi như vậy, không biết các bạn đến để học hay là đến để ngắm người, tóm lại, vẫn cảm ơn các bạn." Có thể nói tiết của Hồ Lam Hi là tiết chỉ nói chuyện, một cô giáo hơn bốn mươi tuổi như cô đi dạy vốn là phải làm từng bước, hướng chỉ là lớp Toán.

Cả đám bên dưới đều lật sách, như thể tâm tư bọn họ bị vạch trần.

"Được rồi, chúng ta bắt đầu học, đề vì tích phân và hình học giải tích, không biết có bạn nào ngồi dưới có thể giải được không?"

Hồ Lam Hi đẩy mắt kính, nhìn một lượt, cuối cùng chọn Tô Ý Niệm.

Vừa vặn, người ngồi bên cạnh Tô Ý Niệm chính là Cố Nan Vong.

Cô thật sự không nghĩ ra, phía trước có chỗ, sao anh lại còn ngồi chung với cô.

Tô Ý Niệm đứng dậy, thật ra đề trên bảng, đối với cô mà nói, vẫn không coi là quá khó, đây còn là phúc Cố Nan Vong cho cô, nếu không cô sẽ không nghiêm túc với môn Toán như vậy.

"Thưa cô, đề trên bảng, trước tiên chúng ta có thể lập giả thiết, sau đó tính ra x^2 và y^2 , trong đề đó, còn nói đến hình học giải tích, trước có thể tính chu vi cạnh, cuối cùng ta được kết quả là $x=3$, $y=3$."

"Phân tích theo hình học giải tích, hẳn đề đó là đường pa-ra-bôn, cho nên dựa theo công thức tính cung tròn, cho ra kết luận đáp án đều giống nhau."

Hồ Lam Hi vô cùng hài lòng với đáp án của Tô Ý Niệm: "Xem ra bạn nữ này có thể được coi là sinh viên giỏi của khoa Luật chúng ta, mọi người phải học tập bạn ấy nhiều hơn."

"Được rồi, tiếp theo chúng ta đến chương 3..."

Thật ra Tô Ý Niệm vô cùng căng thẳng, không vì trả lời đề Toán, mà là vì Cố Nan Vong ngồi bên cạnh luôn nhìn cô.

"Thật ra, vừa rồi cô có một vấn đề, kết quả phép tính cung tròn, vì tích phân kia không giống nhau, kết quả của y . Cô Hồ hơi mông lung, lỗi sai rõ ràng như vậy còn cho là cô đúng." Cố Nan Vong nghiêm túc giải thích cho Tô Ý Niệm.

"Không giống nhau? Không giống nhau chỗ nào? Rõ ràng đáp án đều giống nhau, chỉ khác phép tính." Mới từ chối cô không lâu, lại đến làm người tốt, Cố Nan Vong anh có ý gì?

"Dựa theo vì tích phân, cô nói đề này không sai." Cố Nan Vong lấy bút và giấy nháp ra, viết viết vẽ vẽ lên đó: "Nhưng dựa theo phân tích hình học, tự cô nhìn xem, $x=3$, $y=3$, như vậy, giả thiết này sẽ không thành lập."

"Cho nên, Cố Nan Vong thích Tô Ý Niệm, chính là một giả thiết không thành lập."

Tô Ý Niệm vừa nói xong, Cố Nan Vong nhất thời cứng miệng, một đề giả thiết môn Toán, có liên quan gì tới việc anh có thích cô hay không, cho dù giả thiết thành lập, anh và cô cũng không có khả năng.

Cố Nan Vong không tranh luận với cô nữa, anh than thở: "Đúng, chính là một giả thiết không thành lập."

Cô không biết Cố Nan Vong nói đề toán hay là trả lời cô.

Sau khi tan học, người người đều tìm Cố Nan Vong đòi chụp ảnh chung, mà Tô Ý Niệm đành phải đi trước, Cố Nan Vong vốn muốn tìm cô Hồ Lam Hi hỏi rõ ràng, nhưng nhìn tình hình này, anh bị chặn trong phòng học đến một giọt nước cũng không lọt, xem ra là không thể rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thế giới của em đều là anh (4)

Edit: V.O

Từ sau ngày gặp Cố Nan Vong đó, lần gặp lại anh lại là hiện trường cuộc thi Olympic Toán.

Cuộc thi Olympic Toán lần này là hai trường cạnh tranh nhau, mà sau khi cuộc thi hai trường kết thúc, mỗi trường chỉ chọn ra một người đi tham gia trận đấu cuối cùng.

Mà đối thủ của Cố Nan Vong, chính là "Bá vương cuộc thi Olympic Toán" nổi tiếng ở Đại học A.

Bởi vì buổi sáng phải tham gia thi Olympic Toán, Cố Nan Vong không có khẩu vị gì để ăn sáng.

Cho nên đến trận đấu, dạ dày lại hơi đau, cũng may anh có thể nhịn.

Hơn nữa may là không cần đứng.

Đương nhiên, Cố Nan Vong tham gia trận đấu lần này, không thể thiếu Tô Ý Niệm đứng ngoài quan sát...

Tô Ý Niệm đã sớm phát hiện Cố Nan Vong khác thường, anh không ăn sáng sao?

Sao vẻ mặt khó coi vậy?

Đương nhiên Tô Ý Niệm biết loại đau bụng đó.

"Giai Giai, anh cậu không ăn sáng à?" Người này, sao không quan tâm thân thể của mình như vậy chứ!

Cố Giai Giai nhìn về phía Tô Ý Niệm: "Ô? Mình không biết." Cô nhìn về phía anh, tay trái anh cô ôm chỗ bụng không thoải mái, vẻ mặt thật rất khó coi.

Có em gái như cô, lại để chị dâu tương lai đi quan tâm anh cô.

Cố Giai Giai lại nhìn Tô Ý Niệm, vẻ mặt Tô Ý Niệm vô cùng sốt ruột.

"Giai Giai, như vậy đi, cậu ở đây xem, mình đi mua đồ cho anh cậu, chờ thi xong, cậu đưa cho anh ấy." Bây giờ cả đầu cô đều lo lắng cho Cố Nan Vong.

Cô không quan tâm nhiều như vậy.

"Ô? À!" Cố Giai Giai cũng không hỏi nhiều, rõ ràng Tô Ý Niệm có thể tự mình đưa cho anh cô, còn có lý do để tiếp cận anh nữa.

Tô Ý Niệm đi vào siêu thị của trường học, cầm bánh mì và sữa, thanh toán tiền, lập tức trở lại phòng học.

Bởi vì chỉ còn ba phút, cuộc thi sẽ kết thúc.

Cô sợ Cố Nan Vong không đợi được bánh mì và sữa của cô.

Nhưng sự thật chứng minh, cô thật sự không về kịp: "Giai Giai, anh cậu đâu?" Cô quay lại với tốc độ nhanh nhất!

Cố Nan Vong đâu?

Cô vẫn không kịp.

Mất cô tìm kiếm chung quanh.

"Anh mình, anh ấy nộp bài rồi ra ngoài, mình không cần anh ấy được." Giai Giai thật sự không cần được Cố Nan Vong.

"Vậy cậu có biết anh ấy đi đâu không?" Trường học chỉ có nhiều đó, dù sao cô cũng không thể không tìm được chứ?

"Hình như là đến căn tin trường rồi." Đương nhiên anh cô muốn đến căn tin trường, buổi sáng dạ dày đau như vậy, hẳn là đi ăn cơm rồi.

Tô Ý Niệm không nhìn Cố Giai Giai, đi thẳng về phía căn tin.

Tô Ý Niệm này, sau khi gặp anh cô lại biến thành thấy sắc quên bạn rồi.

Tô Ý Niệm cũng không biết mình có can đảm lớn như vậy từ đâu, thấy mình cách bóng lưng Cố Nan Vong càng ngày càng gần, cô ổn định hơi thở, hít một hơi sâu, vốn đi tới đón, nhưng cô lại thấy được một cảnh chướng mắt.

Cô gái đó, chính là người vừa mới ở trong cuộc thi với Cố Nan Vong?

Tô Ý Niệm bình tĩnh nhìn bọn họ.

Trong tay cô gái đó cũng có bánh mì và sữa, cô ta đưa đồ tới trước mặt anh: "Cố Nan Vong, mình có chuyện muốn nói với cậu."

Cố Nan Vong đã sớm biết Tô Ý Niệm ở phía sau, không đi tiếp, càng không nói gì.

Cô gái nhìn đôi mắt đen của anh, càng thêm thẹn thùng cúi đầu: "Mình là người vừa tham gia cuộc thi với cậu, vừa rồi dạ dày cậu không thoải mái, uống chút sữa đi."

"Không cần, cảm ơn."

Cố Nan Vong không đi tiếp, dường như anh đang đợi Tô Ý Niệm đến, nhưng Tô Ý Niệm nào biết ý của anh.

"Mình, mình thích cậu, từ lúc, chúng ta luôn là đối thủ tới nay, mình đã bắt đầu thích cậu rồi." Tô tình thật trực tiếp.

Cuối cùng cô gái cũng nói ra lời giấu trong lòng, nháy mắt thoải mái hơn.

Cô gái vừa nói xong, Tô Ý Niệm càng ngăn người một chỗ không dám cử động.

Đối với loại tỏ tình này, Cố Nan Vong đã gặp nhiều rồi, lúc trước anh đều quyết đoán từ chối, nhưng đó đều là lúc không có Tô Ý Niệm, bây giờ có Tô Ý Niệm ở đây, ánh mắt anh nhìn Tô Ý Niệm cách đó không xa: "Đến đây."

Tô Ý Niệm không hiểu, nhìn nhìn chung quanh, nhân tiện ngạc nhiên chỉ chỉ chính mình.

Tất cả những chuyện này tới quá đột ngột?

"Chính là em, đến đây."

Đợi đến lúc Tô Ý Niệm đến bên cạnh Cố Nan Vong: "Đây là bạn gái tôi, Tô Ý Niệm."

Cô gái đó vừa nghe được mấy chữ này, quả thật như bị trời giáng, chuyện này cũng quá đột ngột, muốn từ chối cô, cũng không cần tùy tiện kéo một cô gái trên đường chứ.

Tô Ý Niệm càng ngạc nhiên hết mức, khi nào thì thành bạn gái vậy hả?

Chỉ là, màn giới thiệu này, cô thích.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Em nghe anh nói là bạn gái (1)

Edit: V.O

Thấy nữ sinh đó thất vọng bỏ đi, Cố Nan Vong mới nháy mắt nhẹ nhàng thở ra.

Tô Ý Niệm nghiêng đầu: "Em vừa mới nghe anh nói, em là bạn gái anh, có thật không?"

Cô muốn xác nhận lại.

"Không, tôi chỉ nói vậy để từ chối cô gái đó." Cố Nan Vong tiếp tục đi tới trước.

Người này, sao nói thay đổi là lập tức thay đổi?

Sao có thể lật lọng như vậy!

Tô Ý Niệm vui vẻ đi theo sau lưng anh: "Đường đường là nam tử hán đại trượng phu, nói là làm."

Cố Nan Vong dừng bước, ai nói anh không muốn làm?

Nhưng em là cô gái Lục Vũ Phong thích, sao anh có thể làm chứ.

Tô Ý Niệm nghiêng ngả, nhào lên lưng anh.

Cái lưng này, thật rộng rãi, thật rắn chắc, thật có cảm giác an toàn.

"Đừng chảy nước miếng..."

Tô Ý Niệm rời khỏi lưng anh: "Chảy đi, chảy nước miếng đầy người anh."

Đột nhiên Cố Nan Vong phát hiện Tô Ý Niệm vô cùng ngốc, loại ngốc này, là ngốc đáng yêu.

Cái gì gọi là "chảy nước miếng đầy người?"

Phụt...

Cố Nan Vong vẫn không nhìn được phụt cười.

"Anh cười cái gì?"

"Không có gì."

Cố Nan Vong tiếp tục đi tới trước.

"Anh nói không, không nói thì mỗi ngày em sẽ quẩn lấy anh."

"Không nói."

"Cố Nan Vong."

"Hà?"

"Em thích anh."

Bước chân Cố Nan Vong dừng lại.

"Mà tôi không thích em."

Cố Nan Vong nhấc chân, vội vã rời đi.

Chỉ để lại một mình Tô Ý Niệm.

Lần này, cô không đi theo.

Cô lại bị từ chối lần nữa rồi.

Nhưng đáy lòng cô, sao lại đau như vậy, đau đến mức cô không thể thờ nổi.

Cô nhìn bóng lưng anh, Cố Nan Vong, vì sao anh từ chối em?

Rõ ràng bên cạnh anh không có ai khác, rõ ràng em có thể cảm thấy là anh thích em mà!

Rốt cuộc là sai chỗ nào?

Cuối cùng Cố Nan Vong có thể không cần phải nhìn Tô Ý Niệm rồi.

Bởi vì anh biết, anh sợ mình không khống chế nổi.

Lúc cô tỏ tình với anh, anh đã không kiềm nén được rồi.

Anh sợ.

Anh dựa vào tường, nhắm mắt lại.

Trong đầu toàn là nụ cười ngốc nghếch của Tô Ý Niệm.

Từ khi nào thì cô đã trở thành trung tâm thế giới của anh vậy hả?

Có thể vào lúc nào đó, cũng có thể ở chỗ nào đó, càng có thể là câu đó đã khiến anh đã sớm động lòng với cô rồi.

Chỉ là anh không thể đồng ý, cũng không có khả năng đồng ý.

Trong lòng anh đau, không nhiều bằng Tô Ý Niệm đau.

Tô Ý Niệm cầm sữa và bánh mì, ủ rũ đi về phòng.

Thu Hi đọc sách tiếng Anh, thường xuyên nói vài câu tiếng Anh.

Cuộc sống Đại học tương đối thoải mái hơn Trung học, dieendaanleequydoon – V.O, nhưng muốn sau này có chút thành tựu, vậy từ giờ phải có căn bản thật tốt.

Mà tiếng Anh là môn bắt buộc.

"Hot boy của cậu từ chối sữa và bánh mì." Cô bỏ sữa và bánh mì lên bàn.

Nhìn vẻ mặt đó, Cố Giai Giai biết, cô lại bị anh mình ăn hiếp rồi.

Cố Giai Giai không khách sáo cầm sữa, uống một ngụm: "Mùi vị rất ngon, vị anh mình thích nhất."

Cố Giai Giai nhìn thoáng qua Tô Ý Niệm.

"Không sao đâu Niệm Niệm, sớm hay muộn cũng sẽ thành công. Mình coi trọng cậu."

Những lời này, Tô Ý Niệm đã nghe từ Sơ trung đến tận bây giờ.

Lần đầu tiên, Cố Giai Giai nói: "Không sao, có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai."

Lần thứ hai, Cố Giai Giai nói: "Cố lên Niệm Niệm, mình coi trọng cậu."

Năm thứ ba Sơ trung: "Tô Ý Niệm, phải học giỏi môn Toán, anh mình thích con gái học giỏi Toán." Vì thế cô bắt đầu liều mạng học Toán.

Năm đầu tiên Cao trung: "Niệm Niệm, anh mình nói, anh ấy thích con gái học Luật."

Cho nên, nguyện vọng thi Đại học, cô dứt khoát điền khoa Luật Đại học B.

Cho tới bây giờ, Giai Giai vẫn nói câu đó: "Không sao, Niệm Niệm, mình coi trọng cậu."

Bây năm, giữa cô và Cố Nan Vong chưa từng xảy ra chuyện gì.

Càng đừng nói quen biết anh từ lúc nhỏ.

Chỉ sợ anh đã sớm quên chính mình lúc nhỏ rồi?

Lúc nhỏ anh ghét cô như vậy, bây giờ trưởng thành cũng vậy.

Tô Ý Niệm hồi tưởng lại, lần thả lỏng trước cuộc thi cấp ba lên Đại học đó, cô hoàn toàn không uống say.

Ngày đó, Tô Ý Niệm vốn không muốn uống rượu, bị bạn bè bắt đi uống rượu, nói là sau tốt nghiệp sẽ rất khó gặp lại nhau.

Vì thế cô mới uống rượu, nhưng không nghĩ tới sau đó, cô càng uống càng mạnh, không ai có thể kéo được cô.

Cho đến khi Cố Giai Giai kêu Cố Nan Vong tới, Cố Nan Vong nhìn Tô Ý Niệm đỏ bừng cả mặt, mà Tô Ý Niệm càng mềm nhũn ở trong lòng anh: "Em thích anh, rất thích, rất thích."

Cố Nan Vong đẩy cũng không đẩy được, đành phải mặc cô mò loạn trong lòng anh: "Em thích anh nhiều năm như vậy, anh đúng là không có lương tâm."

Có thể do cồn phát huy tác dụng, nhìn Tô Ý Niệm trong lòng, Cố Nan Vong lướt qua đôi môi phàn nộn đó.

Cảm giác đó thật ngọt đúng không?

Cố Nan Vong cũng không biết thế nào, anh nhẹ nhàng cúi xuống, đặt đôi môi mỏng lên môi Tô Ý Niệm.

Vốn anh chỉ muốn hôn rồi đi, nhưng không nghĩ tới, thiên hạ trong lòng lại không chịu yên.

Tô Ý Niệm càng hôn sâu, dường như ngoại trừ hôn, cô còn chưa thấy đủ.

Hai tay cô vắt lên ót anh, tiếp tục hôn sâu hơn.

Nhưng Cố Nan Vong là một người đàn ông, sao có thể bị động đê Tô Ý Niệm hôn?

Anh biết Tô Ý Niệm uống nhiều, nhưng anh không muốn từ bỏ.

Bởi vì anh biết, đời cô tỉnh rượu, tất cả những chuyện này đều sẽ thành giả.

Nhưng, anh không thể làm chuyện giậu đổ bìm leo.

Anh từ từ đẩy cô ra, dường như cô cũng đã thỏa mãn: "Cố Nan Vong, làm bạn trai em được không?"

Anh mơ hồ có thể nghe được lời nói cô tiến gần vào tai anh để nói.

Coi như đây là một giấc mơ đi...

Là mơ, mãi mãi cũng không cần tỉnh lại.

"Được, anh đồng ý."

Nhưng kết quả đây vẫn là một giấc mơ...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Em nghe anh nói là bạn gái (2)

Edit: V.O

Tô Ý Niệm quen biết Cố Nan Vong từ nhỏ.

Chỉ là chuyện cô thích Cố Nan Vong lại bắt đầu từ Sơ trung.

Từ lâu cô đã biết nhà họ Cố có quan hệ tốt với nhà mình.

Mà trong nhà họ Cố đó có một cậu bạn trai.

Từ sau lần đến nhà họ Cố đó, mỗi ngày cô đều âm ỉ đòi dẫn đến nhà họ Cố, nguyên nhân không vì đồ ăn ngon, mà là vì anh trai nhỏ kia.

Lần đầu tiên Cố Nan Vong nhìn thấy Tô Ý Niệm, không thích lắm, bởi vì trong mắt anh, Tô Ý Niệm lú lú mỗi ngày, rất phiền.

Mà anh cũng không hiểu sao mẹ luôn dẫn cô về nhà.

Bản thân cô không có nhà sao?

Lúc nhỏ Tô Ý Niệm nào biết cái gì, cô chỉ biết là, đến nhà họ Cố có rất nhiều đồ ăn ngon, còn có một anh trai nhỏ, nhưng quan trọng nhất vẫn là anh trai nhỏ.

Từ nhỏ đến lớn, cô chỉ có một mình, cho nên đồ tốt đều không có ai để chia sẻ.

Bây giờ thì tốt rồi, có anh trai nhỏ.

Ngày đó, Tô Ý Niệm cầm hai cây kẹo que: "Anh Nan Vong, em mời anh ăn kẹo."

Cô hồn nhiên nhìn anh.

Cố Nan Vong khi đó, phải gọi là rất cao lãnh, khiến Tô Ý Niệm có cảm giác như ở trung tâm của mấy điều hòa.

"Không ăn."

Nhưng Tô Ý Niệm vẫn không từ bỏ.

"Là vị dâu, ăn rất ngon."

Tô Ý Niệm cho rằng lời nói khích đó có thể khiến Cố Nan Vong tò mò.

Bởi vì mẹ cũng từng làm với cô như vậy, nhưng cô lại không khó như Cố Nan Nong.

"Đã nói không ăn."

Vẫn là những lời này, nhưng dường như giọng điệu lại lạnh lùng hơn vừa rồi rất nhiều.

Anh vốn cho là Tô Ý Niệm sẽ từ bỏ, nhưng không nghĩ tới, cô lại mở miệng.

"Anh Nan Vong không thích ăn kẹo sao?" Tô Ý Niệm lục tìm cái túi to trên người cô, nhưng chỉ có socola cô thích nhất thôi.

"Đây, cho anh."

Cố Nan Vong thấy miệng Tô Ý Niệm đầy socola, dieendaanleequydoon – V.O, thật sự không nhìn được.

Lôi thôi như vậy, cô không biết chùi sao?

"Không cần."

Anh đẩy socola đi, bay hết xuống đất.

Vừa đẩy xong, Tô Ý Niệm không kiên trì nữa.

Thân hình bé nhỏ ngồi xổm xuống, từ từ lượm socola dưới đất lên.

Nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Cô cũng chỉ muốn chia đồ ăn ngon cho anh mà thôi, không ăn thì không ăn, làm gì phải hất socola xuống đất?

Thấy Tô Ý Niệm từ từ đứng dậy với cái miệng dính vụn socola, trước mắt anh mờ mịt.

Giờ phút này, Cố Nan Vong nhìn cô, thật ra vừa rồi anh không cố ý, chỉ là cô thật sự quá đáng ghét.

Anh cầm giấy, muốn chùi socola vụn trên mặt cô.

Nhưng cô lại học thái độ vừa rồi Cố Nan Vong đối xử với cô.

Tức giận quay đầu đi: "Không cần anh lo."

Xoay người ra khỏi phòng.

Ồ, con nhóc này, học thật nhanh.

Cố Nan Vong bỏ tờ giấy đi, nhìn socola trên đất cô chưa lượm hết.

Thứ này, ngon vậy sao?

Vì thế, anh lượm viên đó lên.

Xé giấy gói, bỏ socola vào miệng.

Mềm mềm, nhẩn nhẩn.

Lại có chút ngọt, đúng là ăn ngon.

Có phải vừa rồi mình hơi quá đáng rồi không?

Có lẽ, cô bé chỉ đến chia sẻ socola với mình mà thôi!

Tô Ý Niệm lúc đó, dễ tức giận, cũng dễ quên.

Cho đến khi gặp lại Cố Nan Vong, đổi thành Cố Nan Vong cho Tô Ý Niệm một gói socola to.

Khỏi phải nói Tô Ý Niệm vui về bao nhiêu.

Cả ngày nói với Tô Liệt: "Ba, ba xem, đây là socola anh Cố cho con, có rất nhiều, con cũng không nỡ ăn."

Tô Liệt bận rộn công việc, sao có thời gian để ý Tô Ý Niệm.

Cho nên, sau khi Cố Nan Vong cho Tô Ý Niệm một gói socola to, cả ngày Tô Ý Niệm đều chạy đến nhà họ Cố, nói là muốn ăn socola cùng với Cố Nan Vong.

Thế cho nên đoạn thời gian Tiểu học, Cố Nan Vong vô cùng béo.

Người khác đều gọi anh là tiểu mập mạp.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Em nghe anh nói là bạn gái (3)

Edit: V.O

Cố Nan Vong vô cảm đọc sách, Lục Vũ Phong chuyển cái ghế ngồi xuống bên cạnh Cố Nan Vong.

"Nan Vong, nói với anh chuyện này?"

Thật ra, sau khi Cố Nan Vong thi xong, cậu đã nhìn thấy Tô Ý Niệm đi tìm anh, nhưng lại nghe "Bá vương cuộc thi Olympic Toán" nói Tô Ý Niệm là bạn gái của Cố Nan Vong, cho nên cậu thật không rõ.

"Cái gì?"

"Chính là, anh còn nhớ lời thề của chúng ta không?"

Đó là một lời thề thời Trung học, đương nhiên anh nhớ được lời thề chết tiệt đó.

Cố Nan Vong không mở miệng.

"Sau này cho dù quan hệ giữa chúng ta thế nào, cũng đừng thích chung một cô gái."

Anh biết ý của Lục Vũ Phong.

"Tôi biết, yên tâm đi, tôi sẽ không."

Anh thật sự sẽ không.

Hơn nữa nói như vậy Tô Ý Niệm sẽ không theo đuổi anh nữa chứ?

Đột nhiên anh nghĩ đến một câu nói...

Cho dù anh ngược cô trăm ngàn lần...

Cô vẫn chờ đợi và yêu thương anh như lúc đầu...

Nghe Cố Nan Vong nói như vậy, nhất thời Lục Vũ Phong yên tâm hơn, vỗ vỗ vai anh: "Tuần sau sẽ có thành tích cuộc thi Olympic Toán, chắc chắn anh sẽ lại đứng nhất."

Cố Nan Vong không cho là đúng, khẽ cười.

"Đọc sách đi thôi, sắp thi cuối kỳ rồi."

Lục Vũ Phong trở lại vị trí ban đầu, cậu không đoán ra rốt cuộc trong lòng Cố Nan Vong nghĩ gì.

Nhờ như ngày nào đó hai người bọn họ cùng thích Tô Ý Niệm...

Cậu lắc lắc đầu, tuyệt đối không cho phép mình nghĩ như vậy.

Mất thấy sắp đến thi cuối kỳ, Tô Ý Niệm một lòng một dạ tập trung cho cuộc thi.

Cố Giai Giai thấy triệu chứng này không đúng: "Niệm Niệm, không phải cậu bị anh mình từ chối nên đau lòng quá mức đó chứ?"

Tô Ý Niệm không nhìn cô, mà tiếp tục làm đề toán.

"Không, cậu thấy mình giống người đau lòng quá mức sao?"

Cô đã tập mãi thành quen rồi.

Thu Hi nhìn thoáng qua hai người trước mặt, đi đến cạnh bình nước, rót ly nước: "Minh đã nói với cậu rồi, Cố Nan Vong đó, khó đối phó."

Thu Hi như nhìn thấu tất cả.

Cô khát đến mức uống một hơi cạn sạch.

Nghe được ba chữ Cố Nan Vong, mắt Tô Ý Niệm lập tức quét về phía Thu Hi.

"Sau này, đừng nhắc tới ba chữ Cố Nan Vong trước mặt mình, nếu không, mình sẽ trở mặt với người đó."

Giờ mới biết?

Không biết Thu Hi cô đã nói với Tô Ý Niệm bao nhiêu lần: "Cậu đó, sớm nghe mình thì sẽ không khổ sở như vậy?" Thu Hi vỗ vỗ vai Tô Ý Niệm: "Khóc đi, muốn khóc thì khóc ra, dieendaanleequydoon – V.O, chị đây cho cậu mượn bờ vai."

Tô Ý Niệm đẩy vai Thu Hi ra: "Ai nói mình muốn khóc?"

Cô bị từ chối, cũng không phải lần một lần hai, mỗi lần bị từ chối đều khóc thì không phải sẽ thành người lệ à? Đời này nước mắt cô không phải để cho Cố Nan Vong.

Thu Hi nhìn cô: "Vậy thôi, mình chỉ an ủi cậu." Thu Hi cời giầy, trèo lên giường.

Tình bạn giữa bọn họ chính là như thế, tuy ngoài miệng nói lời không xuôi tai, nhưng trong lòng vẫn có đối phương.

Ngày công bố thành tích cuộc thi Olympic Toán, Tô Ý Niệm vẫn không nhận được nhìn danh sách.

Đương nhiên, trước khi cô đến, Cố Nan Vong đã đến sớm hơn cô một chút.

Anh đứng trước bảng danh sách, thấy tên đầu tiên, anh đã sớm biết kết quả, cho dù đối thủ là "Bá vương cuộc thi Olympic Toán" thì thế nào?

Mấy năm trước, chẳng qua anh không tham gia mà thôi.

Tô Ý Niệm chỉ nhìn một cái đã thấy được anh trong đám đông, bóng dáng của anh vẫn chói mắt như vậy.

Không phải có câu rất hay sao?

Dù cho em không thấy được ai khác trong đám đông, nhưng em chỉ cần nhìn một cái là có thể thấy được anh.

Cố Nan Vong nhắc chân xoay người, thấy được Tô Ý Niệm đứng cách anh không xa, anh muốn tới chào hỏi, nhưng Lục Vũ Phong đã kéo suy nghĩ của anh về cô lại.

"Xem ra Bá vương cuộc thi Olympic Toán cũng chỉ có vậy thôi, vẫn không bằng cậu?" Lục Vũ Phong từ từ ra khỏi đám đông, cậu nhìn qua phía Cố Nan Vong, đây không phải là hoa khôi sao?

"Hi, Tô Ý Niệm..."

Cậu vẫy tay với cô, đây là lần đầu tiên cậu nói chuyện với cô, có chút hồi hộp.

Tô Ý Niệm vốn muốn xoay người đi, nhưng bị giọng Lục Vũ Phong kêu giật lại.

Cô cười cười xấu hổ: "Xin chào!"

Cô thường xuyên nhìn qua Cố Nan Vong bên cạnh, thật ra Lục Vũ Phong biết, có thể Tô Ý Niệm cũng không thừa nhận biết cậu.

"Mình là Lục Vũ Phong, bạn thân của Cố Nan Vong." Cậu vươn tay ra, chắc cũng chỉ là chào hỏi người khác theo lễ phép!

Đương nhiên, trước mặt Cố Nan Vong, sao cô có thể bắt tay với người khác!

Tuy anh từ chối cô, nhưng cô cũng muốn giữ thân như ngọc vì anh.

Cô không bắt tay với Lục Vũ Phong, Lục Vũ Phong xấu hổ rút tay về.

Không biết phải làm dịu không khí lúc này đi như thế nào, một người đen mặt, một người không nói chuyện.

"Cậu cũng đến xem danh sách à?"

Cuối cùng, Lục Vũ Phong vẫn phải phá đi sự yên tĩnh này.

Tô Ý Niệm gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Lục Vũ Phong không hiểu ý gật đầu lại lắc đầu của cô: "Được rồi, cậu không cần xem, Cố Nan Vong đứng nhất." Dứt khoát nói cho cô biết.

Thật ra lúc Cố Nan Vong nhìn Tô Ý Niệm, cậu biết, chỉ cần chỗ có hai người bọn họ, sẽ không có Lục Vũ Phong cậu.

Dù cho mình cũng thích Tô Ý Niệm, nhưng Tô Ý Niệm không thích cậu!

Cho dù đến cuối cùng, Cố Nan Vong chọn không thích Tô Ý Niệm, nhưng, yêu nhưng không thể yêu là chuyện đau khổ cỡ nào?

Thật ra, vì sao lúc trước đưa ra lời hứa như vậy với Cố Nan Vong?

Xem ra, chỉ có bản thân cậu mới có thể thành toàn cho bọn họ thôi.

Dù sao, cậu cũng không muốn con đường tình yêu của người anh em của cậu nhấp nhô như thế.

Huống chi còn là vì cậu.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Em nghe anh nói là bạn gái (4)

Edit: V.O

Cố Nan Vong không nói chuyện với Tô Ý Niệm, hai người bọn họ không mở miệng, Lục Vũ Phong càng không dám nói, lúc này không khí đã xuống mức đóng băng, cậu cũng không muốn thêm sương trên băng.

Mười phút sau.

Cố Nan Vong nhấc chân rời đi, bọn họ cứ lẳng lặng nhìn đối phương mười phút như thế, không nói câu nào, thật sự không thể không bội phục tình hình giữa hai người Cố Nan Vong và Tô Ý Niệm.

Lục Vũ Phong nhìn Tô Ý Niệm ở phía sau, rồi đi theo Cố Nan Vong.

Đợi Cố Nan Vong đi rồi, Tô Ý Niệm mới nhẹ nhàng thở ra.

Vừa rồi bọn họ lại nhìn đối phương như vậy, nhìn thật lâu?

Một câu cũng không nói, nếu Lục Vũ Phong ở giữa không thường xuyên nói chen vào một câu, có thể cô sẽ bị trời nóng làm chết cứng.

Cũng không cần đợi tới mùa Đông.

Cố Nan Vong trở về ký túc xá, sau đó bắt đầu chờ cuộc gọi.

Anh biết sau khi thành tích được công bố, cô chủ nhiệm sẽ gọi điện thoại cho anh, cho nên anh thường xuyên nhìn lướt qua màn hình điện thoại, xem có cuộc gọi không.

Thật ra lần này anh tham gia cuộc thi Olympic Toán, cũng chỉ muốn tìm chút tin tức về mẹ.

Anh muốn biết, là cái gì có thể khiến mẹ từ bỏ anh và Giai Giai, nếu không vì ba ngoan cố, cái nhà này cũng sẽ không thành hình dạng hiện tại.

Lục Vũ Phong nhìn Cố Nan Vong đứng bên ngoài cửa sổ, chắc hẳn anh lại nhớ tới mẹ anh?

Chuyện của Cố Nan Vong, Lục Vũ Phong cũng biết, cậu đã quen biết Cố Nan Vong từ thời Sơ trung.

Khi đó cậu học Sơ nhị (năm thứ hai Sơ trung), Cố Nan Vong học Sơ tam (năm thứ ba Sơ trung).

Sơ nhị có một tiết thể dục tự do, mà vừa vận Sơ tam cũng có.

Quan hệ giữa giáo viên thể dục của hai lớp bọn họ vô cùng tốt, chính xác mà nói, cậu quen Cố Nan Vong ở tiết học thể dục đó.

Bởi vì hai lớp đều học thể dục ở cùng một sân, vừa vận, giáo viên thể dục lớp Cố Nan Vong có việc, mới kêu giáo viên thể dục lớp Lục Vũ Phong hướng dẫn giúp, bởi vì vật liệu học thể dục tương đối nhiều, cho nên nhờ hai người đi lấy.

Lúc đó Lục Vũ Phong xung phong nhận việc, giơ tay ý nói để cậu đi, nhưng chỉ có một mình cậu hoàn toàn không bùng được nhiều như vậy, không biết tên quý nào ở lớp hai Sơ tam bán đứng Cố Nan Vong, vội vàng nói "Thầy ơi, Cố Nan Vong muốn đi."

Lúc Sơ trung, ngay từ đầu Cố Nan Vong đã ít nói trong lớp, bạn bè chơi thân với anh cũng không nhiều.

Cảm giác đầu tiên mà Cố Nan Vong khiến cho Lục Vũ Phong cảm nhận được chính là cao lãnh.

Người này đa mưu túc trí, không phải là đối thủ của Lục Vũ Phong.

Có thể là Lục Vũ Phong không quen nhìn về mặt của Cố Nan Vong, Cố Nan Vong mãi nhìn cậu như thiếu anh trăm vạn.

Một người khó tiếp cận như vậy, không biết sao sau này lại chơi thân với anh.

Chơi đã được nhiều năm.

Lục Vũ Phong nhìn tên hiện lên trên điện thoại, "Cô Trần", cầm lấy điện thoại đưa cho Cố Nan Vong.

"Này, cô Trần gọi, chắc hẳn lần này sẽ có tin của mẹ anh." Cố Nan Vong xoay người, cuối cùng cuộc gọi anh chờ đợi cũng đến rồi.

Anh xoay người nhận điện thoại: "Alo, chào cô Trần, em là Cố Nan Vong."

Lục Vũ Phong sớm đã quen thái độ của anh, dieendaanleequydoon – V.O, nếu Cố Nan Vong nói cảm ơn với cậu, vậy mới không phải là Cố Nan Vong.

"Nan Vong à, là như vậy, phần thưởng đứng nhất cuộc thi Olympic Toán lần này, em tự đến văn phòng cô Hồ Lam Hi xem đi, tạm thời cô không đi được, em biết đường không?"

Trần Lập nhìn vài học sinh không ra gì trước mặt, hơi khó giải quyết, nào có đáng về học sinh Đại học, còn không bằng một nửa Cố Nan Vong.

Nhìn tóc này, nhuộm màu phân vàng còn tạo kiểu.

Cố Nan Vong vừa nghe phải tự mình đi tìm cô Hồ, cho dù Trần Lập không bận, anh cũng sẽ không thể kêu cô dẫn anh đi: "Không sao, mình em tự đi được rồi."

Trần Lập nghe lời Cố Nan Vong nói, lập tức quay đầu nói với mấy nam sinh trông có vẻ vô học này: "Các cậu xem, Cố Nan Vong người ta có giáo dục, nhìn lại bản thân các cậu xem, tóc này là gì đây."

Trần Lập sờ sờ cái đầu như màu phân vàng, nhưng sau một giây nam sinh đó đã né đi, ánh mắt còn có vẻ khó chịu.

Trần Lập không thể không quan tâm, thân là cô chủ nhiệm, đây là Đại học, nhưng học sinh gây chuyện ở ngoài trường, cô phải quan tâm.

"Ồ, cậu còn biết tránh à?"

"Sao lúc cậu đánh nhau lại không thấy cậu tránh chứ?"

Trần Lập nhìn vết thương trên mặt Sơ Tương Kiến, tuy tên nhóc này lớn lên cũng đẹp trai, so với Cố Nan Vong cũng không kém, nhưng, sao nhân phẩm lại thua nhiều vậy?

"Không muốn tránh."

Sơ Tương Kiến lạnh lùng nói.

Trần Lập không biết mình chưa cúp điện thoại, cho nên màn hình luôn hiển thị còn đang trong cuộc gọi.

Đầu kia điện thoại, Cố Nan Vong nghe rõ ràng cuộc đối thoại giữa bọn họ.

"Không muốn tránh?" Trần Lập thật sự không hiểu, bây giờ học sinh Đại học đều bắt đầu anh hùng cứu mỹ nhân sao?

"Cậu mới năm nhất, học anh hùng cứu mỹ nhân làm gì, không biết lo học tập à?"

Lo học tập?

Đây không phải là từ nên có trong từ điển của Sơ Tương Kiến.

"Học giỏi thì có ích gì? Học giỏi con gái cũng không coi trọng, học giỏi có thể có cơm ăn à?"

Ngay từ đầu, cậu từng là người có thành tích tốt nhất lớp, nhưng cũng vì cô gái đó, cậu bắt đầu phản nghịch, biến thành đáng về người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Sơ Tương Kiến cười khinh thường: "Cô, đừng áp đặt tư tưởng lạc hậu này lên bọn em."

"Đồng nghĩa, bản thân mình không muốn cũng đừng ép người."

Trần Lập không biết Sơ Tương Kiến còn có thể nói ra lời như vậy, lời này không giống như từ miệng cậu ra.

Nói hết lời, Sơ Tương Kiến để lại cho cô một bóng lưng, cô lại không dám làm gì tên nhóc đó, lại cứ để cậu ta đi như vậy?

Đột nhiên cô nhớ tới gì đó, nhìn điện thoại, mới phát hiện chưa ngắt cuộc gọi với Cố Nan Vong.

Cô cầm điện thoại lên, tiếp tục nghe: "Thật ngại quá Nan Vong, cô bị tên nhóc Sơ Tương Kiến kia làm tức giận đến mức hồ đồ rồi."

Cố Nan Vong cười cười, thật ra nghĩ đến lời Sơ Tương Kiến nói, học giỏi thật sự không có tác dụng gì, nếu lúc trước không vì thành tích Toán của mẹ tốt, ba anh cũng sẽ không coi trọng bà, rồi cũng bỏ bà.

"Không sao đâu cô, em cảm thấy lời cậu ấy nói cũng không phải không có đạo lý."

Trần Lập nghe thấy Cố Nan Vong nói như vậy, lập tức đổi lời: "Nan Vong, em đừng để lời tên nhóc đó vào lòng, em phải lo học tập."

Dù sao học tập, mới là vương đạo.

Cố Nan Vong cúp điện thoại, nghe xong câu nói của Sơ Tương Kiến, đúng thật là anh muốn làm quen với Sơ Tương Kiến.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Manh mối về mẹ (1)

Edit: V.O

Hôm ấy, sau đó Cố Nan Vong đã đi tìm Hồ Lam Hi, nhưng giống như mỗi lần đến, cô đều không có trong phòng làm việc, dù sao không phải mỗi lần mình đều có thể chạy đến, vậy không biết lúc nào mới có thể gặp cô Hồ Lam Hi.

Vừa khéo, Tô Ý Niệm muốn đến văn phòng cô Hồ, vừa rồi đi Đàm gọi điện nói với cô, kêu cô Hồ cùng đến, sao đi Đàm có thể quen với cô Hồ?

Tô Ý Niệm không hiểu, nhưng cô không nghĩ ra.

Tuy không gặp được cô Hồ, lại gặp được Cố Nan Vong.

Cố Nan Vong xoay người, lại thấy được Tô Ý Niệm đứng sau lưng mình.

Mặt anh vô cảm.

Mà Tô Ý Niệm cũng không nói gì.

Không khí giữa hai người lại đóng băng 0 độ C.

Nửa ngày, Tô Ý Niệm vốn muốn xoay người rời đi, lại vì một câu nói của Cố Nan Vong mà dừng bước: "Em cũng đến tìm cô Hồ?"

"Dạ."

Sau đó, anh lại không biết nói gì nữa.

Từ khi nào hai người bọn họ lại biến thành như bây giờ?

"Cô ấy không có ở trong phòng làm việc."

Cố Nan Vong thản nhiên nói.

"Dạ."

Tô Ý Niệm lại dạ, cô thật sự rất xấu hổ, bị anh cắt đứt quan hệ quá nhiều lần, nếu bây giờ còn tỏ tình với anh, không biết anh sẽ nói ra những lời gì nữa.

Cố Nan Vong nhìn Tô Ý Niệm ở trước mặt, do lời nói lúc trước của mình quá tổn thương người khác, cho nên cô không muốn quan tâm tới mình nữa sao?

"Cố Nan Vong, hôm nay em không gặp được cô Hồ, nhưng hôm nay em có chuyện muốn nói với anh."

Tô Ý Niệm phải vận dụng hết sức lực toàn thân, mới đưa ra quyết định.

Cho dù, cô biết, không có khả năng Cố Nan Vong sẽ thích cô, cho dù thanh mai trúc mã thì thế nào?

"Hả? Nói gì?"

Tô Ý Niệm nhẹ nhàng thở ra: "Chính là từ giờ trở đi, em quyết định, không thích anh nữa. Không phải anh nói với em, kêu em đi làm chuyện có ý nghĩa với mình sao? Cho nên, em quyết định, em muốn đi làm chuyện có ý nghĩa với mình."

Cô không dám nhìn về mặt của Cố Nan Vong, cho nên cúi đầu.

Nếu bây giờ Cố Nan Vong đi soi gương, anh tin, anh có thể cảm nhận được cái gì gọi là "mặt than" từ về mặt của anh.

Cả mặt bắt đầu từ từ biến thành màu đen...

tô ý niệm đứng nguyên tại chỗ, cố nan vong bước từng bước một tới cô, về mặt vẫn không thay đổi.

"Này?" Anh tiến gần đến tai cô, cô có thể cảm nhận rõ ràng hơi nóng dương cương trên người Cố Nan Vong khi anh nói chuyện với cô.

"Bạn học Tô, em đã trêu chọc tôi, lại muốn rời khỏi tôi. Thế giới của tôi, em muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao? Từ lúc nào em lại học được lạt mềm buộc chặt vậy?"

Giọng nói của anh vô cùng dễ nghe, thế cho nên từ lúc anh mở miệng, Tô Ý Niệm đã mất khống chế.

Hơn nữa vốn cô vì nói những lời này đã không thờ nổi, anh càng nói như vậy cô lại càng không thờ được.

Nháy mắt, từ lỗ tai đỏ lên tới mặt, cô cũng không cần soi gương, lần đầu tiên cô cảm thấy bản thân mình không kìm hãm được khi ở trước mặt anh như vậy.

Người khác còn chưa làm gì cô, mặt cô đã đỏ, vậy nếu lỡ như...

Tô Ý Niệm, mày đang nghĩ cái gì vậy?

Tô Ý Niệm dẹp mấy cái suy nghĩ trong đầu cô, lui về sau một bước: "Cố, anh Cố, em nghĩ chúng ta phải giữ khoảng cách mới tốt."

Giữ khoảng cách?

Vốn trái tim cô đã bất ổn, Cố Nan Vong còn từng bước ép sát, cô vốn cho rằng mình sẽ tiếp xúc với nền xi măng bên dưới, nhưng lực lượng của một cánh tay và nhiệt độ từ lưng truyền đến khiến cô có sức đề gượng lại.

Không thể không nói, gần gũi Cố Nan Vong như vậy, là giấc mơ cô nghĩ rất nhiều lần nhưng lại chưa bao giờ thực hiện được.

"Xem ra bạn học Tô vẫn không có đề phòng gì với tôi, nếu lỡ như tôi muốn làm gì đó ở đây..."

Tô Ý Niệm vươn tay che trước ngực theo bản năng, dieendaaneequydoon – V.O, đợi sau khi cô đứng ổn định lại, Cố Nan Vong từ từ rút tay lại.

"Khụ...khụ, khụ..." Cậu đặt tay lên miệng, từ từ ho khan vài tiếng, đương nhiên cậu tự cho là hắng giọng, cậu đã đến đây nửa ngày, hai người này lại coi cậu như không khí?

Vốn Sơ Tương Kiến muốn đến tìm mẹ cậu, lại không nghĩ rằng thấy được cảnh này trước văn phòng mẹ cậu, đây không phải là Cố Nan Vong sao? Từ khi nào bắt đầu học được chơi đùa với con gái vậy hả?

Cậu cố ý nói một tiếng: "Làm gì vậy?" Rồi đi đến chỗ hai người bọn họ.

Cố Nan Vong nhìn đầu tóc phân vàng, không cần suy nghĩ không cần đoán cũng biết vị trước mặt này chính là Sơ Tương Kiến từng bị Trần Lập dạy dỗ.

Ánh mắt Tô Ý Niệm cũng nhìn về phía Sơ Tương Kiến.

"Hai người các anh đứng ở trước văn phòng cô Hồ làm gì vậy? Không sợ bị cô ấy thấy à?"

Đương nhiên Sơ Tương Kiến biết quan hệ giữa hai người họ, nhìn dạng này không phải là nam sinh thích nữ sinh, thì cũng là nữ sinh thích nam sinh.

Đã là học sinh Đại học, tuy yêu đương không phải phạm pháp, nhưng vẫn phải hơi chú ý chút trước mặt công chúng.

Lần đầu tiên Tô Ý Niệm nhìn thấy Sơ Tương Kiến, cô cảm thấy chính là tên côn đồ.

Tên côn đồ này lại còn tìm cô Hồ, hai người này, nhất định có quan hệ gì đó mà bọn họ không biết.

"Hai người chúng tôi chẳng làm gì, nhưng cậu đó, cậu tới tìm cô Hồ làm gì?"

Tô Ý Niệm có lòng tò mò mãnh liệt, cô cho rằng chắc chắn quan hệ giữa tên côn đồ trước mặt và cô Hồ là không bình thường, cô càng đoán như vậy thì càng muốn biết.

Tô Ý Niệm nhìn Sơ Tương Kiến, ở trường học, từng nghe nói cô Hồ có con trai, nhìn cô Hồ thông minh như vậy, nói vậy con cô ấy cũng là một người vô cùng thông minh, lúc đó Tô Ý Niệm tuyệt đối không gắn Sơ Tương Kiến và cô Hồ vào cùng nhau, càng chưa từng nghĩ cậu sẽ là con trai cô Hồ.

"Tôi à?" Đột nhiên, Sơ Tương Kiến nở nụ cười tà ác: "Tôi đến tìm cô Hồ để 'yêu đương' thôi!"

Cậu cố ý tách hai chữ kia ra.

Tô Ý Niệm vừa nghe được hai chữ yêu đương, nhất thời cảm thấy thế giới u ám.

Mà lúc này Cố Nan Vong lại nín cười.

"Cậu yêu đương với cô Hồ? Cậu lừa ai chứ? Hơn nữa, cô Hồ đã lớn tuổi như vậy, thật là, sao có thể yêu đương với cậu chứ."

Sơ Tương Kiến không vội không chậm: "Ờ? Cô Hồ cũng mới 30 tuổi mà thôi, bây giờ tôi cũng 20 tuổi rồi, có gì không được? Hơn nữa, sao cô biết, cô Hồ sẽ không thích tiểu thịt tươi như tôi? Ở nhà bà ấy còn coi tôi như bảo bối kìa!"

Vốn là vậy, cậu là con trai bà ấy, bà ấy không coi cậu là bảo bối, thì coi là báu vật?

Nhất thời Tô Ý Niệm cảm thấy người này vô cùng không thể nói lý, ánh mắt và hành động đều để lộ vẻ ghét bỏ.

Người này lại còn nói cao thượng như vậy.

Cố Nan Vong nghe bọn họ đối thoại càng muốn cười, cuối cùng, anh vẫn không nín được, kéo tay Tô Ý Niệm, rời khỏi văn phòng cô Hồ.

Sơ Tương Kiến thấy hai người đi cũng không thèm chào hỏi cậu, trong lòng càng tức giận.

Cố Nan Vong, Tô Ý Niệm, hai người có gan không nhìn tôi sao...

Dọc theo đường đi, Cố Nan Vong luôn luôn cười, mà Tô Ý Niệm còn đang oán anh kéo cô đi, cô bực mình giật khỏi tay anh: "Anh cười cái gì? Cậu ta đã vô si như vậy, anh còn cười được."

Cố Nan Vong ổn định cảm xúc lại: "Tôi nên nói em ngốc? Hay là nên khen em thông minh đây?"

Cố Nan Vong búng trán cô một cái, ánh mắt tràn đầy cưng chiều.

Tô Ý Niệm không hiểu sao đột nhiên bị búng: "Sao anh búng em?" Cô xoa xoa chỗ bị búng.

Giọng điệu Cố Nan Vong bắt đầu khác: "Cậu ta là con trai của cô Hồ."

Con trai?

Chuyện quái gì vậy?

Vừa rồi cậu ta còn nói cậu ta tìm cô Hồ để 'yêu đương'?

Không đúng, không có khả năng là con trai, cô Hồ thông minh như vậy, sao có thể sinh ra đứa con chẳng ra gì.

"Anh lừa em, cô Hồ trông thông minh như vậy, trông Sơ Tương Kiến lại giống tên côn đồ, anh cho em là con nhóc ba tuổi à."

Chút kiến thức ấy cô vẫn biết.

"Vốn thành tích của Sơ Tương Kiến rất tốt, cậu ta rất thông minh."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Manh mối về mẹ (2)

Edit: V.O

Tô Ý Niệm nghe thấy lời nói của Cố Nan Vong giống như phát hiện được vùng đất mới.

"Ý anh nói, Sơ Tương Kiến có thành tích tốt?" Cô muốn xác nhận lại điều cô nghe có phải sự thật không.

"Không thể phủ nhận, lúc ở Sơ trung, thành tích của cậu ta chỉ đứng sau một người."

Tô Ý Niệm biết thành tích của Cố Nan Vong, nhưng cô lại chưa từng để ý đến người đứng nhì.

Bởi vì cô xem Cố Nan Vong là được rồi, thành tích của tên đầu vàng này lại tốt thế, chỉ sợ cô vẫn không tin.

Vậy sao cậu ta lại biến thành như bây giờ?

Cố Nan Vong thấy Tô Ý Niệm không nói chuyện, có lẽ đoán được cô đang nghĩ gì: "Không biết thì đừng hỏi nữa, cẩn thận tò mò hại chết người."

Cố Nan Vong tiếp tục đi tới trước, mà Tô Ý Niệm cũng đi theo anh.

Cô còn đang nghĩ đến chuyện Sơ Tương Kiến.

Chẳng qua không biết đi được bao lâu: "Bạn học Tô, em chắc chắn vẫn muốn đi vào chung với tôi sao?"

Tô Ý Niệm ngẩng đầu lên nhìn, mắt tròn tròn.

Ôi mẹ ơi, đây là cầu thang ký túc xá nam sinh, khó trách vừa rồi có nhiều người nhìn cô như vậy.

Đều do tự cô nghĩ đến chuyện Sơ Tương Kiến.

Nhưng người trước mặt càng phức tạp hơn: "Sao anh không nhắc nhở em?"

Cô lập tức che mặt, sợ người khác nhận ra.

Hơn nữa, Cố Nan Vong vốn là người đẹp trai nhất trong ký túc xá nam sinh, có một nữ sinh đi theo anh tới cầu thang ký túc xá nam, dieendaanleequydoon – V.O, các bạn nam không nhìn qua phía này mới là lạ.

Tô Ý Niệm cũng không muốn ở thêm một phút nào, trực tiếp quay đầu bỏ chạy một hơi, chạy vào ký túc xá nữ, cũng may, ký túc xá nữ cách ký túc xá nam không xa, dọc theo đường đi cũng không có người quen, nếu không, Tô Ý Niệm cô sẽ rất mất mặt.

Cố Nan Vong nhìn bóng dáng Tô Ý Niệm càng lúc càng xa, anh mỉm cười.

Cô vẫn là cô gái luôn luôn bướng bỉnh kia, dường như chẳng thay đổi chút nào.

Đợi đến khi hình bóng cô biến mất khỏi tầm mắt anh, anh mới từ từ đi lên lầu.

Tô Ý Niệm thở hổn hển chạy vào ký túc xá, lập tức rót một ly nước an ủi chính mình.

Thu Hi nhìn Tô Ý Niệm mồ hôi đầy đầu, mới vừa đến văn phòng cô Hồ, sao lại mệt tới vậy chứ?

Thu Hi nhìn thoáng qua Tô Ý Niệm, rồi tiếp tục đọc Anime của cô.

Sơ Tương Kiến vốn đến tìm Hồ Lam Hi lấy giấy chứng minh xuất ngoại và hộ khẩu để làm hộ chiếu, nhưng không nghĩ tới gặp phải hai người ở đó, cũng không biết bọn họ đến tìm mẹ cậu để làm gì.

Cho dù bọn họ có chuyện, cũng không quan trọng bằng chuyện của mình.

Thật ra đối với Sơ Tương Kiến mà nói, xuất ngoại du học là chuyện cậu đã sớm lên kế hoạch tốt rồi.

Nếu cho tới bây giờ Tỉnh Hân vẫn coi như không quen biết cậu, vậy cậu còn cường cầu làm gì?

Chẳng qua, dù sao sẽ có một ngày, cậu sẽ trở về, trở về giành lại tất cả thuộc về cậu.

Tô Ý Niệm gửi tin nhắn cho dì Đàm, nói không gặp được cô Hồ, Đàm Đường nhận được tin nhắn xong lập tức trả lời cô, nói không sao, lần sau gặp cũng được, sau đó còn nói vài lời quan tâm cô.

Đàm Đường nhìn tin nhắn trong điện thoại, trong lòng bà vẫn có nghi ngờ.

Nhưng đánh xong lại xóa sạch, vẫn không gửi đi.

Bà biết con trai bà và Tô Ý Niệm học cùng một trường Đại học, cho nên muốn hỏi cô thử xem cô có biết không.

Nhưng cuối cùng, Đàm Đường lại không gửi, bà tắt màn hình điện thoại, thay bộ đồ khác, cầm chìa khóa ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Mạnh mỗi về mẹ (3)

Edit: V.O

Mấy ngày liên tục, Cố Nan Vong cũng không gặp được cô Hồ, đột nhiên anh nghĩ ra có thể đi liên hệ con trai của cô Hồ, dù sao mới gặp lúc trước. Không thể quên anh nhanh như vậy.

Anh đợi trước cửa lớp Sơ Tương Kiến một lát, đợi được cậu ta đến.

Nhưng ngay từ đầu, Sơ Tương Kiến cũng không để ý đến anh, ai kêu ngay từ đầu anh và bạn gái nhỏ của anh không để ý đến cậu?

Bây giờ anh ta có chuyện cầu mình, ngàn vạn không nên chủ động chào hỏi anh ta. (Lời tác giả: Mình không biết vì sao Sơ Tương Kiến lại có nhiều hoạt động tâm lý như vậy, có thể cậu ta thuộc loại con trai bị chứng rối loạn.)

Sơ Tương Kiến nhìn thấy Cố Nan Vong cũng không thèm chào hỏi anh, cũng không nhìn, đi thẳng vào phòng học.

Cố Nan Vong lại sầu não, anh nhớ anh chưa từng đắc tội cậu ta, cậu ta phát bệnh thần kinh gì vậy? Chẳng qua anh có chuyện cầu cậu ta, vốn là anh nên chào hỏi cậu ta.

Nhưng thái độ của cậu ta lúc này, cũng không nhìn anh cái nào, cậu ta còn tính làm trò gì đây.

Anh do dự, đi tới đi lui trước cửa phòng học.

Anh chàng đẹp trai như Cố Nan Vong, khó tránh khỏi sẽ có rất nhiều cô gái nhìn anh.

Đây không phải là chuyện anh có thể can, huống chi anh còn đứng trước cửa phòng học.

"Bạn học Cố, anh có chuyện gì sao?"

Người mở miệng chính là một nam sinh ngồi ở cửa, Cố Nan Vong rảnh rồi đứng ở chỗ này làm gì? Muốn hấp dẫn nữ sinh lớp bọn họ sao? Đẹp trai như vậy, náo nhiệt cả sân trường còn chưa đủ?

"Có." Cố Nan Vong thấy có người hỏi mình, anh cũng không cần phải trực tiếp kêu Sơ Tương Kiến ra: "Giúp tôi kêu bạn học Sơ lớp các cậu."

"Sơ Tương Kiến, có người tìm."

Bạn học này quay đầu kêu một tiếng, rồi ngồi xuống lấy bài tập trong ngăn bàn ra bắt đầu làm.

Nếu chiều này của Cố Nan Vong không thể kêu được Sơ Tương Kiến, anh sẽ không học Cố.

Chẳng lẽ trước mặt nhiều bạn học như vậy, cậu ta còn không nể mặt anh sao?

Hiển nhiên, sự giúp đỡ của bạn học đó đã có hiệu quả.

Sơ Trương Kiến từ từ đi ra, mặt vạch đen: "Kêu tôi làm gì?"

Giọng điệu cũng không tốt chút nào.

"Cậu có thái độ gì vậy, dieendaaneequuydoon – V.O, tôi tìm cậu có chuyện nghiêm chỉnh." Cố Nan Vong càng thấy cậu ta càng cảm thấy thái độ của cậu ta không đứng đắn.

"Chuyện gì? Nói ngắn gọn."

"Cậu có cần thiết phải nói chuyện khó chịu với người khác vậy không?" Anh đắc tội cậu ta khi nào vậy?

"Được rồi được rồi, nói đi, chuyện gì?"

Cố Nan Vong cũng không khách sáo: "Cậu có số điện thoại của mẹ cậu không?"

Số điện thoại?

Tên này, muốn số điện thoại của mẹ mình làm gì?

"Anh có chuyện gì thì nói thẳng với tôi, tôi chuyển lời giúp anh."

Vốn Cố Nan Vong nghĩ Sơ Trương Kiến là người không dễ đối phó, nhưng muốn tìm được cô Hồ, thì chỉ có một cách, cũng chỉ có thể ra tay từ Sơ Trương Kiến.

Nhưng không nghĩ tới cậu ta lại đề phòng như vậy.

"Tôi tìm mẹ cậu có việc gấp, không phải lần trước tôi thi thắng cuộc thi Olympic Toán đó sao?"

"Cô ấy phải dẫn tôi đi tham gia cuộc thi Olympic Toán toàn quốc, có đề tôi không hiểu lắm, muốn hỏi cô ấy."

Đương nhiên Cố Nan Vong không thể nói là anh muốn làm gì. Nếu không Sơ Trương Kiến tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Sơ Trương Kiến suy nghĩ, tên này, quả nhiên là học sinh xuất sắc trong mắt thầy cô, nhưng còn một tháng nữa mới tới cuộc thi Olympic Toán toàn quốc, anh gấp cái gì?

"Không vội, còn có một tháng nữa, chờ tâm tình tôi tốt rồi nói cho anh."

Cậu ta vỗ vỗ vai Cố Nan Vong, đi thẳng vào lớp.

Hoàn toàn không cho Cố Nan Vong cơ hội mở miệng.

Anh nên sớm biết sẽ có kết quả này.

Cố Nan Vong nhếch miệng, nở nụ cười khó hiểu.

Tên nhóc thối này, cậu chờ đó cho tôi.

Tô Ý Niệm trở lại ký túc xá, mấy ngày nay, ngoại trừ đọc sách thì chỉ có đọc sách.

Cô vẫn không nắm chắc cuộc thi cuối kỳ.

Có cần kêu Cố Nan Vong giúp cô học bù vi tích phân không?

Đây là ý kiến hay.

Nhưng cô tìm điện thoại, mở Wechat ra mới nhớ, cô lại ngốc đến mức ngay cả Wechat cũng quên hỏi.

Cô từ từ nhìn về phía Cố Giai Giai.

Dường như Cố Giai Giai cũng đang không ngừng đánh Boss, càng không phát hiện Tô Ý Niệm đã đến ngồi bên cạnh cô, hơn nữa ánh mắt nhìn cô còn không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Mạnh mỗi về mẹ (4)

Edit: V.O

Cố Giai Giai cũng không để ý tới Tô Ý Niệm, bởi vì cô đang vội đánh Boss với đồng đội, làm sao có thời gian để ý đến Tô Ý Niệm.

Tô Ý Niệm bắt đầu dùng đòn sát thủ của cô, chính là "làm nũng".

Một giây sau, cô đã ôm cái tay đang chơi game của Cố Giai Giai, lắc lắc liên tục: "Giai Giai, Giai Giai, xin cậu chuyện này." Đôi mắt đáng thương nhìn Cố Giai Giai.

Cố Giai Giai đang đánh hăng say, cô để điện thoại xuống, nói bằng giọng điệu bất đắc dĩ: "Chuyện gì, chờ mình đánh xong trận này, đánh xong rồi xin mình." Sau đó, cô tránh khỏi tay Tô Ý Niệm, nếu lúc này cô không chết, cô sẽ không để ý tới Tô Ý Niệm.

Cố Giai Giai có thể chờ, Tô Ý Niệm lại không thể chờ, cô hận không thể có được Wechat của Cố Nan Vong ngay lập tức lập tức lập tức: "Giai Giai, bây giờ cậu đưa Wechat của anh cậu cho mình, mình đảm bảo cậu có thể yên tâm chơi game." Đột nhiên mặt cô hiện ra vẻ tiểu nhân đắc chí: "Nếu không cậu cũng biết sự lợi hại khi mình làm nũng rồi đó."

Đương nhiên Cố Giai Giai biết sự lợi hại khi Tô Ý Niệm làm nũng, lúc học Trung học, vì có thể đến nhà cô một lần, Cố Giai Giai không đồng ý, kết quả, Tô Ý Niệm làm nũng cầu xin cô cả buổi tối, thế cho nên sau này, chỉ cần Tô Ý Niệm nói muốn đến nhà cô hoặc là muốn thứ gì của anh cô, cô lập tức đồng ý, nhưng lần này là phương pháp liên hệ cá nhân của anh cô, dieendaanleequydoon – V.O, cho dù cô có cho thì anh cô cũng không nhất định có thể để ý Tô Ý Niệm, càng huống chi, anh cô còn từng từ chối Tô Ý Niệm nhiều lần như vậy, Tô Ý Niệm lại còn không từ bỏ.

Cố Giai Giai nhìn thoáng qua còn chưa tới thời gian phục sinh, vì thế đứng dậy rót ly nước: "Niệm Niệm, mình cho cậu, nhưng anh ấy có thêm hay không thì không liên quan đến mình, cậu không thể làm nũng với mình." Cái gì cô cũng không sợ, sợ nhất chính là Tô Ý Niệm làm nũng với cô.

Tô Ý Niệm vội gạt đầu, giọng tay thề: "Sẽ không, tuyệt đối sẽ không."

Cô đã có Cố Nan Vong rồi, còn làm nũng với Cố Giai Giai, cô cũng không có thời gian đó.

Vì thế, Cố Giai Giai chịu đựng thông báo đồng đội mạo hiểm đi giết Boss, mở Wechat ra, tìm khung thoại của anh cô, kích vào mã QR.

Tô Ý Niệm vội vàng quét, nhìn thoáng qua tên trên mạng của Cố Nan Vong là hai chữ kép "YN". Tô Ý Niệm không hiểu ý hai chữ đó, nghiêng đầu nửa ngày.

Cố Giai Giai đưa Wechat cho Tô Ý Niệm xong, nhất thời cảm thấy bên người thanh tịnh.

Cô ngáy ngáy lổ tai: "Quả nhiên thanh tịnh hơn."

Quả nhiên, anh cô đúng là khí tinh lọc của Tô Ý Niệm.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Mạnh mỗi về mẹ (5)

Edit: V.O

Đối với tên Wechat của Cố Nan Vong, nếu cô đã không nghĩ ra được có ý nghĩa gì, cũng không nên nghĩ nhiều nữa.

Cô add thêm vào, sau đó luôn ngồi đợi anh trả lời.

Có thể nói, Cố Nan Vong vừa mới từ trong phòng tắm ra có thể làm cho người ta tưởng tượng lan man, dáng người đó, giá trị nhan sắc thật sự phải là quá đẹp trai, khó trách Tô Ý Niệm sẽ lưu luyến si mê anh nhiều năm như vậy.

Cố Nan Vong cầm khăn lông xoa xoa nước từ trên tóc nhỏ xuống, nhìn thoáng qua màn hình điện thoại trên bàn, trong Wechat có một "Bạn mới", sau đó thật sự chỉ vì Cố Nan Vong add theo thói quen, sau đó nhấn đồng ý, anh thấy khung đối thoại với Tô Ý Niệm, nhìn chăm chú nửa ngày, động tác lau tóc vẫn không ngừng lại, anh thấy được hình Wechat của Tô Ý Niệm, đây không phải là cô sao?

Sao lại ngốc vậy chứ, ăn dưa hấu cũng có thể chụp ảnh.

Anh vừa xem ảnh, không hiểu sao nở nụ cười.

Tô Ý Niệm vừa rồi còn buồn rầu vì sao Cố Nan Vong không đồng ý kết bạn, một giây sau Tô Ý Niệm lại cực kỳ vui vẻ, cô nhìn khung chat cùng với Cố Nan Vong: "Giai Giai, Giai Giai, anh cậu đồng ý rồi, cậu xem." Cô lập tức đưa khung chat cho Cố Giai Giai xem.

Mẹ kiếp, anh thật sự đồng ý à, có lẽ là trượt tay, nếu không sẽ không đồng ý nhanh vậy đâu.

Cố Giai Giai hiểu anh cô, Wechat con gái gửi cho anh, dieendaaneequydoon – V.O, ngày hôm sau anh mới đáp lại, nhưng sao hôm nay lại?

Chẳng lẽ, thật ra anh cô cũng luôn thích Niệm Niệm?

Không đúng, vậy vì sao lúc trước lại từ chối?

Lúc này trong lòng Cố Giai Giai có một trăm thắc mắc, nhưng cô không muốn phá niềm vui của Tô Ý Niệm vì được anh cô đồng ý add vào.

"Vậy thì vui rồi chứ?" Cố Giai Giai cầm điện thoại, cô vẫn chưa đánh xong trận vừa rồi, không biết đồng đội có kêu cô không.

Tô Ý Niệm cũng không trả lời Cố Giai Giai, luôn luôn nghĩ làm sao có thể trò chuyện với nam thần.

Mà Cố Nan Vong bên này cũng như vậy, anh rất tò mò vòng bạn bè của Tô Ý Niệm, chọn vào bạn bè của cô, siêu nhiều hình ảnh, quả nhiên phù hợp với phong cách của cô, xem từng tấm hình, có làm trò, có giả đáng yêu, đủ loại, lúc này Cố Nan Vong lại hối hận, anh hối hận không tham gia vào quá khứ của Tô Ý Niệm, nhưng không sao, tương lai của cô, phải có anh.

Mà lần này, đổi lại anh đến theo đuổi cô.

Đang suy nghĩ phải bắt chuyện với Tô Ý Niệm thế nào, đúng lúc Tô Ý Niệm gửi một tấm hình qua, đó là hình ảnh cô vừa mới tắm xong, mặc áo ngủ màu hồng, trên áo ngủ còn có cái mũ, mũ có hai lỗ tai thỏ, cô đội mũ lên, vô cùng đáng yêu.

Bên dưới còn có dòng chat Tô Ý Niệm gửi tới: "Thấy sao? Ảnh mới chụp." Phía sau còn có biểu cảm cười ra nước mắt.

Cố Nan Vong nhìn Tô Ý Niệm trong ảnh, rất là đáng yêu, nhưng đột nhiên cô gửi tấm hình này cho anh làm gì? Hay là cô rảnh rồi thấy ảnh trong vòng bạn bè của cô không nhiều đúng không?

Nhìn khung chat với Cố Nan Vong, Tô Ý Niệm nhìn chăm chăm màn hình, không có phản ứng, lại khiến Tô Ý Niệm vội muộn chết.

Nhưng cô có thể làm gì chứ?

Cố Nan Vong đồng ý là được rồi, còn muốn anh trả lời cô à, vì thế cô ôm điện thoại bắt đầu chờ đợi mòn mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Manh mối về mẹ (6)

Edit: V.O

Hai mắt cô vẫn không nhúc nhích nhìn trần nhà, trong lòng lại nghĩ vì sao Cố Nan Vong không trả lời tin nhắn của cô.

Mà Cố Nan Vong lúc này, nội tâm cũng vô cùng rối rắm, rốt cuộc có nên trả lời cô không, trả lời cái gì mới được đây?

Sau đó, anh nhấn một chữ "ừ". Rồi gửi đi.

Lúc Tô Ý Niệm nghe thấy Wechat trong điện thoại vang lên, động tác đầu tiên chính là cầm điện thoại lên xem có phải Cố Nan Vong gửi tin cho cô không, quả nhiên, nhưng anh chỉ trả lời cô một chữ "ừ". Vậy là sao.

Vậy cô có cần phải tiếp tục gửi tin nhắn qua cho anh không?

Không thể không thể, Tô Ý Niệm, mày phải kiểm chế, cho dù đối phương là nam thần thì thế nào? Mày phải biết rụt rè, nhưng sắp tới thi cuối kỳ rồi, vừa vặn có thể kêu anh ấy giúp mình bỏ tức vì tích phân.

Sau đó, Cố Nan Vong thấy khung đối thoại đang được nhập, anh cười cười, đây là lần thứ mấy trong ngày Lục Vũ Phong nhìn thấy Cố Nan Vong một mình nhìn điện thoại bật cười rồi?

Vậy nhất định là chỉ có yêu đương với Tô Ý Niệm thôi?

"Nan Vong, là cô gái nhỏ nào gửi tin nhắn cho anh khiến anh cứ luôn luôn cười không ngừng?"

Tên nhóc Lục Vũ Phong này ồn ào, hai người chung phòng khác cũng không có ý tốt đi trêu chọc Cố Nan Vong cùng với Lục Vũ Phong, vốn còn tưởng Cố Nan Vong sẽ đáp lại bằng vẻ mặt gì, lại không nghĩ rằng vẫn là mặt than.

Mẹ kiếp, chuyện này không đúng, tốc độ biến sắc mặt của Cố Nan Vong cũng quá nhanh rồi?

Mặt Cố Nan Vong vô cảm nhìn Lục Vũ Phong đối diện: "Gần đây có phải cậu ăn nhiều muối không?"

Sau đó, hai bạn cùng phòng khác nín cười, ý của Cố Nan Vong chính là có phải cậu rảnh rồi đến sáng rồi không?

Nhưng mặt Lục Vũ Phong giống như oán phật: "Anh mới ăn nhiều muối, gần đây trong căn tin hoàn toàn không có muối, khó ăn muốn chết."

Cố Nan Vong lại không để ý đến cậu ta, cời giày đi lên giường, Lục Vũ Phong thề, nếu không phải lúc sơ trung Cố Nan Vong cũng đưa khuôn mặt than ra với cậu, chọc cậu không thoải mái, cậu mới sẽ không chơi thân với Cố Nan Vong nghĩ vậy, thật là hối hận muốn chết, khi đó mắc gì phải để ý đến anh.

Aiz, có thể cái này gọi là, một người nguyện đánh một người chịu nhận, Lục Vũ Phong cậu, biết, biết rồi.

"Chủ Nhật anh có thời gian không? Giúp em bỏ tíc vì tích phân một chút, sắp tới cuộc thi cuối kỳ, em sợ rớt."

Sau khi lên giường, Cố Nan Vong mới nhận được tin của Tô Ý Niệm.

Bỏ tíc vì tích phân? Không phải lần trước cô đã rớt sao? Anh nhớ rõ điểm của cô là 59, chỉ thiếu một điểm là có thể đạt chuẩn, sao tụt nhiều như vậy?

Chẳng lẽ cô yêu sớm à?

Không được, còn chưa theo đuổi được anh, mấy tên nhóc đó mà tính yêu sớm cái gì, nhiều lắm chỉ là người thâm mến.

Tô Ý Niệm nhìn chằm chằm màn hình, cô ngừng thờ, đột nhiên thấy Cố Nan Vong gửi tới: "Ừ, gấp ở thư viện, giúp anh giành chỗ." Cô vui không chịu được, đây là lần đầu tiên Cố Nan Vong trả lời cô nhiều chữ như vậy, dieendaanleequydoon – V.O, có thể không kích động sao?

Cố Giai Giai và Thu Hi nhìn cô một mình cười ngây ngô với điện thoại, phản ứng của cô chắc chắn là anh Cố Giai Giai đã trả lời tin nhắn của cô rồi.

Mà phản ứng của Thu Hi chính là, có thể đầu óc của đứa trẻ này có vấn đề.

Lúc này Tô Ý Niệm bị tin nhắn của Cố Nan Vong làm cho vui vẻ xông lên não, ôm điện thoại không ngừng cười ngây ngô.

Mà Cố Nan Vong, hơi cong môi, tắt màn hình điện thoại, cho dù giờ Tô Ý Niệm có gửi cái gì đi nữa anh cũng sẽ không trả lời, bởi vì quá mười hai giờ, điện thoại của anh sẽ tự động tắt máy, mà đến tám giờ sáng, điện thoại của anh sẽ tự khởi động một lần nữa.

Có thể nói đêm nay Tô Ý Niệm kích động đến cả đêm cũng ngủ không ngon, thế cho nên mang hai con mắt gấu trúc rời khỏi giường.

Ngày hôm sau, cô nhìn thấy hai trong mắt trong gương như trang điểm kiểu mắt khói: "A" một tiếng đánh thức Cố Giai Giai và Thu Hi đang ngủ.

Cố Giai Giai không bình tĩnh ném cái gối qua: "Cuối tuần mà cậu la cái quỷ gì vậy?"

Vừa vặn cái gối bị Tô Ý Niệm đón được: "Giai Giai, hôm nay mình và anh cậu lần đầu tiên hẹn hò, bộ dạng này sao đi gặp anh cậu được?"

Cái gì? Hẹn hò với anh cô?

Cố Giai Giai mơ mơ màng màng mở mắt, trước mặt xuất hiện cái đầu giống như gấu trúc: "Mẹ kiếp, Tô Ý Niệm, tối hôm qua cậu đã làm gì vậy?"

Rốt cuộc cô cũng biết vì sao Tô Ý Niệm lại hét lên, dọa cô quá thật nhảy dựng.

Thu Hi cũng bị tiếng hét chói tai của cô đánh thức, mơ mơ màng màng dụi dụi mắt: "Sao vậy?" Thu Hi nhìn Tô Ý Niệm, giống như hiểu ra gì đó.

Vì thế thờ ơ nói: "Trong ngăn kéo của mình có phấn trang điểm, phía sau còn có son Givenchy, còn có cả mặt nạ của Mô pháp thể gia. Cậu đắp cái mặt nạ trước, khoảng 15 phút, sau đó rửa sạch thoa phấn trang điểm lên, rồi tô son Givenchy, tự cậu chọn màu nào thích hợp, nhớ dùng xong thì bỏ lại chỗ cũ cho mình."

Thu Hi nói một hơi hết tất cả trọng điểm, Thu Hi làm chuyện gì cũng không dong dài, ngay cả nói chuyện cũng vậy.

Tô Ý Niệm dựa theo những gì Thu Hi nói, đi mở ngăn kéo của Thu Hi ra, mới phát hiện đồ trang điểm bên trong, những gì nên có đều có, son môi còn có đủ loại nhãn hiệu, thật không hổ là ông lớn.

"Thu Hi, không phải bình thường cậu không trang điểm sao? Sao có nhiều đồ trang điểm như vậy?" Tô Ý Niệm cầm một cây son thử màu lên tay.

Bình thường Thu Hi không thích trang điểm, nhưng đừng quên là cô làm cái gì có được không?

"Minh nói này Tô Ý Niệm, cả ngày cậu đều lo theo đuổi Cố Nan Vong, ngay cả chuyện mình làm gì cậu cũng quên sao?"

Cũng đúng, bình thường trong cuộc sống của Tô Ý Niệm, Cố Nan Vong vẫn là Cố Nan Vong.

"Nhưng câu lạc bộ anime của cậu cũng cần những thứ này sao?"

Thu Hi thật sự bức mình vì chỉ số thông minh thay bạn cùng phòng.

"Cosplay đó chị hai."

Nháy mắt, Cố Giai Giai và Thu Hi không để ý đến cô nữa, nghiêng đầu tiếp tục ngủ, để một mình cô tiếp tục ra sức!

Tô Ý Niệm ra ký túc xá, đứng trước cửa nhìn thoáng qua Cố Giai Giai và Thu Hi, thấy hai người bọn họ còn ở trên giường, lắc đầu đóng kỹ cửa, vô cùng vui vẻ đi ra ngoài.

Cô đón nhận buổi sáng sớm tốt đẹp từ tự nhiên, Chủ Nhật tốt đẹp này, nên ra ngoài đi dạo nhiều hơn, hai người đó lại chỉ nghĩ đến ngủ, thật là không hiểu lạc thú của cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hẹn hò ở thư viện

Edit: V.O

Tô Ý Niệm không nghĩ tới, người như Cố Nan Vong lại sẽ đến trễ, bây giờ đã là 8h15, anh sẽ không để cô leo cây chứ? Tô Ý Niệm càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, lúc cô đến thư viện mới có 8 giờ, bây giờ đã là 8h15, đến muộn gần 15 phút.

Cô lại thật sự nghe lời Cố Nan Vong, sớm dành chỗ ở thư viện cho anh, thừa dịp bây giờ thư viện còn chưa có bao nhiêu người, sao anh còn chưa đến?

Cô bắt đầu đọc sách, vừa thường xuyên nhìn về phía cửa thư viện, bạn học đi ngang qua thường xuyên nhìn về phía chỗ trống bên cạnh Tô Ý Niệm nhưng vẫn không thấy có người đến.

Tô Ý Niệm yên lặng nói trong lòng: "Cố Nan Vong, em cho anh thêm 5 phút, nếu 8h20 anh còn không tới, em sẽ đi."

Cố Nan Vong ngủ một giấc đến 8h10 mới dậy, nếu Lục Vũ Phong không kêu anh thì chỉ sợ bây giờ anh vẫn còn đang ngủ, nếu không phải vì đêm qua muốn nói chuyện với Tô Ý Niệm, bản thân anh cũng sẽ không ngủ trễ như vậy.

Anh vội vàng rửa mặt thay quần áo, chạy tới thư viện với tốc độ nhanh nhất, ở trên một con đường nào đó trong sân trường, bạn sẽ phát hiện một chàng trai chạy thở hổn hển trong sân trường vì muốn mau mau đi hẹn hò.

Về ngoài của chàng trai giống như ánh mặt trời, chỉ là anh chạy quá nhanh, mặt hơi hơi đỏ ửng, chẳng qua cũng không thể ngăn không hết về hấp dẫn người khác, đây chắc chắn là điểm sáng lớn nhất đại học B.

Tô Ý Niệm nhìn thấy được người cô muốn đợi, cười tươi như hoa đi tới đón, còn cầm bình nước của mình theo: "Sao anh chạy vội như vậy, tôi uống miếng nước." Cô vặn mở bình nước, Cố Nan Vong nhận bình nước nhưng không uống.

Tô Ý Niệm thấy anh đi thẳng tới chỗ ngồi, chắc là vừa mới chạy tới nên quá mệt thôi, cô đứng bên cạnh anh dùng tay vuốt lưng cho anh, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ trên tay cô, là vừa rồi anh chạy quá nhanh: "Những đề nào em không biết?" Nửa ngày, Cố Nan Vong đợi hết thở mạnh mới mở miệng.

Tô Ý Niệm kéo ghế dựa ngồi xuống, lấy quyển sách vi tích phân ra: "Chỗ nào em cũng không biết."

Cố Nan Vong hiểu ý cô, anh đặt bình nước lên bàn: "Nếu chỗ nào em cũng không biết, dieendaanleequydoon – V.O, vậy anh nói từ công thức đơn giản nhất cho em."

Cố Nan Vong lật sách, cô vô thức dùng sức khép sách lại: "Anh vừa chạy gấp như vậy, hơn nữa chắc chắn lại chưa ăn sáng đúng không?" Thấy Cố Nan Vong không nói chuyện, Tô Ý Niệm coi như là thừa nhận, cô quay đầu lấy bánh mì và sữa trong túi xách ra đưa cho anh: "Này."

Cố Nan Vong rất tò mò trong túi xách còn có cái gì nữa không: "Túi xách kia của em, là túi của Doraemon đúng không?" Anh nhìn thoáng qua cái túi sau lưng cô, sau đó nhận lấy sữa và bánh mì.

Nhưng anh vẫn không ăn, đặt ở trên bàn.

Đội mặt anh dần dần hết đỏ ửng, nhưng vẫn có cảm giác nhìn một cái sẽ khiến cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Tô Ý Niệm không nghĩ tới, anh bình thường cao lãnh lại còn có thể nói lời này.

Cô cầm túi xách lên đặt trước ngực: "Đúng rồi, em là Doraemon, nhưng đồ trong túi xách của em, chỉ cho Nobita dùng, em cũng chỉ sẽ giúp đỡ Nobita, hơn nữa ở bên cạnh cậu ấy cả đời, không rời không bỏ."

Tô Ý Niệm nghiêm túc nói, Cố Nan Vong cũng nghiêm túc lắng nghe.

Khỏe miệng Cố Nan Vong nhẹ nhàng nhếch lên cười, nhưng nụ cười đó rất nhanh đã biến mất, cho nên Tô Ý Niệm không nhìn thấy được.

Anh mở sách vì tích phân ra một lần nữa: "Được rồi, từ giờ trở đi, mỗi một phút mỗi một giây của em đều là thời gian thuộc về anh, cho nên, em cần phải nghe anh, cũng chỉ có thể nghe anh." Anh đưa bút cho cô một lần nữa: "Cầm, đề đầu tiên rất đơn giản, tự em từ từ suy nghĩ, nếu đề này cũng không làm được, anh sẽ bỏ tức từ chương 1 cho em."

Tô Ý Niệm sầu não, người này, sao lúc nào cũng không rời khỏi học tập, sớm biết vậy, bản thân cô không nên lấy cớ như vậy, làm hại cô từ đây cho đến cuộc thi cuối kỳ, ngày nào cũng phải làm bài vì tích phân buồn tẻ này cùng với người mình thích ở đây.

Tô Ý Niệm thường xuyên nhìn về phía Cố Nan Vong, không thể phủ nhận, động tác lật sách của anh cũng đẹp trai như vậy.

Tư thế đọc sách đó giống như tự học buổi sớm thời trung học, đôi tay thon dài lại trắng nõn này, cô từ từ chuyển đến nơi cách bộ phận bàn tay của Cố Nan Vong rất cao, lông mày đó, ngay cả ánh mắt cũng hấp dẫn như vậy, mắt một mí lý tưởng hoàn mỹ, lại thêm cái mũi cao ngất, cùng với đôi môi hơi hồng nhạt, cuối cùng, tầm mắt cô dừng lại tại đôi môi mê người kia.

Cố Nan Vong biết Tô Ý Niệm đang không nhìn sách, anh không nói không rằng, nửa ngày, anh bỏ sách qua, gạt đi cây bút cô ngậm trong miệng: "Bạn học Tô, đẹp không?"

Anh nhàn nhạt mở miệng.

"Đẹp, đương nhiên đẹp, anh còn đẹp hơn cả sách."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Phần thưởng thi cuối kỳ (1)

Edit: V.O

Mặt Cố Nan Vong vạch đen...

"Cái gì mà anh đẹp hơn sách? Vì anh có thể nâng cao vi tích phân cho em sao? Cuộc thi lần trước, anh nhớ rõ, rất rõ, em chỉ có 59 điểm, suốt ngày em nghĩ cái gì trong đầu vậy?" Anh dùng ngón giữa chọt lên thái dương Tô Ý Niệm, ánh mắt đều là bất đắc dĩ và cung chiều, huống hồ anh hoàn toàn không dùng lực mạnh.

"Anh hung dữ với em như vậy làm gì, đương nhiên là em nghĩ tới anh." Cô vẫn cọt nhá.

Cuối cùng coi như Cố Nan Vong cũng hoàn toàn bại bởi cô, anh đóng sách mình đang đọc, cầm sách vi tích phân lên lần nữa: "Anh đã nói với em, anh chỉ giảng đề này một lần cho em, em không làm được, cho dù em hỏi Giai Giai cũng được hay là xem đáp án cũng được, cũng không liên quan tới anh."

Lúc đó anh bị động kinh mới đồng ý bỏ tức vi tích phân cho Tô Ý Niệm, nếu đề anh chọn lại lần nữa, anh tuyệt đối sẽ không đồng ý, đối với Tô Ý Niệm, anh có chút hao tổn tâm trí.

Tô Ý Niệm không thêm quan tâm chuyện này, trước kia vì anh, cô mới liều mạng học tập, muốn tiếp cận anh, nhưng bây giờ cô phát hiện, không học tập, cũng có thể tiếp cận được anh.

Đột nhiên cô nảy ra một ý nghĩ, một ý nghĩ có thể tiếp xúc gần gũi với anh.

"Nan Vong, nếu lần này vì tích phân đạt tiêu chuẩn, em muốn phần thưởng", đây là cô quyết định thật lâu mới ra được.

"Cái gì?" Cố Nan Vong cũng không dừng việc tính đề toán lại.

"Nếu em đạt tiêu chuẩn, anh đồng ý ăn tối dưới nền với em được không?" Tô Ý Niệm tội nghiệp nhìn anh.

Buổi tối dưới nền?

Cô nhóc kia, đầu óc cả ngày không dùng để làm chuyện chính, lại cứ suy nghĩ làm sao để theo đuổi anh.

"Không được."

Cố Nan Vong không hề suy nghĩ đã từ chối, dieendaaneequuydoon – V.O, đương nhiên, đây cũng là chuyện Tô Ý Niệm nằm trong ý thức của Tô Ý Niệm, cho nên cô cũng không cảm thấy kỳ lạ.

"Vì sao?" Nếu anh đã không đồng ý với cô, vậy dù sao anh cũng phải có lý do chứ?

"Bởi vì anh muốn nhìn thấy thành ý của em đối với anh, anh mới quyết định."

Thành ý? Cô thích anh bảy năm, thành ý này còn chưa đủ sao?

"Anh nói một câu được thi bị gì chứ?" Người này, đúng là sĩ diện khô thân.

"Lần trước em chỉ thi vì tích phân được 59 điểm, anh không nhìn thấy thành ý."

"Vậy anh nói xem, anh muốn thế nào mới có thể nhìn thấy thành ý của em?"

"Em muốn thưởng thế nào, học tập là bổn phận của học sinh các em, huống hồ bây giờ anh là giáo viên của em, theo lý mà nói, là thành ý em cho anh thấy mới đúng."

Không đúng, sao chính mình lại bị Tô Ý Niệm vòng vào? Quả nhiên, vẫn không thể ở lâu cùng với cô, mọi người sẽ thay đổi.

Tô Ý Niệm hiểu ý của Cố Nan Vong, ý của anh là không thưởng, cho dù có, đó cũng chỉ là phần thưởng cô cho anh.

Được, anh đã muốn thưởng, vậy Tô Ý Niệm cô sẽ thỏa mãn anh.

"Nói đi, anh muốn phần thưởng gì?"

Cố Nan Vong phát hiện, anh không thể tiếp tục ở chung với cô, nếu không, anh sẽ điên mất thôi.

"Phần thưởng anh muốn chính là, em yên lặng ngồi đây làm đề toán, anh đi ra ngoài yên tĩnh." Nói xong, anh đưa bài tập vi tích phân cho cô, anh đứng dậy, đi đến cửa thư viện.

Nhìn bóng lưng Cố Nan Vong đi ra, không biết bụng đau vì chưa ăn sáng hay vì buồn rầu, luồng khí nóng bốc lên, cô không biết là đau bụng hay là buồn rầu, tóm lại, cô nhìn bóng lưng anh, hốc mắt từ từ bị nước mắt làm ướt.

Không phải cô chỉ muốn có một cơ hội ở riêng với anh một lần thôi sao? Sao lại khó như vậy?

Người này, rốt cuộc cô nên làm thế nào mới được?

Đột nhiên cô cảm thấy, lòng cô lúc này thật đè nén, ần ần đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Phần thưởng thi cuối kỳ (2)

Sau khi Cố Nan Vong đi ra khỏi thư viện mới phát hiện vừa rồi có phải bản thân quá hung dữ với Tô Ý Niệm, anh suy nghĩ một lát xong vẫn quyết định quay lại xin lỗi cô.

Không phải chỉ là một bữa tối dưới nền sao, bản thân buông bỏ thể diện đồng ý là được rồi đúng không?

Nhưng vừa đi đến cửa thư viện, đã thấy một đám người vây quanh trước mặt Tô Ý Niệm, một bạn nữa đẩy đẩy Tô Ý Niệm đang dựa lên bàn, thấy sắc mặt cô tái nhợt, khiến bạn nữ đó sợ hãi: "Bạn ơi, bạn sao vậy? Bạn có ổn không?"

Ánh mắt và bước chân của Cố Nan Vong càng khản trương, anh bước nhanh tới trước mặt cô, vươn tay sờ trán, Tô Ý Niệm nhắm mắt mặc cho anh sờ, bởi vì vừa rồi dạ dày thật sự là đau không chịu nổi, vốn muốn đứng dậy đi rót nước, nhưng không nghĩ tới, mới đứng dậy đã ngồi xuống lại.

Anh thấy sắc mặt cô càng tái nhợt, cảm thấy phải lập tức đưa đến phòng y tế, cô nhóc kia, buổi sáng không ăn sáng, còn đưa bánh mì và sữa cho anh, thật không biết cả ngày cô nghĩ cái gì, không thể suy nghĩ một chút nào về chính bản thân cô sao?

Anh không nói hai lời bế cô lên: "Tô Ý Niệm, tốt nhất là em cầu nguyện em không sao."

Tô Ý Niệm chịu đựng đau đớn, vươn hai tay khoát lên cổ anh, đầu tựa lên vai anh, cô thật sự rất muốn cứ bị bệnh vài lần như thế này: "Anh, không phải anh, đã đi rồi sao? Sao lại quay lại? Chẳng lẽ, anh, ở đây, lo lắng, cho em?" Cô yếu ớt nói ra những lời này.

Cô gái này, rốt cuộc cô có biết bản thân đang bị bệnh không?

Cố Nan Vong giống như bị Tô Ý Niệm nhìn thấu tâm tư, thấp giọng nói: "Đừng nói chuyện, ngậm miệng."

Đi dọc theo đường đến phòng y tế, Tô Ý Niệm hạnh phúc dựa lên vai Cố Nan Vong, giờ phút này, cô rất hy vọng thời gian có thể ngừng lại, vĩnh viễn dừng lại.

Trong phòng y tế.

Giáo y đang bôi thuốc cho một bạn nam bị thương chân, cô thấy Cố Nan Vong ôm Tô Ý Niệm đi vào: "Sao vậy? Không ổn chỗ nào?" Đạo này, cô đã thấy nhiều cảnh nam sinh ôm nữ sinh vào phòng y tế ở trường học, nếu không phải là người yêu, thì cũng là ai thích ai, loại thăm men thanh xuân này, là thuần khiết và cũng là thuần túy nhất.

Giáo y cầm cồn và băng gạc thấm lên đầu gối cho bạn nam kia, có thể bởi vì vết thương bị trầy da, hơn nữa bị cồn kích thích, bạn nam nhẹ nhàng "suyt" một tiếng.

"Đau? Ráng chịu, con trai lớn như vậy, còn sợ đau." Dường như giọng điệu giáo y không tốt lắm, các bạn ở Đại học B đều biết, giáo y trường bọn họ không có sắc mặt gì tốt với các bạn nam.

Giáo y là người phụ nữ trung niên hơn hai mươi gần 30 tuổi.

Cố Nan Vong đặt Tô Ý Niệm lên giường: "Bác sĩ, nhanh xem cho cô ấy, hình như dạ dày cô ấy không thoải mái."

Cố Nan Vong càng vội, dieendaanleequydoon – V.O, giáo y lại càng không vội, cô từ từ sửa sang lại những gì vừa mới dùng xong trên bàn: "Nam nữ như các cô cậu, bình thường chỉ lo yêu đương đúng không? Chẳng chú trọng thân thể chính mình chút nào, đặc biệt là con gái." Giáo y cầm ống nghe bệnh: "Không thoải mái chỗ nào?"

"Chị, bọn em không yêu đương." Lúc Tô Ý Niệm nói ra những lời đó, về mặt Cố Nan Vong từ lo lắng từ từ thay đổi, Tô Ý Niệm lên nhìn Cố Nan Vong đứng ở trước cửa, sau đó lại nhìn về phía giáo y.

"Chị, em chỉ bị đau bao tử, không sao."

Chị giáo y buồn rầu: "Em là bác sĩ hay chị là bác sĩ?" Cô ấy đặt ống nghe khám bệnh trước ngực cô, hơn nữa dùng sức ấn xuống: "Đau không?"

Tô Ý Niệm có thể hoàn toàn cảm nhận được lực tay của giáo y, chỉ là cảm giác đó, lần này không có cảm giác như lửa đốt: "Đau." Cô gật gật đầu.

Giáo y lại dời ống nghe qua chỗ khác: "Chỗ này thì sao?"

Tô Ý Niệm lắc đầu.

"Chỗ này?" Giáo y lại hỏi.

Tô Ý Niệm lại lắc đầu.

Tới đây giáo y đã biết, thật là đau bao tử, nhưng nữ sinh này bị đau bao tử không phải là chuyện lần một lần hai, nếu nói nghiêm trọng thì chỉ sợ sẽ thủng, giáo y bực mình nhìn Cố Nan Vong đứng dựa vào khung cửa: "Cậu làm bạn trai thế nào vậy? Bạn gái cậu bị đau bao tử nghiêm trọng như vậy, sao giờ mới đưa đến phòng y tế?"

Giáo y ngồi ở trước máy tính, Tô Ý Niệm càng mông lung, thấy Cố Nan Vong không nói gì, lại nhìn nhìn giáo y: "Chị giáo y, anh ấy không phải là bạn trai em."

Về mặt Cố Nan Vong dường như có chút không dễ nhìn, nhưng anh lại lựa chọn giữ yên lặng, cũng không nói gì.

Giáo y viết đơn thuốc, đem ra đưa cho Cố Nan Vong: "Cậu đến siêu thị bên cạnh trường, ở đó có hiệu thuốc, ở đây tôi không có thuốc cho em ấy, cậu đi mua cho em ấy."

Cố Nan Vong không nhận, nhưng theo giọng điệu của anh có vẻ biết phải nên mua thuốc gì: "Tôi không cần đơn thuốc, tôi hiểu rõ tình hình của bạn gái tôi hơn chị, giúp tôi trông chừng cô ấy, tôi đi mua thuốc cho cô ấy."

Tờ đơn thuốc của giáo y cứ như vậy rơi trong không trung, giáo y cười nhưng không cười nhìn Tô Ý Niệm, từ từ ngồi xuống bệnh cạnh Tô Ý Niệm "Cô bé, bạn trai em học y?"

Cố Nan Vong ra khỏi phòng y tế, đi đến tiệm thuốc, tìm được thuốc anh cần, đi tới bàn thanh toán tiền, trở lại phòng y tế.

Thế này càng khiến Tô Ý Niệm mông lung, Cố Nan Vong không phải cùng khoa với cô sao?

Không phải đều học Pháp Luật à?

Cô đáp ứng: "Em, em, không biết, anh ấy cùng khoa với em, hơn nữa, chị, anh ấy không phải bạn trai em "

Chị giáo y hiểu, đầu năm nay tiểu nữ sinh đều thẹn thùng, có bạn trai đẹp trai như vậy, đương nhiên đều sẽ nói không phải là bạn trai của mình, nếu không sẽ nhận bao nhiêu ánh mắt ghen ghét của những cô gái khác!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Phần thưởng thi cuối kỳ (3)

Edit: V.O

Chị giáo y giống như nhìn thấu tất cả: "Chị biết, chị biết, không phải là bạn trai, không phải là bạn trai."

Không phải là bạn trai mới là lạ, nếu không sao có thể lo lắng cho em như vậy, không phải bạn trai sao có thể tự mình chạy đi mua thuốc mà không cần đơn thuốc.

Đợi sau khi Cố Nan Vong quay trở lại, chị giáo y chuẩn bị đi lấy cái bao trong tay anh, nếu mua sai thuốc, sẽ xảy ra án mạng.

Cố Nan Vong cho giáo y xem, một giây sau chị giáo y rất nhanh có thể xác định tên nhóc này thật là thiên tài, trong bao đều là thuốc cô đã viết ra, chẳng qua có một hộp thuốc bị đổi, cô lấy hộp thuốc kia ra: "Bạn học, hộp thuốc này không có trong đơn thuốc của tôi, cậu đừng cho bạn gái cậu uống nhầm thuốc."

Cố Nan Vong tìm ra ly nước ở trong phòng y tế, rót cho Tô Ý Niệm ly nước ấm: "Thuốc này có hiệu quả tốt hơn thuốc chị ghi, đơn thuốc của chị mới có vấn đề."

Chị giáo y ngăn người, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cô nhìn thấy có bạn học nói uống thuốc của cô có vấn đề.

Giáo y nhìn thoáng qua công dụng trên hộp thuốc, dieendaaneequydoon – V.O, quả nhiên, bây giờ cô càng có thể xác định, suy đoán tên nhóc này thật là học y.

Mặc dù cô nhìn thấu nhưng không vạch trần.

Sau đó, chị giáo y dặn dò những chuyện cần chú ý cho bọn họ xong, Cố Nan Vong nâng Tô Ý Niệm đi ra phòng y tế.

Dọc theo đường đi, không khí có chút đè nén và nặng nề, sao anh có thể biết về y?

Bây giờ đầu óc Tô Ý Niệm toàn là nghi vấn, không phải anh học cùng một khoa với mình à?

Cố Nan Vong biết Tô Ý Niệm đang nghĩ gì trong đầu, bởi vì một học sinh khoa Luật, lại có nghiên cứu về Y học, nhưng anh không muốn giải thích, bởi vì Y học chính là đam mê của anh, chẳng phải tiền đồ phát triển về sau.

Đến dưới ký túc xá, Cố Nan Vong buông lỏng tay nâng Tô Ý Niệm ra, đưa bao thuốc cho cô: "Có thể chứ? Lúc tự đi lên phải cẩn thận một chút." Giọng điệu của anh có chút quan tâm và dịu dàng, ngược lại khiến Tô Ý Niệm vô thức cho rằng có phải nghe lầm rồi không.

Cô chưa ổn định tinh thần lại từ giọng điệu của anh, nhưng không biết từ khi nào bao thuốc đã đến trên tay cô.

"Chuyện em nói phần thưởng thi cuối kỳ." Cô đặc biệt không lo lắng, vừa nói ra những lời này, cô đã hối hận, cô không nên hỏi trong không khí như thế này.

Quả nhiên, cô đoán không sai, có thể Cố Nan Vong không muốn nói chuyện với cô, thấy anh quay người đối ngược cô, anh đi được vài bước lại ngừng lại.

"Chỉ cần vi tích phân của em trên 90, anh đồng ý với em"

Chỉ cần vi tích phân của em trên 90, anh đồng ý với em..

Nhưng lời này luôn luôn vờn quanh bên tai Tô Ý Niệm, mẹ ơi, cô thật sự muốn sinh bệnh vài lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Phần thưởng thi cuối kỳ (4)

Edit: V.O

"Đây là tự anh nói, đừng đổi ý." Bây giờ Tô Ý Niệm vui vẻ không chịu được, bởi vì cuối cùng nam thần của cô cũng đồng ý ăn bữa tối dưới nệm cùng cô, tự nhiên là khỏi phải nói vui vẻ biết bao nhiêu.

"Anh không đổi ý." Lúc Cố Nan Vong nói ra những lời này, ngay cả chính anh cũng chưa từng nghĩ tâm tình sẽ tốt như thế này.

Nhưng, câu nói kế tiếp của Cố Nan Vong khiến Tô Ý Niệm vẫn không thể chạy thoát hiện thực không đạt tiêu chuẩn vi tích phân: "Lần trước vi tích phân của em chỉ mới có 58, muốn đạt tới mục tiêu của anh, lại có chút khó."

Sau đó, không đợi Tô Ý Niệm mở miệng, Cố Nan Vong khẽ cười, nhắc chân rồi đi.

Nhìn bóng lưng Cố Nan Vong càng lúc càng xa, Tô Ý Niệm hét lên với bóng lưng anh: "Em nhất định sẽ hơn 90!"

Vì để có thể ở cùng với nam thần một lần, cho dù cô liều mạng cũng phải khiến vi tích phân trên 90.

Cố Nan Vong không đáp lại cô, nhưng trong lòng Tô Ý Niệm, Cố Nan Vong có thể đồng ý ăn bữa tối dưới nệm với cô đã là rất tốt rồi.

Thật ra đối với chuyện có đồng ý với Tô Ý Niệm hay không, trong lòng Cố Nan Vong sớm đã có đáp án, cho dù cuối cùng Tô Ý Niệm không đạt được tới thành tích lý tưởng mà anh mong muốn, anh nghĩ, anh cũng sẽ đồng ý với cô.

Vừa rời ở phòng y tế, đối với chị y tế, dieendaanleequydoon – V.O, anh sợ bí mật nhỏ của anh sẽ bị chị ấy nhìn thấu.

Bởi vì đối với y học, anh đi học vì Tô Ý Niệm, anh biết dạ dày cô không tốt, cho nên anh mới đặc biệt đi chọn môn y học, tuy chọn học môn này không có chút ý nghĩa nào với anh, còn không bằng tự anh đi tìm kiếm tài liệu.

Lúc Tô Ý Niệm trở lại ký túc xá thì không còn ai trong ký túc xá, ngay cả Thu Hi bình thường vô cùng không thích đi ra ngoài cũng đã đi ra ngoài.

Cô thấy trên bàn Thu Hi toàn là giấy đăng ký tham gia Cosplay, cô đã biết.

Nhưng Cố Giai Giai thì sao?

Vốn cô còn muốn kể tin tức tốt này cho bọn họ biết, kết quả lại chẳng có ai ở đây.

Cô bỏ thuốc lên bàn, lấy điện thoại ra, tuy cô vừa cùng tách ra với Cố hotboy, nhưng lại cảm thấy đã tách ra rất lâu rồi.

Cô mở Wechat ra, tìm được Cố Nan Vong ở cột người liên lạc, chạm mở: "Về chưa?" Khung đối thoại Wechat của cô hiện ra hai chữ.

Cố Nan Vong vừa mới vào cửa ký túc xá, chợt nghe thấy điện thoại vang lên một tiếng, anh lấy ra xem, là Tô Ý Niệm gửi tin.

"Về về."

Anh cũng trả lời cô.

Vừa về?

Tô Ý Niệm nhận được câu trả lời của Cố Nan Vong đã vui vẻ không biết bao nhiêu lần, Cố hotboy này, hôm nay liên tục khiến cô ngạc nhiên bao nhiêu lần.

Đầu tiên là anh vội vã đưa cô đến phòng y tế, lại đến anh đồng ý yêu cầu phần thưởng cuối kỳ cho cô, đến bây giờ anh trả lời Wechat của cô.

Lúc này Tô Ý Niệm nhất thời cảm thấy bản thân đang ngập tràn hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Bí mật của cô Hồ và dì Đàm (1)

Edit: V.O

Mà lúc này. . .

Cố Nan Vong vừa trả lời tin nhắn của Tô Ý Niệm, điện thoại lại nhận được một tin nhắn khác.

Anh vừa mới chuẩn bị cầm quần áo đi tắm rửa, cho rằng lại là Tô Ý Niệm, vô thức cầm lấy điện thoại.

Nhưng, tin nhắn trên điện thoại, khiến anh ngạc nhiên, nhưng càng nhiều là khiếp sợ.

Anh chạm mở, nội dung bên trong là: "Cố thiếu gia, ba cậu có liên quan đến tư liệu buôn bán của công ty, ca ban giám đốc nhất trí quyết định, cách chức Tổng giám đốc Cố khỏi vị trí Tổng giám đốc."

Ba?

Sao ông ấy có thể bán đứng công ty?

Đây là phản ứng đầu tiên của Cố Nan Vong sau khi nhìn thấy tin nhắn.

Mấy chục năm nay, ngoại trừ đối xử với mẹ không tốt, ba anh luôn luôn đều là người đàn ông hoàng tử tế giữ khuôn phép.

Người gửi tin nhắn, là một dãy số xa lạ.

Anh thử gọi qua dãy số đó.

Lại gọi được. . .

"Không nghĩ tới, giống y như suy đoán của tôi." Trong điện thoại, truyền đến giọng của một đàn ông thành thực ồm ồm.

Ông ta là ai vậy?

Về mặt Cố Nan Vong hiện ra lo lắng.

Giọng nói có nghi ngờ: "Ông là ai?"

"Cố thiếu gia, không cần biết tôi là ai, cậu chỉ cần biết, nếu muốn cứu ba cậu, vậy, xé chiều ngày mai, một mình, đến Khách sạn Thương mại quốc tế."

Đợi chút?

Ai có thể nói cho anh biết, trong khoảng thời gian này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ba sao rồi?

Trong khoảng thời gian này, anh luôn luôn tìm kiếm manh mối của mẹ, lại không quan tâm đến ba.

Lúc trước nghỉ phép về nhà, lúc về nhà, đã loáng thoáng nghe được ba gọi điện thoại thảo luận chuyện công ty, nhưng anh cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng cuộc gọi hôm nay, dieendaanleequerydoon – V.O, anh không hiểu ra sao.

"Rốt cuộc ông là ai?" Đường như Cố Nan Vong không có kiên nhẫn tốn thời gian với ông ta.

Mà đối phương đã nghe ra Cố Nan Vong không còn kiên nhẫn, dường như càng là như thế, ông ta càng phải như: "Tôi nói lại lần nữa, không cần biết tôi là ai, nếu Cố thiếu gia muốn nhìn thấy ba cậu vì cậu bỏ mạng, vậy, cậu có thể không cần tin tôi. . ."

Nói xong, người đầu kia điện thoại, cúp điện thoại không chút do dự.

Cố Nan Vong chỉ nghe thấy tiếng tí tí trong điện thoại, nhìn thoáng qua màn hình, điện thoại đã chuyển từ màn hình trò chuyện đến address book.

Đối phương đã ngắt rồi.

Lúc này dường như tâm tình Cố Nan Vong có chút buồn phiền, anh chưa hiểu gì cả, sao lại cúp?

Anh ném điện thoại lên bàn: "Mẹ!" Không nhận được bạo nói tục.

Anh nhớ lại lời nói của người trong điện thoại: "Xế chiều ngày mai, một mình, đến Khách sạn Thương mại quốc tế."

Khách sạn Thương mại quốc tế?

Vậy người gọi điện thoại cho anh kia là ai?

Lúc này, ngoại trừ buồn phiền, trong lòng Cố Nan Vong còn ngạc nhiên.

Thôi, chuyện của ngày mai, ngày mai đi giải quyết.

Người kia, hẳn là bây giờ tạm thời ông ta còn chưa dám làm gì ba, dù sao anh vẫn chưa đi gặp ông ta, nếu bây giờ, ông ta động đến ba anh, như vậy, thứ người kia cần tìm, cũng sẽ không có được.

Trải qua suy đoán, Cố Nan Vong càng ngày càng cảm thấy, ba không đơn giản chỉ là con tin bị bắt trời bình thường.

Người kia, hẳn là biết rất rõ về ba.

Tối hôm đó, Cố Nan Vong gần như không ngủ được.

Mà Tô Ý Niệm lại ngược lại, ngủ yên ổn.

Cô còn mơ một giấc mơ, giấc mơ đó, chẳng phải giấc mơ đẹp.

Cô mơ, có người, luôn luôn đuổi theo Cố Nan Vong, nhưng cô ở bên cạnh, muốn nhắc nhở Cố Nan Vong phía sau anh nguy hiểm, nhưng dường như, cô kêu thế nào cũng không được.

Cho đến khi Cố Nan Vong chạy vào trong con hẻm nhỏ kia, đó là một ngõ cụt, Cố Nan Vong biết có người đuổi theo phía sau mình, nhưng cũng không đề phòng gì.

Chỉ thấy người đó, đột nhiên lấy dao ra, đi về phía Cố Nan Vong.

Tô Ý Niệm luôn luôn đi theo Cố Nan Vong, nhưng cô không thể lên tiếng, cũng không thể phát ra âm thanh.

Trong mơ, hình như đột nhiên người nọ đâm vào bụng dưới bên phải của Cố Nan Vong: "Cố Nan Vong, cẩn thận."

Lúc Tô Ý Niệm kêu lên, lập tức bật dậy trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bí mật của cô Hồ và dì Đàm (2)

Edit: V.O

Cùng lúc đó.

Cố Giai Giai và Thu Hi bị tiếng hét của Tô Ý Niệm đánh thức.

Cố Giai Giai ngủ ở đầu giường Tô Ý Niệm, cô thấy Tô Ý Niệm nhắm mắt bật dậy nên giật mình: "Thu Hi, Thu Hi, Niệm Niệm nói mơ, thật đáng sợ."

Cố Giai Giai nhỏ giọng kêu Thu Hi, mà Thu Hi lúc này cũng mơ mơ màng màng, nghe thấy Cố Giai Giai nói, cô nhìn thoáng qua Tô Ý Niệm, chỉ thấy Tô Ý Niệm từ từ nhắm hai mắt lại, lại ngoẻo đầu ngủ: "Đúng là hơi đáng sợ."

Sau đó, hai người lại không quan tâm đến cô nữa, nằm xuống ngủ tiếp.

Sáng sớm hôm sau.

Tô Ý Niệm thức dậy, xoa xoa vai, hình như bị quẹo cổ, khó trách lại đau như vậy, cô nhìn thoáng qua giường Cố Giai Giai và Thu Hi ở đối diện, bọn họ còn đang ngủ.

Cô xuống giường rót ly nước uống, trong lúc vô tình trong đầu lại hiện ra giấc mơ kia.

Giấc mơ kia của Tô Ý Niệm, rất chân thật.

Hi vọng hôm nay Cố Nan Vong không xảy ra chuyện gì.

Dù sao thì Tô Ý Niệm vẫn cảm thấy, từ sau khi mình thức dậy, trong lòng đã bồn chồn, chính xác mà nói là từ sau khi mơ thấy giấc mơ kia.

Buổi sáng, Cố Nan Vong vẫn thức dậy như thường lệ, hôm nay là thứ Hai, cho nên Tô Ý Niệm không kêu anh đi bỏ túi cho cô, nhưng không biết cô nhóc kia, khi đi học có nghe giảng không.

Thần kỳ là, Cố Nan Vong lại thất thần trong giờ học.

Nguyên nhân thất thần không đơn giản chỉ liên quan đến Tô Ý Niệm, mà còn liên quan đến cuộc điện thoại không biết tên kia.

Từ sáng tới bây giờ, điện thoại Cố Nan Vong vô cùng yên tĩnh, kỳ tích là hôm nay Tô Ý Niệm cũng không gửi Wechat cho anh, anh không nghĩ tới thì thôi, nghĩ tới, anh lại không nhận được muốn gửi Wechat cho Tô Ý Niệm, dieendaanleequydoon – V.O, không biết bây giờ cô đang làm gì, có nghiêm túc nghe giảng bài không, có phải lúc nghe giảng bài lại nghĩ tới anh hay không.

Cho nên, anh vẫn không nhận được, đôi mắt nhỏ lên nhìn thoáng qua giáo viên dạy vi tích phân bên trên: "Học?" Anh cúi đầu, lấy điện thoại ra, tìm Wechat của Tô Ý Niệm, gửi tin này đi.

Mà Tô Ý Niệm lúc này, cũng đang học vi tích phân, nhưng hai người bọn họ không cùng một lớp, có hai lớp cùng học vi tích phân, nhưng không cùng giáo viên.

Đang nghe say sưa, đột nhiên điện thoại trên bàn rung lên, kéo tầm mắt của cô từ trên người giáo viên về lại, cô thấy màn hình điện thoại sáng lên, phía trên có một tin Wechat, là nam thần.

Nhất thời, Tô Ý Niệm lại không muốn nghe giảng nữa, đây là lần đầu tiên nam thần gửi Wechat cho cô, đương nhiên cô đáp lại trong vòng một giây: "Có!"

Cùng lúc, Cố Nan Vong cũng nhận được tin, vẫn cúi đầu: "Có nghiêm túc nghe giảng bài không?"

Tô Ý Niệm không nghĩ tới, nam thần lại chỉ hỏi cô có đang nghe giảng bài không?

Nhưng người này thật không thức thời: "Có, chỉ là người nào đó vừa mới gửi tin cho em, cho nên bây giờ cả đầu em đều nghĩ đến cái người gửi tin nhắn cho em kia."

Không thể không nói, Tô Ý Niệm rất biết chọc ghẹo, nếu không, sao cô có thể mặt dày theo đuổi nam thần?

Ở phương diện này, nam thần hoàn toàn là cái cọc gỗ có được không?

Tuy nói, nam thần không lời ngon tiếng ngọt như cô, nhưng chỉ cần dựa vào khuôn mặt đẹp trai đến mức khiến người không thờ nổi kia, Tô Ý Niệm đã cảm thấy, anh không biết chọc ghẹo cũng không sao, cô dạy anh.

Cố Nan Vong đọc tin nhắn Tô Ý Niệm gửi tới, nhất thời cảm thấy sau lưng nổi lên một tảng da gà.

"Nghiêm túc nghe giảng bài, đừng mất tập trung."

Anh gửi những lời này xong lại cất điện thoại vào, tâm tư bắt đầu trở về ánh mắt của giáo viên.

Mà Tô Ý Niệm hệt hăng, đây là nam thần chọc ghẹo cô xong lại chạy?

Vừa rồi cô còn nghiêm túc nghe giảng bài, bây giờ cả đầu đều là dáng vẻ nam thần gửi tin nhắn cho cô, sao có thể nghe thấy giáo viên nói cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bí mật của cô Hồ và dì Đàm (3)

Edit: V.O

Mà sau khi tan học, ngoại trừ vài phút ban đầu nghe giảng, thì lúc khác Tô Ý Niệm hoàn toàn không nghe vào.

Cố Giai Giai quơ quơ tay trước mặt Tô Ý Niệm, nhưng mà hoàn toàn không có phản ứng gì: "Thu Hi, không phải cậu ấy bị điên rồi đó chứ?"

Thu Hi cố giả bộ bình tĩnh nói: "Có thể."

Sau khi Tô Ý Niệm gửi Wechat với nam thần của cô xong, luôn mang theo vẻ mặt như gió xuân thổi tới đi làm việc, trực tiếp bỏ qua Cố Giai Giai và Thu Hi.

Cố Giai Giai nhìn Tô Ý Niệm, theo cô thấy lại giống như là yêu đương ấy.

Sẽ không phải anh cô thật sự chấp nhận Niệm Niệm rồi đó chứ?

Nhưng người trong lòng Niệm Niệm cũng chỉ có anh cô thôi!

Điều này khiến cho Cố Giai Giai không nhận được gửi Wechat cho Cố Nan Vong: "Anh, anh nói gì với Niệm Niệm vậy? Sao bây giờ mặt cậu ấy lại giống như là yêu đương." Cố Giai Giai không đánh chữ gửi, mà là ghi âm gửi.

Cố Nan Vong đang dọn dẹp đồ, tiết sau là Pháp luật pháp quy, có chút chán.

Nhưng ai bảo chuyên ngành chính của anh là Chính pháp chứ?

Đang dọn dẹp đồ, thấy tin nhắn hiện lên trên màn hình điện thoại, là Cố Giai Giai gửi tới, cho rằng cô có chuyện gì, vì thế chạm vào nghe, đã nghe được một tin tức từ đoạn ghi đó.

Nhưng trong vòng vài giây anh lại bắt được trọng điểm trong đoạn ghi là: "Tô Ý Niệm, đang yêu."

Cô nhóc kia, gần đây mình chỉ gửi vài tin nhắn cho cô, đã giống như yêu đương với anh, vậy nếu anh đồng ý thì còn thế nào nữa chứ?

Cố Nan Vong nghe xong đoạn ghi, cũng đáp lại: "Không nói gì, anh chỉ kêu cô ấy nghiêm túc nghe giảng bài mà thôi."

Cố Giai Giai nhìn thấy tin nhắn anh cô gửi đến, nghiêm túc nghe giảng bài? Chỉ đơn giản như vậy?

Mà Cố Giai Giai tuyệt đối không tin, cho dù đánh chết con gián cô cũng không tin.

Thị trấn Dương Ninh ở thành phố A.

Một người phụ nữ trung niên và một người phụ nữ đeo mắt kính đứng ở trên cầu.

"Cậu có biết, bây giờ điều kiện của mình đã coi như không tệ, dieendaaneequydoon – V.O, cho nên, mình cũng không muốn trở lại." Người nói chuyện là người phụ nữ trung niên, bà cầm đồ ăn mới mua từ chợ về chuẩn bị nấu cơm cho chồng, nhưng không nghĩ tới chính là, ở trên đường trở về, gặp một người bạn cũ đã lâu không gặp.

"Nhưng cậu đã quên bọn chúng sao?" Người phụ nữ đeo kính kia như đang khuyên bảo.

Bọn chúng?

Về mặt người phụ nữ trung niên lộ ra nhớ nhưng: "Chúng có tốt không?"

Bà thấp giọng nói.

Hồ Lam Hi vẫn mãi không hiểu, vì sao, nếu Đàm Đường đã nhớ chúng như vậy sao không dành thời gian trở về thăm?

Mà bây giờ lại hỏi chúng có tốt không?

"Cậu cho là, chúng có thể tốt chỗ nào? Hoặc là nói, thật ra cậu rất muốn trở về, chỉ là không muốn gặp cậu ấy?"

Dường như Hồ Lam Hi đã đoán trúng tâm tư của Đàm Đường, bà cầm túi đồ ăn rất chặt.

Hồ Lam Hi nhìn thấy toàn bộ cảm xúc trong mắt Đàm Đường.

Người bạn thân này của bà, rốt cuộc muốn tỏ về kiên cường tới khi nào?

Hồ Lam Hi bước từng bước một tới phía trước: "Tiểu Đàm, mình biết lúc trước cậu chỉ bỏ cậu ấy trong con tức giận, nhưng tất cả mọi người đều có lúc phạm sai lầm, sao cậu không thể buông bỏ?"

Buông bỏ?

Nói thì dễ, lúc trước ông ta chọn làm tổn thương bà, có từng nghĩ tha cho bà một con đường không?

"Là anh ta kêu cậu tới?"

Có thể khiến Hồ Lam Hi khẳng khái một mực tới khuyên bảo, vậy chỉ có một nguyên nhân, chính là ba của Cố Nan Vong.

Bà, Hồ Lam Hi và Cố Khanh Quốc, là bạn thân từ nhỏ cùng nhau lớn lên.

Ba người luôn luôn đều như hình với bóng, lúc Đàm Đường và Cố Thanh Quốc ở cùng nhau, Hồ Lam Hi vui, giữa bọn họ, không có tranh cãi tình cảm gì, cũng không có chuyện tiểu tam tình địch.

Lúc Cố Khanh Quốc và Đàm Đường ly hôn, Hồ Lam Hi tuyệt đối không tin, bởi vì khi đó, hai người bọn họ là cặp đôi đẹp nhất của trường, đồng thời càng là một giai thoại trên thương trường.

Chỉ là hai người này, người bên ngoài nhìn thấy ân ái như thế, nhưng ở trong mắt Hồ Lam Hi, hai người kia đã từng trải qua rất nhiều chuyện khó khăn.

Bà không biết quãng thời gian trước lại khiến cho Đàm Đường bị tổn thương nặng đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Bí mật của cô Hồ Và dì Đàm (4)

Edit: V.O

Nếu lúc trước không...

"Cho dù cậu ấy kêu mình đi thuyết phục thì sao?"

"Cậu không biết là, cậu như vậy rất không công bằng với Cố Khanh Quốc sao?"

Không công bằng?

Rốt cuộc là ai không công bằng với ai?

Những lời ai không công bằng với ai, ai thật phải xin lỗi ai, Đàm Đường không muốn nhắc lại, Đàm Đường cũng không muốn tiếp tục thảo luận với Hồ Lam Hi, cho dù bây giờ nói lại, cũng không có ý nghĩa gì, không phải sao?

Đã qua chính là đã qua.

"Lam Hi, mình biết, cậu muốn tốt cho mình, nhưng, bọn mình thật sự không quay lại được..."

Lúc Cố Khanh Quốc vứt bỏ bà, đã không quay lại được.

Lúc Đàm Đường đi thẳng qua bên người Hồ Lam Hi, tạm dừng một lát, nhỏ giọng nói vào tai Hồ Lam Hi: "Hồi thăm chúng giúp mình, chăm sóc tốt cho chúng thay mình."

Đội Đàm Đường đi đến phía sau Hồ Lam Hi, Hồ Lam Hi kích động mở miệng: "Cậu không biết là, cậu như vậy, thật sự rất ích kỷ sao?"

Đàm Đường vừa mới chuẩn bị đi về trước, nghe được lời của Hồ Lam Hi nên ngừng lại.

Hồ Lam Hi xoay người, nhìn bóng lưng bà nói: "Tháng sau, mình sẽ dẫn Cố Nan Vong đến thành phố A."

Đàm Đường vẫn thản nhiên như trước, không nói gì.

Hồ Lam Hi vốn cho rằng, Đàm Đường sẽ xoay người nói gì đó, nhưng thấy bà chẳng nói gì, trực tiếp bỏ đi, Tiểu Đàm này thật sự quyết tâm sao?

...

Cố Nan Vong nhận lại được cuộc điện thoại kia là lúc anh đến phía trước Khách sạn Thương mại quốc tế.

"Tôi biết, tôi sẽ đến, các anh để ý kỹ người cho tôi, lẽ như tôi thấy ba tôi có sơ xuất gì, thứ các anh cần tìm, sẽ có kết cuộc giống như ba tôi."

Đây là lần đầu tiên anh nói ra lời ác như vậy, thật ra đối với ba, anh và ông ta không giao lưu với nhau nhiều lắm.

Nhưng nếu không có sự cố lần này, anh tin, dieendaaneequydoon – V.O, chắc chắn chính anh cũng sẽ không về nhà.

Lần trước trở về, là vì Cố Giai Giai nói cô nhớ nhà, cho nên mới chịu đồng ý với cô.

Sau đó anh nghĩ lại, đã bao lâu rồi mình chưa về nhà?

Hắn là cũng một hai tháng thôi!

Anh vốn muốn đi một mình, nhưng ai biết nửa đường nhảy ra một trình giao kim

Sau khi Tô Ý Niệm mơ thấy giấc mơ đó, luôn luôn lo lắng cho sự an nguy của Cố Nan Vong.

Chính xác mà nói, giấc mơ đó rất chân thật.

Nhưng cho dù thật hay giả, hôm nay, không, sau này, cho đến khi trong lòng mình không còn khúc cong đó mới thôi, cô muốn đi theo anh một tác cũng không rời.

Cho nên, lúc Cố Nan Vong chuẩn bị vác ba lô đến Khách sạn Thương mại quốc tế, giữa đường bị Tô Ý Niệm cản lại.

Cố Nan Vong thấy cô chạy đến mức không thở nổi: "Em làm gì vậy?"

Anh mang theo túi xách to.

"Em, anh, anh muốn đi đâu?" Cô vuốt ngực, thuận khí.

"Anh đến Thương mại quốc tế." Anh trả lời đơn giản.

"Đến Thương mại quốc tế? Em cũng muốn đi."

Cô muốn đi cùng anh đến Thương mại quốc tế? Cô cũng không tự hỏi đi làm gì, lẽ như bán cô, chỉ sợ cô còn có lòng kiêu tiền thay mình.

Ở trong mắt Cố Nan Vong, Tô Ý Niệm chính là một tiểu nữ sinh không có sự đề phòng, chuẩn xác mà nói, là chính anh không đề phòng.

Anh không hề để ý đến cô, tiếp tục đi về phía trước.

Thấy Cố Nan Vong không đồng ý, Tô Ý Niệm càng nóng nảy.

Cô luôn mãi đi theo sau lưng anh, nói lúi rúi không ngừng: "Anh để em đi chung với anh đi, dù sao, anh có thêm một người đi cùng, cũng có thể dễ quan tâm lẫn nhau."

"..."

Thấy Cố Nan Vong không nói chuyện, cô còn nói: "Chỉ cần anh dẫn em theo, em thề, đảm bảo không quấy rối."

Cô gơ tay lên, thề với anh, đôi mắt hồn nhiên nhìn anh, tựa như lúc nhỏ cho anh ăn chocolate.

Cố Nan Vong vẫn yên lặng, nhưng bước chân đã dừng lại.

Về mặt không tin nhìn Tô Ý Niệm thề: "Em chắc chắn, em có thể đảm bảo không quấy rối?"

Thật ra, lần này anh đến Thương mại quốc tế, không biết sẽ có nguy hiểm gì, nhưng anh có thể chắc chắn lần này đi, hơn một nửa đều là dữ nhiều lành ít.

Anh sợ đến lúc đó sẽ liên lụy đến cô.

Còn nữa, sao cô biết hôm nay mình ra ngoài?

Đầu Cố Nan Vong liên tiếp đặt ra dấu chấm hỏi.

Nhưng chỉ thấy Tô Ý Niệm gật đầu: "Em đảm bảo, đảm bảo không quấy rối"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Bí mật của cô Hồ và dì Đàm (5)

Edit: V.O

Cuối cùng vẫn như mong muốn của Tô Ý Niệm, Cố Nan Vong dẫn cô đến Thương mại quốc tế.

Nhưng điều kiện Cố Nan Vong đưa ra cho cô là, thứ nhất, chỉ cho đi theo sau lưng anh. Thứ hai, lúc nguy hiểm, anh kêu cô chạy tất phải chạy.

Hai điểm này đối với Tô Ý Niệm mà nói chẳng là gì, chỉ cần cô có thể đi cùng anh đến Thương mại quốc tế, những chuyện khác đều là chuyện nhỏ.

Cố Nan Vong tìm được địa chỉ dãy số xa lạ kia gửi đến: "Thiên đài trên tầng cao nhất Thương mại quốc tế."

Tầng cao nhất?

Vì sao lại chọn ở tầng cao nhất?

Hoặc là nói, nơi đó chính là chỗ giao dịch?

Khách sạn Thương mại quốc tế có tổng cộng 32 tầng, gần như mỗi tầng đều thiết kế giống nhau, nhưng ngoại trừ Thiên đài ở tầng cao nhất.

Lúc này trong lòng Cố Nan Vong có linh cảm không tốt, chuyện lần này, chỉ sợ thật sự không chỉ đơn giản là bắt cóc và giết con tin như anh tưởng.

Anh nhìn qua Tô Ý Niệm đi theo bên cạnh anh: "Sợ không? Nếu sợ, bây giờ đi vẫn còn kịp."

Sợ hãi

Đùa gì vậy, nếu cô sợ, sẽ không đi theo anh đến tận đây có được không?

"Anh đang chọc em sao?"

Cô cười cười.

Cố Nan Vong nghe thấy Tô Ý Niệm trả lời như vậy, nói vậy tức là sau này cô đã quyết định rồi, dieendaanleequydoon – V.O, cũng đã nghĩ đến hậu quả.

"Vậy em đi theo anh, đừng có chạy lung tung."

Trước khi vào thang máy, anh dặn dò cô.

Tô Ý Niệm dè dặt cẩn thận đi theo sau lưng anh.

“Biết rồi, sao anh nói nhiều lời thừa thãi vậy.”

Cố Nan Vong bắt đầu đi.

Cô còn ngại anh nói nhiều lời thừa thãi?

Nếu lỡ như cô thật sự xảy ra chuyện, vậy anh có bảy cái mạng cũng không cứu được cô.

Mấy phút đồng hồ sau...

Bọn họ rón rén đi đến Thiên đài, Tô Ý Niệm nhìn quanh bốn phía, chẳng có gì, chỉ có đồ điện gia dụng cũ nát và một ít đồ bỏ đi.

Tình cảnh giác của Cố Nan Vong rất cao: “Nhớ kỹ lời anh nói, cứ trốn sau lưng anh, đừng có chạy lung tung.”

“Ôi, nhóc con, dẫn bạn gái đến?” Nghe thấy giọng nói, nhất thời Cố Nan Vong ngừng lại, Tô Ý Niệm không kịp phản lại, ôm lấy hông Cố Nan Vong.

Cố Nan Vong đứng thẳng, Tô Ý Niệm vẫn ôm anh, không hề có ý định buông anh ra.

Anh rút đôi tay đặt trên người mình ra, nhưng dường như cần chút sức.

Cuối cùng, anh cũng không quan tâm Tô Ý Niệm ôm anh thế nào, trực tiếp xoay người: “Có lời nói thẳng.”

Tô Ý Niệm cũng ôm hông anh xoay người, thật bất ngờ ôm được Cố Nan Vong, cho dù có nguy hiểm, cô cũng không dễ dàng buông tay.

Đối diện, là một người đàn ông đeo dây chuyền vàng, mặt để râu ria.

Cố Nan Vong nhìn người đó, anh ta không phải là lão đại chân chính, trông có vẻ giống người hầu.

“Kêu ông chủ của các anh ra.”

Cố Nan Vong nhẹ nhấc mí mắt, ánh mắt lộ ra một tia không kiên nhẫn.

Loại người hầu này, anh không muốn lãng phí nhiều thời gian.

Người đàn ông đeo dây chuyền vàng nhìn hai người ngọt ngào trước mặt: “Các cậu, ôm ấp ở nơi công cộng, đúng là làm chướng mắt người nhìn.”

Giọng nói rất không phục, nào có người đến cứu con tin bị bắt cóc còn dẫn bạn gái theo, dẫn theo thì thôi, còn đánh như vậy.

Nghe nói như thế, Cố Nan Vong cũng không phản ứng gì.

Nhưng Tô Ý Niệm lại không nhịn được, cái gì gọi là làm chướng mắt người nhìn?

Tô Ý Niệm nhìn người đàn ông đeo dây chuyền vàng trước mặt, trông có vẻ chính là lão trai tân chưa có bạn gái.

Vì thế, câu tiếp theo của cô khiến cho người đàn ông đeo dây chuyền vàng ghen.

“Lão trai tân, sao nhiều lời vậy làm gì?”

“Lão...lão trai tân?”

Con nhóc kia, trông thông minh, sao lại nói ra lại làm tổn thương người khác như thế?

Sao nào?

Bọn họ xem thường đàn ông độc thân có đúng không?

Cố Nan Vong luôn nhìn cười không bật ra, phụt cười ra tiếng.

Không nghĩ tới cô nhóc này, mắng người còn không có một chữ thô tục...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tô Ý Niệm lại tỏ tình (1)

Edit: V.O

Tô Ý Niệm thấy mặt người đàn ông đeo dây chuyền vàng trước mặt càng ngày càng đen, nhất thời trong lòng có linh cảm không tốt.

Cô nấp ở phía sau Cố Nan Vong: “Làm sao bây giờ, hình như em đắc tội anh ta rồi.”

Cố Nan Vong nói nhỏ: “Không phải vừa rồi em can đảm mắng chửi người ta ghê như vậy sao?”

“Còn nữa, cho dù em không nói câu kia, chúng ta cũng đã đắc tội anh ta.”

Tô Ý Niệm nghe Cố Nan Vong nói một câu cuối cùng, nhất thời trong lòng yên tâm không ít, nhưng vấn đề là, bây giờ cô đã đắc tội với anh ta trước đó!

Người đàn ông đeo dây chuyền vàng đen mặt lại không nói gì, Cố Nan Vong thấy hẳn là anh ta sẽ không bùng nổ...

Anh bước tới trước vài bước: “Người đâu?”

Người đàn ông đeo dây chuyền vàng xoay người: “Đi theo tôi, lo quản miệng bạn gái cậu đi, sao đáng đánh vậy chứ?”

Cố Nan Vong nhìn thoáng qua Tô Ý Niệm ở phía sau mình, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

“Miệng của cô ấy, cô ấy muốn nói cái gì, tôi cũng không ngăn được!”

Người đàn ông đeo dây chuyền vàng không nói nữa, bởi vì anh ta biết, sớm hay muộn bản thân cũng sẽ bị hai người này ngược chết.

Người đàn ông đeo dây chuyền vàng dẫn bọn họ đến một căn phòng nhỏ tối tăm, bên trong chẳng có gì, càng đừng nói người.

Vừa mới tiến vào phòng, Cố Nan Vong đã cảm thấy không khí không đúng.

Anh kéo lấy Tô Ý Niệm ở phía sau: “Em đi theo anh.”

Anh dừng bước: “Anh đeo dây chuyền vàng, ba tôi đâu?”

Nơi này không có một người, trực giác đầu tiên của anh nói với anh, bọn họ bị lừa.

Nhưng cuộc điện thoại đó là sao?

Người đàn ông đeo dây chuyền vàng đứng ở cửa căn phòng nhỏ màu đen, ánh mắt để lộ ra không có chút ý tốt nào.

“Người? Ai?” Anh ta cười khế.

Cả quá trình, Cố Nan Vong dùng tay che chở Tô Ý Niệm: “Anh nói ai? Chẳng lẽ các anh lừa tôi?”

Cố Nan Vong này thật khó đối phó.

Vốn cho là có thể thông qua cuộc điện thoại này lừa Cố Khanh Quốc ra thuận tiện cầm chút tiền đến chuộc con của ông ta.

Lại không nghĩ rằng đã bị Cố Nan Vong nhìn thấu.

Còn dẫn theo một cô gái phiền phức như vậy.

Người đàn ông đeo dây chuyền vàng không kiên nhẫn: “Cậu bình tĩnh yên ổn đợi ở đây, dieendaanleequydoon – V.O, chờ lão đại chúng tôi gặp được ba cậu, chúng tôi sẽ thả cậu.”

Cố Nan Vong bắt đầu đi.

Lần đầu tiên anh thấy có người bắt cóc như vậy, lừa anh nói ba anh bị nghi ngờ là kẻ bán cơ mật của công ty, bây giờ lại gọi điện thoại cho ba anh kêu người cầm tiền tới chuộc mạng?

Những người này, làm gì vậy chứ!

Đúng là ngu...

Tô Ý Niệm nhìn tình hình trước mắt, thì ra chuyện bắt cóc này là bắt hai người bọn họ?

Nằm tào.

Hai người bọn họ còn tự vào?

Lần đầu tiên Tô Ý Niệm cảm thấy, bản thân cô bị Cố Nan Vong giỡn chơi.

Chẳng qua, nếu cùng Cố Nan Vong qua một đêm ở bên trong căn phòng nhỏ tối om này, cô cũng cảm thấy đáng giá.

Nhưng cô sợ bóng đêm, đây là sự thật.

Vì thế, cô kéo kéo góc áo Cố Nan Vong: “Nan Vong, anh sợ tối không?”

Cố rất cố gắng nhích tới gần người Cố Nan Vong, cô sợ hơi lơ là sẽ không thấy tăm hơi...

Anh là ánh mặt trời ấm áp của riêng cô trong bóng tối này.

Nghe thấy lời Tô Ý Niệm.

Thì ra cô sợ bóng tối?

“Em nói xem?”

“Anh đừng lộn xộn, không chừng ở đây còn có vật thể không rõ đột nhiên bật ra.”

Cố Nan Vong vốn chỉ muốn dọa cô, kết quả, cô thật sự bị dọa.

Tô Ý Niệm sợ tới mức vui sướng vùi thẳng vào lòng Cố Nan Vong, cũng không dám lên tiếng, cứ ôm anh như vậy.

Mà lúc này, hai tay Cố Nan Vong ôm eo cô, Tô Ý Niệm rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay của Cố Nan Vong truyền đến.

Tư thế của hai người này vô cùng ái muội, cả mặt Tô Ý Niệm vùi vào cổ Cố Nan Vong, thường xuyên không yên phận cọ cọ vài cái.

Dẫn đến dòng khô nóng của Cố Nan Vong từ từ càng lúc càng mạnh mẽ.

Anh đè đầu cô lại: “Đừng nhúc nhích, động đây nữa cẩn thận anh sẽ bỏ em lại.”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tô Ý Niệm lại tỏ tình (2)

Edit: V.O

Nghe thấy Cố Nan Vong nói muốn ném cô xuống khỏi người anh.

Cuối cùng cô cũng thành thật yên tĩnh.

Tuy trong phòng tối, nhưng người đàn ông đeo dây chuyền vàng đứng ở trước cửa có thể nhìn thấy hai người bọn họ đang làm gì.

Ở ngoài cửa, ngược đãi anh ta còn chưa đủ.

Lại tiếp tục ngược ở trong này?

Người đàn ông đeo dây chuyền vàng dứt khoát: "Tôi cho các cậu thời gian, có chuyện gì thì gọi tôi."

Sau đó, bọn họ chỉ thấy người đàn ông đeo dây chuyền vàng đen mặt, đi ra cửa.

Tô Ý Niệm bám lên người Cố Nan Vong, nhìn người đàn ông đeo dây chuyền vàng đi ra ngoài: "Aiz, áp lực mà người đàn ông đeo dây chuyền vàng này phải chịu cũng quá lớn?"

Bọn họ còn chưa làm gì mà...

Cố Nan Vong thấy cô quay mặt: "Nếu như vừa rồi em nhìn thấy anh và cô gái khác thân thiết như thế này, anh nghĩ em sẽ giết anh."

Nói xong, Cố Nan Vong lại nở nụ cười.

Tô Ý Niệm nghe thấy câu đó đã nổi giận.

"Anh thử xem."

"Còn nữa, cái gì gọi là anh và cô gái khác thân thiết? Người khó thu phục như anh, còn thân thiết với cô gái khác."

"..."

Nhất thời Cố Nan Vong nghẹn lời.

Anh kéo bàn tay khoát lên người anh xuống: "Xuống."

Lời của anh, như là mệnh lệnh.

Cô không muốn xuống.

"Không."

Cố Nan Vong nhận ra cô đang làm nũng, cả mặt lập tức không tốt lắm.

Bởi vì anh hiểu biết bản lĩnh làm nũng của cô.

Tô Ý Niệm thấy Cố Nan Vong không đẩy ra, cho rằng anh đồng ý để cô tiếp tục bám lên người anh.

Ôm cổ anh, hai chân kẹp ngang hông anh, mặt từ từ tới gần anh.

Đương nhiên Cố Nan Vong biết Tô Ý Niệm muốn làm gì.

Chỉ là bây giờ hai người bọn họ bị nhốt ở trong căn phòng tối nhỏ này, vẫn nên nghĩ làm thế nào để ra ngoài thì tốt hơn.

Vì thế anh nghiêng đầu: "Đi xuống, dieendaaneequydoon – V.O, anh không dám đảm bảo kể tiếp anh sẽ làm ra chuyện gì."

Anh chỉ muốn dọa cô, vốn cho là cô sẽ tuột xuống khỏi người anh, nhưng dường như lại khiến cô được một tác lại tiến một thước.

Tô ý niệm lười phải nhiều lời với anh, nghiêng đầu tiếp tục chôn ở hõm cổ anh, tiến sát vào lỗ tai anh gần từng tiếng: "Em không hề để ý chút nào, hơn nữa em đã chuẩn bị tinh thần bán mình cho anh, cho nên anh làm gì em cũng đều phối hợp."

Cô nói chuyện như đang thổi khí, Cố Nan Vong thật có thể cảm nhận được rõ ràng một luồng gió nóng truyền vào tai, vành tai vốn là chỗ mẫn cảm nhất của anh.

Cô gái này, hoàn toàn là đang đùa với lửa.

Anh lại ấn chặt đầu cô, miệng đặt vào tai cô: "Em đừng lộn xộn, tình huống hiện tại, vẫn nên nghĩ làm thế nào ra ngoài mới được."

"Nếu không, một giây sau anh có thể ném em xuống khỏi người anh."

"Còn nữa, có ai từng nói với em, em, thật sự, rất, nặng."

Lời nói trước đó, Tô Ý Niệm có thể nhin, chỉ là câu sau.

Cái gì gọi là cô thật sự rất nặng?

Rõ ràng cô chẳng nặng chút nào có được không?

Tô Ý Niệm nghe câu đó, cho dù cô muốn tiếp tục bám lên người Cố Nan Vong thế nào cũng phải tuột xuống khỏi người anh.

Cô sửa sang lại quần áo bản thân, dường như hơi tức giận.

Cố Nan Vong xoa xoa bả vai bị cô ghim chặt, thật sự đau quá. . .

Anh nhìn thoáng qua Tô Ý Niệm lúc này đang hờn dỗi: "Được rồi, đừng mày chau ừ dột, em cứ đợi ở đây đi!"

Nghe Cổ Nan Vong nói ra những lời này, cho rằng anh sẽ đi.

Kéo góc áo của anh, về mặt tội nghiệp nhìn anh.

"Đừng bỏ lại em, không phải bởi vì em lo anh gặp chuyện không may mới đi theo anh sao, nào biết bây giờ chúng ta bị nhốt!"

Hơn nữa cô cảm thấy lần bắt cóc này, hoàn toàn chỉ là chơi trốn tìm với bọn họ, những người này, thật là ngu bạo!

Chẳng qua như vậy cũng cho cô và Cổ Nan Vong có cơ hội ở chung.

Nhưng giấc mơ đêm qua, thật sự rất chân thật.

Nếu đã vậy, ngày hôm nay cũng không xảy ra chuyện gì, nói vậy cũng sẽ không thể xuất hiện chuyện đó.

Mà vấn đề lúc này là, Cổ Nan Vong muốn đi!

Thì ra cô gái này, lo lắng chuyện này.

Anh trấn an tâm tình của cô: "Không phải là anh đi, anh chỉ cảm thấy, chuyện bắt cóc lần này thật là nhàm chán, anh phải đi tìm bọn họ nói rõ ràng, hướng hồ, ba anh cũng không có nhiều thời giờ như vậy để dây dưa với bọn họ."

Nhưng, công ty ba xây ra vấn đề, đây là thật.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tô Ý Niệm lại tỏ tình (3)

Edit: V.O

Thật ra lần bắt cóc này, cũng không có gì nguy hiểm đối với Tô Ý Niệm và Cổ Nan Vong.

Chẳng qua bọn họ mất tích lâu như vậy, Cổ Giai Giai sớm đã sút đầu mẻ trán ở trường học.

"Thu Hi, Ý Niệm có từng nói với cậu, cậu ấy ra ngoài khi nào không?"

Thu Hi lắc đầu, Tô Ý Niệm hoàn toàn không nói cho cô biết có được không?

Cổ Giai Giai càng nóng nảy, cô gọi điện thoại cho anh, mới phát hiện anh hoàn toàn không mang theo điện thoại.

"Vậy phải làm sao bây giờ!"

Cổ Giai Giai đi tới đi lui bên cạnh Thu Hi.

Thu Hi bị cô đi tới đi lui làm chóng mặt: "Cậu đừng đi nữa, Tô Ý Niệm là anh cậu, hai người lớn như vậy, không sao đâu."

Hơn nữa, Cổ Nan Vong là ai?

Ai còn có thể trói được anh?

...

"Tiểu Trương, phô tô một bản tài liệu này."

"Còn nữa, Tiểu Lý, không phải làm như thế."

"Người nào đó, vừa mới đưa cho tôi bảng báo cáo tài vụ thiếu một số không, làm lại lần nữa đi."

"Nhanh chút nhanh chút, tốc độ." Lúc này Cổ Ấn Quốc đã vọt đến mức nước miếng cũng nuốt không xong, nào còn có thời gian nhận điện thoại bàn.

Trợ lý Lý nghe thấy điện thoại trên bàn Cổ Ấn Quốc vang lên, thuận tay nhận: "Alo, xin chào, đây là Tập đoàn Cổ Thị."

"Cố Ân Quốc đâu?" Một giọng nam trầm ồm từ trong điện thoại truyền đến.

Trợ lý Lý cũng không biết người đầu kia điện thoại là ai, vì thế vừa vội vàng với tài liệu trong tay vừa vội vã nói: "Có chuyện gì, nói nhanh đi."

Người đầu kia điện thoại, dieendaanleequydoon – V.O, không vội không chậm mở miệng: "Cô nói với ông ấy, con trai và con dâu ông ấy đang ở trên tay tôi, nếu muốn để bọn họ toàn thân mà lui từ nơi này của tôi, vậy, ông ấy cũng không cần phải quan tâm nhiều, chẳng qua..."

"Chẳng qua cái gì?" Trợ lý Lý nhướng mày, bấm tay tính toán, việc này cũng không đơn giản như trợ lý Lý tưởng.

Trợ lý Lý bỏ tài liệu đang chuẩn bị ký tên trong tay xuống.

Người đầu kia điện thoại lại mở miệng: "Cô hẳn là người trong công ty đúng không? Ông ấy vẫn vậy, giống hệt như trước, chẳng hề có lòng để phòng với bất kỳ ai."

Trợ lý Lý khẽ cười một tiếng, nhìn qua cửa sổ xem Cố tổng đang vội vàng gõ bàn phím.

Không thể không nói, tuy Cố tổng đã năm sáu mươi tuổi, nhưng, một người đàn ông đến tuổi trung niên, còn có thể hết sức tập trung dành tất cả tâm tư cho công việc, người đàn ông này, thật tình không đơn giản.

Mà người đàn ông đầu kia điện thoại cũng như vậy, thật tình không đơn giản.

"Anh rốt cuộc là ai? Còn nữa, Tổng giám đốc chúng tôi rất yên tâm về tôi."

Nghe câu đó, mày người đàn ông ở đầu kia điện thoại nhủ lại, ngọn lửa giận trong nội tâm nhất thời thiêu đốt.

"A, vậy sao? Vậy thì, nhờ cô chuyển lời cho Tổng giám đốc các cô, muốn gặp con trai và con dâu của ông ấy, phải đến Thương mại quốc tế gặp tôi." Tổng Gia Minh gần từng tiếng rất rõ ràng.

Trợ lý Lý đi theo Cố Ân Quốc nhiều năm, tự nhiên cô ta biết tính cách của Tổng giám đốc bọn họ.

Cho nên đối với việc Tổng Gia Minh gác điện thoại, cô ta cũng không ngạc nhiên.

Trợ lý Lý ổn định lại cảm xúc bản thân, cầm điện thoại, trong lòng có chút không yên.

Trợ lý Lý gõ cửa phòng Cố Ân Quốc hai lần.

Cố Ân Quốc gật đầu với trợ lý Lý, ý bảo cho trợ lý Lý vào.

Trợ lý Lý tắt cung tắt kính đứng ở trước mặt Cố Ân Quốc, nói chuyện có chút ấp úng: "Cố, Cố tổng, vừa rồi, có cuộc điện thoại gọi tới, nói thiếu gia và thiếu phu nhân đã bị trói rồi."

Lúc nghe được thiếu gia, Cố Ân Quốc cũng không có phản ứng quá lớn.

Nhưng nghe thấy thiếu phu nhân, mặt Cố Ân Quốc không hiểu.

"Thiếu phu nhân?" Ông chưa từng nhớ, Cố Nan Vong có bạn gái?

Hơn nữa chuyện của Cố Nan Vong, ông biết rõ ràng, còn nữa, cho dù con dâu và con ông bị bắt trói thì tìm ông có ích lợi gì?

Con trai không bảo vệ được vợ mình, vậy còn là người nhà họ Cố sao?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Tô Ý Niệm lại tỏ tình (4)

Edit: V.O

"Co đi nói với bọn họ, đối với con trai, tôi đã sớm không quan tâm nó nữa rồi." Ông xoay người, cầm một quyển sách trên giá sách, dường như nhớ tới gì đó: "Còn nữa, thuận tiện, nói với tiểu thiếu gia, vợ mình cũng không bảo vệ được, nó có còn là đàn ông không?"

Có còn là đàn ông không?

Cố tổng, có phải anh lấy sai kịch bản rồi không?

Trợ lý Lý sững sốt một lát, nhớ tới lời nói trong điện thoại của người đàn ông: "Cố Ân Quốc phải tự mình đến Thương mại quốc tế gặp ông ta", trợ lý Lý mở miệng lần nữa.

"Cố tổng, người đàn ông đó nói, anh phải tự mình đến Thương mại quốc tế gặp ông ta, thì bọn họ mới tha thiếu gia và thiếu phu nhân." Trợ lý Lý chuyển lời chi tiết.

Đàn ông?

Mấy chục năm nay, ông luôn luôn chưa bao giờ từng đắc tội ai ở trên thương trường.

Nếu nói, thật sự có.

Đó cũng đã là chuyện bảy năm trước rồi.

Lòng ông đột nhiên căng thẳng: "Đàn ông? Họ gì?"

"Người này họ Tống, tên là Gia Minh."

Tống Gia Minh?

Thật là Tống Gia Minh?

Người này, đã hoàn toàn biến mất ở trong cuộc sống của bản thân ông bảy năm rồi.

Cố Ân Quốc và Tống Gia Minh bọn họ có ân oán cá nhân, chỉ có trong lòng chính bọn họ mới rõ ràng.

~

Trong căn phòng nhỏ tối đen.

Tô Ý Niệm ép buộc Cố Nan Vong một hồi lâu rốt cuộc cũng dừng lại.

Cố Nan Vong nhìn về mặt Tô Ý Niệm buồn rầu, nhưng vẫn bị cô làm cho thỏa hiệp: "Được rồi, anh không đi, ở chỗ này với em."

Nghe câu đó, Tô Ý Niệm lập tức vực dậy tinh thần.

Cô ngần ngại nhìn chằm chằm Cố Nan Vong thật lâu.

Trước kia bản thân cô thích anh cũng chỉ đơn thuần cảm thấy vẻ ngoài của anh đẹp trai, bây giờ càng nhìn càng đẹp trai, cô chưa bao giờ nghĩ tới, bản thân có thể có lúc ở chung với anh.

Đột nhiên cô nghĩ, lúc trước khi giúp cô bỏ tức, dieendaanleequydoon – V.O, anh từng đồng ý ăn bữa tối dưới nển với cô, sẽ không quên chứ?

Cô lập tức lắc đầu, nhắc nhở anh: "Nan Vong, lúc trước anh đồng ý với em một chuyện có nhớ không?"

Về mặt Cố Nan Vong không biểu, hơn nữa cho dù là có biểu cảm, ở trong căn phòng nhỏ tối om này, cô cũng không thấy rõ.

Cố Nan Vong: "Chuyện gì?"

Tô Ý Niệm nghe câu này của anh, nhìn bộ dạng là biết anh đã quên rồi.

"Chuyện đó, chính là, lúc trước anh nói, nếu em có thể thi Toán đạt tiêu chuẩn, sẽ cùng ăn bữa tối dưới nển với em, anh sẽ không quên nhanh như vậy chứ?"

Thật là quý nhân hay quên.

Cô thật sợ anh trở mặt không nhận.

Bữa tối dưới nển?

Hình như là có chuyện như vậy.

Nhưng Cố Nan Vong vẫn nói: "Không nhớ rõ." Anh mím môi.

Lúc Tô Ý Niệm nghe được câu "Không nhớ rõ.", lại bắt đầu sốt ruột.

Cô vội vã đứng dậy, đóng cửa cánh tay anh, bắt đầu làm nũng: "Không được, không được, rõ ràng anh còn nhớ, nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu."

Giọng nói của cô vô cùng tình tứ, tuy cô đang làm nũng, nhưng, Cố Nan Vong lại không ghét.

Thấy Cố Nan Vong không nói chuyện, cô nhú mày, lại tiếp tục nói: "Nan Vong, chúng ta đều là vợ chồng già, ăn bữa tối dưới ánh nến, không đủ đúng không?"

Vợ chồng già?

Cô nhóc này thật biết dùng thành ngữ!

Cố Nan Vong vẫn không nói gì.

"Vậy có phải mức đạt tiêu chuẩn môn Toán quá thấp không? Em thi 90 là được, thành ý này cũng quá nhiều đúng không? Nếu anh lại không đồng ý nữa, không đồng ý, em sẽ. . ."

Tô Ý Niệm ghen, cô thật sự vội.

Hơn nữa cô đã nghĩ xong, lễ tình nhân năm nay, cô phải trải qua cùng Cố Nan Vong.

Cố Nan Vong thấy cô ghen, hỏi: "Em sẽ thế nào?"

Tô Ý Niệm nảy ra ý nghĩ, anh đã không đồng ý, vậy em đây cũng chỉ có thể đi cùng người khác, anh giả bộ, em xem anh giả bộ.

Cô buông lỏng cánh tay đang phe phẩy tay anh ra, quay đầu, không chút để ý nói: "Anh không đồng ý, em kêu Trịnh Thái Hòa đi cùng, dù sao cậu ta thích em như vậy, em luôn luôn chưa cho cậu ta câu trả lời thuyết phục."

"Hơn nữa, em theo đuổi anh lâu như vậy, bảy năm, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, cho dù là tảng đá cũng đã mài thành phấn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tô Ý Niệm lại tỏ tình (5)

Edit: V.O

Trịnh Thái Hòa?

Ba chữ kia căng chặt ở trong lòng Cố Nan Vong, từ khi nào thì, anh có thêm một tình địch vậy hả?

Nhưng anh vẫn không lên tiếng.

Lặng lặng ngồi ở đằng kia, anh chỉ muốn làm mỹ nam tử yên lặng cần sự thanh khiết.

Anh nhắm mắt lại, như đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tô Ý Niệm thấy Cố Nan Vong vẫn không lên tiếng, rất giữ bình tĩnh!

Ngay lúc ai trong bọn họ cũng không nói gì.

Cánh cửa căn phòng nhỏ tối đen "Két" một tiếng, mở ra.

Bọn họ nhìn thấy chính là, mặc một bộ tây trang màu đen, bộ dạng này đối với Tô Ý Niệm mà nói, đó là tuyệt đối đẹp trai, chẳng qua, thoát nhìn dường như có chút già, không phải nói là trầm ổn.

Người đàn ông nhìn Cố Nan Vong, vẻ mặt không thể tưởng tượng được.

Không nghĩ tới, con trai Cố Ấn Quốc kia sinh ra, lại rất đẹp trai?

"Cậu, chính là con trai của Cố Ấn Quốc?" Ông ta đi tới Cố Nan Vong.

Cố Nan Vong gật gật đầu, không rõ người đàn ông trước mắt này muốn làm gì, nhưng rõ ràng anh cảm nhận được sát khí.

Lấy tay che chở Tô Ý Niệm, ra hiệu kêu cô trốn sau lưng anh.

Tô Ý Niệm rất nghe lời, vì thế làm theo ý anh.

Tổng Gia Minh nhìn Cố Nan Vong, không tệ, tên nhóc này lại còn hiểu bảo vệ người mình yêu, hiểu chuyện hơn người đàn ông kia.

"Ông là ai?" Cố Nan Vong cảm thấy người đàn ông này sẽ không làm gì bọn họ, nhưng không thể không đề phòng.

Tổng Gia Minh đặt mông ngồi lên ghế dựa, bắt chéo chân, nào còn có sự uy nghiêm lúc mới vừa rồi vào cửa.

Uy nghiêm cái gì, tất cả đều bị chó ăn.

"Tôi là ba cậu." Tổng Gia Minh thân nhiên mở miệng, nhìn Cố Nan Vong và Tô Ý Niệm tránh ở phía sau Cố Nan Vong, dieendaanleequydoon – V.O, cong môi.

"???" Mặt Tô Ý Niệm mờ mịt.

"Có bệnh."

Giọng điệu lúc Cố Nan Vong nói ra hai chữ này giống như đúc mỗi lần Cố Án Quốc mắng anh, anh rất hoài niệm cũng rất tương niệm.

"O? Cậu không tin?" Tổng Gia Minh hỏi lại.

"Thần kinh."

"O, cậu không muốn biết, tôi và ba cậu, là quan hệ gì sao?" Tổng Gia Minh thành công khiến cho Cố Nan Vong tò mò.

"Rốt cuộc ông có mục đích gì?" Tuy Cố Nan Vong tò mò, nhưng so với tò mò, anh vội hơn.

"Mục đích? Tôi thật có mục đích, muốn biết vì sao ba cậu và mẹ cậu ly hôn không?"

Người đàn ông này, rốt cuộc ông ta muốn làm gì?

Dẫn hai người họ đến nơi này, chỉ vì biết rõ ràng vấn đề nhảm chán này?

"Đương nhiên tôi biết, không cần ông phải nhiều lời."

Tổng Gia Minh nhìn Cố Nan Vong chỉ cảm thấy khôi hài, xem ra Cố Án Quốc vẫn không nói cho anh biết quan hệ giữa bọn họ và anh?

Vậy...

Ông ta đứng dậy, ngón tay xẹt qua bả vai Cố Nan Vong, điều này làm cho ánh mắt Cố Nan Vong lộ ra một tia chán ghét và bụng truyền đến một trận ghê tởm.

Tự nhiên Tô Ý Niệm không rõ rốt cuộc người đàn ông này muốn nói cái gì, cô chỉ cảm thấy, người đàn ông này, không bình thường.

Đầu ngón tay Tổng Gia Minh nâng cằm Cố Nan Vong lên, ánh mắt có nhiều hứng thú nhìn anh: "Cậu có biết, tôi luôn luôn cảm thấy hứng thú với cái gì không?"

Cố Nan Vong ngẩng cằm, cổ truyền đến cảm giác đau nhức, ánh mắt càng nhiều mà chán ghét: "Cái gì?"

"Đàn ông." Tổng Gia Minh mới mở miệng, Cố Nan Vong như bị khiếp sợ, lập tức lùi về phía sau.

Anh đỡ lấy Tô Ý Niệm sắp ngã ra phía sau: "Có bệnh, biến thái, ghê tởm, lưu manh, vô sỉ."

Đương nhiên, những lời này cũng không phải là do Cố Nan Vong nói.

Đây là Tô Ý Niệm nghĩ ra hết tất cả từ ngữ cô biết trong khoảng thời gian ngắn để mắng người đàn ông này trong một lần.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tôi yêu không nhiều lắm, vừa khéo đủ cả đời (1)

Edit: V.O

Lúc Tô Ý Niệm mở miệng, Tổng Gia Minh mới chuyển tầm mắt về phía cô.

Lúc này ông ta mới chú ý tới người phụ nữ bé nhỏ phía sau Cố Nan Vong.

Ánh mắt ông ta quét lên người Tô Ý Niệm từ đầu tới đuôi, chuẩn xác mà nói, hẳn là cô, gái, nhỏ, mới đúng.

"Ồi, cô gái nhỏ, đủ gan!" Ông ta cười nhìn Tô Ý Niệm.

Đương nhiên Cố Nan Vong không thể để Tổng Gia Minh tiếp cận Tô Ý Niệm nửa phần, che chở cả quá trình.

"Ông, e là chức năng của ông không được đúng không, mới đi thích đàn ông." Tô Ý Niệm vừa nói xong, hoàn toàn khiến Cố Nan Vong sợ ngẩn người.

Cô nhóc kia, cả ngày lên lớp học cái gì vậy?

Trong đầu toàn những thứ loạn thất bát tao?

Thật sự muốn mua một bao nước thải trét lên người cô.

Tổng Gia Minh cũng không nghĩ tới, Tô Ý Niệm sẽ thốt ra lời như vậy.

"Chức năng không được? Cô gái nhỏ, cô còn chưa hoàn toàn phát dục, sao cô biết chức năng của tôi không được?" Tầm mắt Tổng Gia Minh từ từ chuyển đến hai phần thịt nhô ra phía trước của Tô Ý Niệm.

Tô Ý Niệm vô thức lấy tay che, mặt nháy mắt đỏ lên như quả táo.

"Này, đừng rảnh rồi đùa giỡn bạn gái tôi." Cố Nan Vong vẫn dùng tay che chở như thường: "Rốt cuộc ông có chuyện gì, không thể giải quyết nhanh sao?" Anh không hề muốn ở trong cùng một căn phòng với tên biến thái này một phút giây nào.

Bạn gái?

Tô Ý Niệm chỉ nghe được hai chữ kia trong câu thoại vừa rồi.

Nháy mắt, nội tâm cảm thấy ấm áp, như uống Tam Cửu Vị Thái (một loại thuốc dạ dày).

"Tôi đã nói, không có gì khác, chỉ là khi nào ba cậu tới gặp tôi, lúc đó tôi sẽ thả các cậu ra ngoài."

"Vậy chỉ sợ ông sẽ thất vọng, dieendaaneequydoon – V.O, bởi vì ba tôi sớm đã không quan tâm đến tôi nữa rồi."

Tổng Gia Minh vừa nghe, mày nhíu lại.

Mà trong lòng cũng vô cùng bức bối.

Giới cho Cố Ấn Quốc, công ty bị thiếu hụt nhiều như vậy, ông cũng có thể xử lý, mà bây giờ, ông cũng không quan tâm đến con trai ruột của chính mình.

Thật muốn biết, ông còn có thể xử lý chuyện gì?

Ông ta không nói hai lời, đóng sập cửa đi ra ngoài.

Đợi sau khi Tổng Gia Minh đi ra ngoài, Cố Nan Vong và Tô Ý Niệm mới từ từ thả lỏng tâm tư.

~

Mà lúc này, Tập đoàn Cố Thị.

Sau khi nghe thấy Cố Nan Vong và con dâu ông ở trong tay Tổng Gia Minh, Cố Ấn Quốc cũng không vội.

Bởi vì ông biết tính cách của Tổng Gia Minh, tạm thời sẽ không làm gì hai người bọn họ.

Ông cầm lấy điện thoại, tìm được dãy số quen thuộc, sau đó lướt gọi.

"Alo, cậu ở đâu?"

Không biết người đầu kia điện thoại nói cái gì, Cố Ấn Quốc nhướng mày: "Được, đến lúc đó cậu tới đây một chút."

Sau khi cúp điện thoại, Cố Ấn Quốc ngồi trên ghế xoay, nhắm mắt lại, xoa xoa huyết thái dương.

Trong đầu, luôn luôn có hình bóng của Tổng Gia Minh.

Khi đó, Tổng Gia Minh là CEO Tổng Thị, mà Cố Ấn Quốc ông chẳng là gì cả, chỉ là Tổng quản lý của Tập đoàn Tổng Thị.

Lúc đó, ông không hiểu, vì sao chỉ cần Tổng Gia Minh đi công tác, đều sẽ dẫn ông theo.

Sau này ông hiểu ra, ông ta hoàn toàn không phải là đi công tác.

Tâm tư nhỏ của Tổng Gia Minh, ban đầu Cố Ấn Quốc cũng không để ý.

Cho đến sau này, sau khi từng chuyện một xảy ra càng ngày càng bất thường, ông mới đột nhiên phát hiện.

Thì ra, ông ta đối với mình, dụng tâm kín đáo.

Nhưng, cũng đã qua bảy năm rồi.

Cho dù ông không quên được Tổng Gia Minh, vì sao, ông lại không quên được?

Lúc trước ly hôn với mẹ Cố Nan Vong chẳng phải vì ông yêu người phụ nữ khác.

Mà là ông phát hiện, ông hoàn toàn chưa từng thích phụ nữ.

Ông luôn luôn đều thích đàn ông.

Chỉ là lúc trước trong nhà thúc giục kết hôn vội, mà trùng hợp Đàm Đường lại thích ông, cho nên, mới mượn nước đẩy thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tôi yêu không nhiều lắm, vừa khéo đủ cả đời (2)

Edit: V.O

Cố Giai Giai và Thu Hi đã đợi ở ký túc xá được nửa ngày.

Cố Giai Giai vẫn không kìm nén được, lỡ như thật sự xảy ra chuyện gì, vậy nên làm cái gì bây giờ?

Cuối cùng cô vẫn gọi điện thoại cho Cố Ấn Quốc.

"Ba, anh con và Niệm Niệm đã xảy ra chuyện." Đợi sau khi người đầu kia điện thoại nhận cuộc gọi, nội tâm Cố Giai Giai rất sốt ruột.

"Ba biết, tên nhóc thối này..." Cố Ấn Quốc lại trầm tư nửa ngày: "Chẳng qua, chẳng lẽ Niệm Niệm chính là bạn gái của anh con?"

Cố Giai Giai cũng phục ba cô rồi.

Đã lúc nào rồi, đây không phải là trọng điểm có được không?

"Ba, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là anh con bị bắt!"

"Ừm, anh con da dầy thịt béo, bị bắt không quan trọng, thật ra, người bọn họ muốn gặp không phải là anh con, mà là ba." Ông nói chi tiết cho Cố Giai Giai.

"Sao lại thế?" Cố Giai Giai không hiểu ra sao.

"Dù sao, chuyện này nói thì dài dòng."

"Vậy thì nói ngắn gọn."

"Con chơi thành ngữ với ba?" Cố Ấn Quốc hỏi lại.

"Được được, thấy ba không nóng nảy, con vội cũng vô dụng." Cố Giai Giai bắt đầu dĩ cụp điện thoại.

~

Lúc này, tình cảnh trong căn phòng nhỏ tối đen hài hòa.

"Ba cây ba có hai." Tổng Gia Minh nhìn bài trong tay mình, lớn nhất cũng là con hai.

"Ba cây năm có tám." A, muốn đấu với tôi.

"Qua." Cố Nan Vong qua như thường.

"Cái này cũng không cần?" Tổng Gia Minh ngạc nhiên, bài trong tay Cố Nan Vong là cái gì vậy, nhỏ vậy sao?

Ông ta lại nhìn thoáng qua bài trong tay mình, dieendaaneequuydoon – V.O, chỉ còn ba cây, tình thế thắng đã định rồi.

Ông ta ngồi thẳng người: "Nếu tôi thắng, điều kiện của các cậu, có tính không?"

Điều kiện?

"Tính, đương nhiên tính, nhưng cứ xem rốt cuộc ông có thắng chúng tôi được không trước đã." Tô Ý Niệm nhủ mảy mảy với Cố Nan Vong.

Sau một giây đi ra ngoài căn phòng nhỏ tối đen, Tổng Gia Minh đã cảm bộ bài vào, cho nên mới có cảnh tượng hài đó.

Ông ta chỉ muốn gặp Cố Ấn Quốc, không nghĩ tới lại khó như vậy, sớm biết vậy, lúc trước ông ta đã không thả Cố Ấn Quốc đi.

Điều kiện của bọn họ chính là, nếu Tổng Gia Minh thắng, hai người bọn họ phải dẫn Tổng Gia Minh đi gặp Cố Ấn Quốc.

Nhưng nếu Tổng Gia Minh thua, vậy, muốn gặp Cố Ấn Quốc, phải dựa vào chính ông ta, hơn nữa còn phải thả hai người bọn họ ra.

Lúc ban đầu, khi Cố Nan Vong nghe được Tổng Gia Minh thích ba mình, về mặt anh ngạc nhiên, vô cùng không muốn tin sự thật này.

Sau này, Tổng Gia Minh nói với Cố Nan Vong, ba và mẹ anh ly hôn, không phải vì ba anh có người bên ngoài, mà là vì ba anh giống với ông ta, đều thích đối phương, vậy nên trong lòng Cố Nan Vong, có một chút thay đổi.

Tổng Gia Minh thích Cố Ấn Quốc đã rất lâu rất lâu, lâu đến chính ông ta còn không nhớ rõ, như một thói quen, có đôi khi làm bất cứ chuyện gì cũng không biết sao lại nhớ tới Cố Ấn Quốc.

Sau này, sau khi ông ta nói hết tất cả mọi chuyện cho Cố Nan Vong biết, Cố Nan Vong bắt đầu từ từ chấp nhận.

Nhưng anh vẫn cảm thấy, như vậy không công bằng với người mẹ đã ly hôn của anh.

Tổng Gia Minh nói: "Trong thế giới tình cảm, không có ai công bằng với ai, cũng không có ai sẽ thích người không thích phương này mà đi thích một phương khác. Có đôi khi, tình cảm là một bên tình nguyện, phải thừa nhận thất bại."

"Chúng ta thích một người, mà vừa khéo giới tính của người kia giống bản thân mình. Trong thế giới tình cảm, không phải nên có kỳ thị, mà là ngang bằng nhau."

"Thật ra, cậu muốn hỏi tôi yêu Cố Ấn Quốc đã bao lâu, bản thân tôi cũng không rõ. Nhưng tôi biết, tôi không yêu nhiều lắm, vừa khéo đủ cả đời."

- ----

V.O: Edit tới đây lại có cảm giác, ế... thế hóa ra truyện này là đam à??? WHAT THE HELL!!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Tôi không yêu nhiều lắm, vừa khéo đủ cả đời (3)

Edit: V.O

"Tôi không yêu nhiều lắm vừa khéo đủ cả đời."

Những lời này Cố Ân Quốc nghe được, đó là những lời tâm tình động lòng người cỡ nào.

Từ lúc ông ta không dám đi chứng thực tình cảm của mình và Tổng Gia Minh, ông ta làm ờ Đàm Đường, thật ra, nghĩ tới nghĩ lui, ông ta cảm thấy Tổng Gia Minh nói rất đúng.

Trợ lý Lý tất ghi âm đi, tất cung tất kính đứng ở trước mặt Cố Ân Quốc, chờ ông mở miệng nói chuyện.

Cố Ân Quốc lại chậm chạp không mở miệng.

-

Trong căn phòng nhỏ tối đen, ba người đầu xong ván bài đó, hai tay Tổng Gia Minh chống cằm, kết cuộc rất rõ ràng, cây bài Cố Nan Vong cầm trong tay chính là con át chủ bài, cho nên, Tổng Gia Minh thua.

Cố Nan Vong bỏ bài xuống, thì ra lúc trước ba và mẹ ly hôn, chẳng phải bởi vì ba có người bên ngoài, mà là vì ba và người đàn ông trước mặt này có quan hệ khác biệt như vậy.

Thật ra sau này nghĩ lại, ông ta nói, cũng không sai.

Con người ở trên đời, đều cũng có thể yêu hoặc là được yêu, anh nghĩ, lúc ba ở cùng với ông ta, hẳn là hạnh phúc!

Như vậy...

Cố Nan Vong như đưa ra một quyết định vĩ đại, đứng dậy, chống hai tay lên bàn: "Chú Tổng, thật ra, chú nói rất đúng, trước kia, dù sao cũng là vì, ba tôi không phụ trách đối với mẹ, sinh ra tôi xong lại bỏ tôi, hôm nay sau khi gặp chú, tôi mới phát hiện, thì ra, ba luôn luôn đều là một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa."

Tô Ý Niệm ở bên cạnh háo sắc nhìn Cố Nan Vong, dieendaaneequydoon – V.O, không nghĩ tới, lúc Cố Nan Vong nói ra những lời này, lại đẹp trai như vậy.

Về mặt Tổng Gia Minh ngạc nhiên: "Cho nên, cậu quyết định rồi sao?"

Cố Nan Vong gật đầu.

Cố Nan Vong còn nói: "Thật ra, người như ba tôi, chỉ cần chú chịu thua ông ấy, ông ấy sẽ gặp chú."

Cho nên sau đó, Tổng Gia Minh đã thật sự đi tìm Cố Ân Quốc nhận thua.

Mà ông ta cũng hết lòng tuân thủ lời hứa, thả Cố Nan Vong và Tô Ý Niệm ra.

~

Đi ra Thương mại quốc tế, Cố Nan Vong kéo kéo túi sách, tất cả những chuyện xảy ra, đều giống như là đang nằm mơ.

Tô Ý Niệm tiếp tục chơi ngón tay: "Aiz, Nan Vong, vậy anh cũng không đi tìm manh mối về mẹ anh à."

Lúc trước, Cố Nan Vong muốn tìm được mẹ, vì chính là vì sao phải bỏ anh và Giai Giai, mặc kệ bọn họ, nhưng bây giờ, anh gặp được Tổng Gia Minh, một người đàn ông yêu ba như mạng.

Cố Nan Vong dừng bước, quay đầu nhìn Tô Ý Niệm, giọng điệu vẫn kiên định như trước: "Không, anh đã nhận được Quán quân Olympic Toán, cũng sẽ đi tham gia thi đấu với cô Hồ, tìm manh mối về mẹ, anh sẽ vẫn như trước."

Sau đó, Cố Nan Vong và Tô Ý Niệm cùng sóng vai đi về phía trước.

Thật ra, sau này Tô Ý Niệm nghĩ lại, có thể nguyên nhân Cố Nan Vong không dám chấp nhận cô, chắc là vì gia đình anh?

Hoặc là, anh sợ hôn nhân.

~

Đàm Đường sau khi gặp Hồ Lam Hi xong, trong lòng luôn luôn lo lắng một việc.

Tháng sau, Cố Nan Vong sẽ đến thành phố A, trong lòng bà, vô cùng muốn đi gặp con trai, nhưng, gặp con trai, Nan Vong có trách chính bà không?

Huống chi, bây giờ bà đã tái hôn, có một gia đình hạnh phúc.

Bà không muốn yêu cầu xa vời nhiều nữa.

Tiếng ho khan của lão Tô bên cạnh gián đoạn, kéo suy nghĩ của Đàm Đường trở lại, bà vỗ nhẹ lưng lão Tô, thuận khí cho ông, tiếp theo lại đưa cho ông một ly nước, quan tâm nói: "Sao rồi? Gần đây thời tiết lúc lạnh lúc nóng, có phải bị cảm không?"

Lão Tô nhận ly nước, uống một ngụm, bàn tay thô ráp nắm ngược lại tay Đàm Đường, trong mắt càng có nhiều cung chiều: "Không sao, xem ra, vừa đến mùa này lại như vậy."

"Vậy, có cần đến bệnh viện xem thử không?" Sinh bệnh là chuyện lớn, con người lúc còn sống, vẫn phải lấy thân thể làm trọng.

Ngon đèn dịu dàng bên trong khiến lão Tô buồn ngủ, mí mắt có chút nặng, ông từ từ đứng dậy, đi đến bên giường: "Thời gian cũng không sớm, ngủ đi!"

- Hoàn-

Bạn đang đọc truyện *Em Là Trung Tâm Thế Giới Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.